

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

טל תשבת מפיי זרעו

ספר
זוהר פרה אדומה

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

ספר זוהר פרה אדומה השלם

"אפר פרה אדומה" = 622 = "זהר קדוש" = 622

ליקוט גדול ונפלא מהזוהר הקדוש לימודים הנוגעים לימים אלו של הכנה לביאת המשיח, הקרוב מאוד מאוד, מְצוּת וסודות של "אפר פרה אדומה", שנדע איך לקיים את מצוות אפר פרה אדומה ונדע את הסודות של המצוה הגדולה הזאת, וכמו שכתב הרמב"ם שהפרה האדומה העשירית יעשה המלך המשיח מהרה יגלה, אמן כן יהי רצון, ועוד מאמרים חוצבי להבות אש מדברי הזוהר הקדוש בעניני פרה אדומה, שנוכח לקיים בקרוב עם מלך המשיח.

ליקוט מקיף כזה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה.

תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת היא תורת הרשב"י זי"ע לכל ישראל הבא לקיים מצוות אפר פרה אדומה ככל משפטיו וחוקותיו על ידי לימוד תורת הסוד, אשר ממיו אנו שותים ולאורו אנו הולכים, ובו אנו נגאלים, ונקיים הכתוב "וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הושע יד), כאמרם ז"ל (מנחות ק, א), כל העוסק בפרשת קרבנות כאלו הקריב קרבנות, ובזכות לימוד הקדוש הזה נזכה לקיים מצוות פרה אדומה בפועל ממש.

ובו ששה ספרים נפתחים

ספר א. הוא, זוהר פרה אדומה, בו לקטנו המאמרים מספרי הזוהר בארמית וְלִשׁוֹן הקודש.

ספר ב. כתבי האר"י על פרה אדומה.

ספר ג. הפסוקים עם המפרשים על מצוות פרה אדומה.

ספר ד. מְשִׁנִּיּוֹת מִסֵּכֶת פְּרַה פֶּרֶק ג'.

ספר ה. הרמב"ם הלכות פרה אדומה (פ"ב ופ"ג).

ספר ו. זוהר על ברכת כהנים.

ספר ז. הלכות נשיאת כפים - מרן המחבר ורמ"א.

ספר ח. זוהר האר"י לברכת כהנים.

יצא לאור חודש אב תשע"ג על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל

טל: 052-7651911

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
הזוהר
העולמי
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

זכות הדפסת הספר הזה

וזכות הרשב"י יעמוד

לזכותו של

יוסף בן יפה

לזיווג הגון בקרוב ולרפואה

שלמה

ולזכותו של

עידן שלום בן עליזה

לזיווג הגון בקרוב

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׁכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוּי שְׁכִינַת עֲוֹנֵנוּ אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

תְּרִינֵי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים וְהַצְּדִיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּוֹד הַמְּלֻךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס א ד- ה') כִּי הָיִיתָ מַחְסֶה לִּי מִגְּדֹל עֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים אַחְסֶה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ סְלָה. וְאַזְכֶּה שְׂבָלֵימוּדֵינוּ זֶה יְהִי שִׁפְתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקִבְרֵךְ, לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה, וְיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שְׂקִרְבַּתְנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוּדַת הַקְּדֻשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גְּדוֹל כְּזֶה. עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַפְאֵתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהִי עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן

מִלְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן אֶת לִבְבֵנו לִירְאָתְךָ וְאֶהְבְּתְךָ, וְתִקְשֵׁב אָזְנוֹךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהִים, וְתִפְתַּח לִבְבֵנו הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵינוּ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרוּחַ נִיחוּת. וְתֵאצִּיל עָלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נְשִׁמְתָנוּ בְּכֹל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִיתְ דְבָרֶיךָ אֱלֹהִים בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְבַל נִכָּשֵׁל בְּדַבְרֵים אֱלוֹ. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאֵנוּ לּוֹמְדִים. כִּמְאֹמֵר גַּעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתִבּוֹנָה:

רְבוֹן עֲלְמִין, דַּאֲנֵת הוּא מְגַלֵי עֲמִיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא וְגַלֵי רִזְיָא. יְהֵא רַעוּא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁפָתוּב, וְאַנְכֵי אֶהְיֶה עִם פִּיקָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מְפוּמָא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלָתָא. אֲמֵן וְכֵן יְהִי רִצּוֹן, אֲמֵן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהָיָה לְאַרְבְּעָה רְאשִׁים: וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ בְּזֹהַר הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל-עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

תְּפִלָּה לְרִפּוּאוֹת וִישׁוּעוֹת

הַרְיֵנִי מְקַבֵּל עָלֵי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאֶהְבֵּת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כֹּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מְזוּמָן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וְכָאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאוֹת...] [ישועת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזַקְהוּ וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרִפּוּאוֹת

הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי
 יִשְׂרָאֵל וַיֹּאדְרֶיךָ יָמָיו וְשָׁנוּתָיו בְּנֻעִימִים] [וַיִּזְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים
 :... [אָמֵן סְלָה:

תְּפִילָּה לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂיִתְקִים בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא
 שְׁכָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצִל יָדַי כְּפִסְתִּיךָ לְנִטְע שָׁמַיִם וְלִיסֹד
 אָרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמִם וּלְתַקֵּן הַרְיוֹסוֹת וְחַרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
 לְקִשׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוּנֹו יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲמֻרָה
 לְיוֹשְׁנֵיהּ וְקִיָּם בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה
 וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשֵׁב"י
 הַקְּדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן עֲזַיְהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם
 שְׁנִבְרָא עַד סוֹפֹ כְּרִצּוֹנוֹ וְכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתְנֵנוּ עֶסוּקִים בַּחֲכָמָה
 הַזֹּאת, עַל יְדֵהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָהּ מְהֵרָה תִּצְמִיחַ, לְעֵלוּי
 שְׂכִינַת עֲזַיְהוּ בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְקִיָּים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 יְהִי אוֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר יְהוָה, בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ
 אֶחָד, אָמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וַיִּטְאַל

זיע"א)

מוֹרָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂזַכִּיתֵנִי לְלָמוּד וּלְהַגּוֹת
 בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיהָרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים
 שְׁלַמְדָנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטִיחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָה נִט, כ-כא)
 וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאִם יְהוָה. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם
 אֲמַר יְהוָה רִוְחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי
 זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַךָ אֲמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיָּים בְּנוֹ הַנְּבוּאָה

(ישעיה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצִל יָדֶי כְּפִיתִיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרָץ
 וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אַתָּה. וּבִרְכַת מֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה
 דִּידָךְ, יְהוּה בְּרַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אַל נְכָר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבַנּוּ וְתַגְל
 נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ בְּאֶמֶת בְּאֵמֶר לְצִיּוֹן מַלְךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוּה לְעוֹלָם אָמֵן
 וְאָמֵן.
 (סיד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב הַדְּרִשׁ לָנוּ.
 שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהֵמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנָךְ.
 בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וּבִגְוֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחֵנוּ
 בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׁכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבּוֹדְתָם וְלוֹיִים לְדוֹכְנָם
 לְשִׁירָם וְלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמְלֹאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהוּה
 לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.
 (סי"ת)

בשער

הולך ואור עד נכון היום" (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני מצוות פרה אדומה, המובאים בספרי הזוהר הקדוש, ובכתבי האריז"ל, ועוד, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות פרה אדומה בזמן הזה על ידי לימוד הזוהר הקדוש שמטהר כמו אפר פרה אדומה, כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על עניני פרה אדומה, נזכה שִׁיתְקַיֵּם דְּבַרֵי הַרְשָׁבִי עֲלֵי הַשָּׁלוֹם בְּדֵא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא בְּמַהֲרָה בְּמִינֵי אָמֶן. - וְיִתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאַחַדוֹת וּבְשִׂמְחָה וְאֶחָדוּ בְּאֵילָן הַחַיִּים לְלַמּוֹד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דְּא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכֹאֲשֶׁר יִלְמְדוּ וְיַעֲסִקוּ כָּלֵם בְּתוֹרַת הַסּוּד תִּכְרָ תְּבוּא הַגָּאֵלָה בְּכַח הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה*. וּבַזְוֵהר יַעֲיֵא מְהִימָנָא פְּרָשְׁתָּ נֶשֶׂא (דף קכד, ב) אָמְרוּ: דְּבִגְיָנִיה "וּקְרֵאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצֵי", וּבְזִכְוֹתֶיהָ

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר פרה אדומה, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על מצוות פרה אדומה וסודותיהם, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתנו ומועד כהלכתו.

בספרים אלו נקבצו מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, "וארח צדיקים כאור נגה

מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק יוסוד עולם אור סמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא צוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן

* בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מובאר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, ת, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ה, ט), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלה אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, א), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים יד יעשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צ"ב ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל

ותקנים "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֶל נְכָר". הפסחים בבית קדשינו ותפארתינו במהרה ונזכה לשנה הבאה לאכול מן הזבחים ומן בימינו אמן.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חודש מנחם אב שנת תשע"ג

עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיהו
אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני
עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם
אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

הקדמה

העולם, ונזכה שְׁעַל יְצִיאַת הַקּוֹנִטְרָס הַלְזָ בְּעֶזְרַת ה' וּבְסִייעָתוֹ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִּקּוֹן יַחֲדָה קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא וּשְׂכִינְתָּיהּ, בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

וּבְזִכּוֹת לִימוּד מִצּוֹת פְּרָה אֲדוּמָה וְסוּדוֹתֶיהָ, נִזְכָּה לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בַּב"א.

וְאַתָּה בֶּן אָדָם חָגוּר חֲרָבָךְ עַל יָרֵךְ גְּבוּרָה וְתִאָזוּר חֵיל לְלַמֵּד אֶת סֵפֶר זוֹהַר פְּרָה אֲדוּמָה וְסוּדוֹתֶיהָ וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִּקּוֹנֵי הַמַּלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת.

וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְלִתְקַן אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם וְלִטְהַרְנוּ וְלִקְדָּשְׁנוּ בְּקִדְשֶׁךָ הָעֲלִיּוֹנָה וְתִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְנִזְכָּה בְּהַאי שְׁתָּא לְבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וְלְבִנְיָן מִקְדָּשֵׁינוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ.

כֵּה דְּבָרֵי הַמִּצְפָּה לְהִרְמוֹת קֶרֶן תּוֹרָה לְשִׁמָּה, שְׁהוּא רַק עַל יְדֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְלְבִיאַת גּוֹאֵל צַדִּיק בַּב"א.

יְשִׁמְחוּ ה' שְׁמַיִם (זְעִיר אֲנִפִּיּוֹ) וְיִתְגַּל ה' אֲרָרְךָ (מַלְכוּת) בַּהֲגָלוֹת נִגְלוֹת מֵאִמְרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ עַל מִצּוֹת פְּרָה אֲדוּמָה וְסוּדוֹתֶיהָ, וְעוֹד, מִתּוֹרָגְם לְלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ, וְקִצַּת בִּיאוּרִים שִׁכְתַּבְנוּ בַּס"ד.

וְיִהִי רִצּוֹן שְׁבִזְכוֹת לִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, נִזְכָּה עוֹד בְּשִׁנָּה הַזֹּאת, פִּימֵי צִאֲתָךְ מֵאֲרָרְךָ מִצְרִים אֲרָאֵנוּ נְפִלְאוֹת בַּגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, כִּי כָל קִירוּב הַגְּאוּלָּה תְּלוּי אֶךְ וּרַק בְּלִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְסוּדוֹתֶיהָ, וּבִפְרָט בְּזִמְנִים אֵלּוּ שִׁזְכִּינוּ לְפָרְסָם אֶת הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְמֵאוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּגִים וְלוֹמְדִים מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּמִצּוּהָ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהַפִּיץ וּלְגַלּוֹת הַסּוּדוֹת, כִּי זֶה לְעוֹמוֹת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלוּקִים, וּבִפְרָט כַּעַת שִׁזְכִּינוּ לְסַדֵּר כָּל הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְשִׁבְעִים חֲלָקִים, וְכֵן זְכִינוּ לְהִגִּיעַ לְקִירוּב לְשִׁבְעִים אֶלֶף אִישׁ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל אֶת כָּל הַשִּׁבְעִים רֵאשֵׁי הָאוּמוֹת כְּמוֹ שִׁכְתַּב בְּזוֹהַר"ק (בְּשִׁלַּח נח:), וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ נִזְכָּה לְבַטֵּל 70 אוֹמוֹת הָעוֹלָם שֶׁבְּמִלְחַמַּת גּוֹג וּמְגוּג (זוהר) לְהַכְרִיתָם וּלְבַעֲרָם מִן

הוֹצֵאתִי לְאוֹר בְּחִמְלַת ה' עָלַי

חֹדֶשׁ מִנְחָם אֲב תשע"ג

הַק' שְׁלֹם יוֹדָא גְּרָאס

אֲבִדְק"ק הָאֱלֵמִין בֵּית שִׁמְשׁ

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מְפָעֵל הַזֶּהֱרַר הָעוֹלָמִי בֵּית שִׁמְשׁ

יִשְׂאֲלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יָדַעְתָּ שְׂאֵפֶשֶׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אַטוֹם?" אָשִׁיב, "כן".

יִשְׂאֲלוּ, "וַיְמָה עֵשִׂית לָזֶה?"

אָשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִלִּיּוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזֹּהֵר"ק, וְאָמַרְתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שֶׁכָּל הָרַבָּנִים וְהָרֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלָהֶם לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ הֵם רֵאשֵׁי הָעָרֵב רַב [כֹּל זֶה כְּתוּב בְּזוֹהַר"ק 172 פְּעָמִים - וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע - סֵךְ הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוּמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְרְאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁמְגִיעִים לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל מִיַּד יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה".

מבוא

"אפר פרה אדומה" בגימטריה "זהר קדוש"
 אודה ה' מאד בפי, בתוך רבים אהללנו,
 ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה לסדר הספר זוהר פרה אדומה,
 ש"אפר פרה אדומה" בגימטריה "זהר קדוש",

"אפר פרה אדומה" = 622 = בגימטריה "זהר קדוש" = 622

"אפר": 281=200+80+1; "פרה": 285=5+200+80;

"אדומה": 56=5+40+6+4+1; "אפר פרה אדומה": 622=56+285+281

"זהר": 212=200+5+7; "קדוש": 410=300+6+4+100; "זהר הקדוש": 622=410+212

להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק
 בחשקו, אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן
 השואבת את הברזל ויפנס אליו להצלת
 נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה
 רשע אין חשש אם יפנס.

(אור יקר, שער א' סימן ה')

טעם ההילולא של רבי שמעון בן יוחאי

ועל כן עתה עושין הילולא של רבי שמעון
 בן יוחאי, שהוא מתלמידי רבי עקיבא,
 ששמחים על שבאים על קברו, פי עתה
 עקר התקון על ידי קברי צדיקים כאלו וכו',
 שאנו זוכים לתקן הצמצומים וכו' על ידי
 שבאים על קבריהם הקדושים, כי כבר עשו
 פעולות נוראות כאלו מאז ועד עתה,
 שיכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע
 שבגרועים, הרשע שברשעים, ולהתתקן על
 ידי זה.

(ס' לקוטי הלכות ה' תפלת המנחה ה' ז אות נו)

בעסקו במתיקות לשון הזהר ובאור של
 סודות התורה מתוקים מדבש, בכל אלה
 יתמתקו הדינים, וממש יתהפך ברגע לאיש
 אחר בלב רחב ושמה

והענין דהעוסקין בסודות התורה נקראין

זאת אומרת, שמי שלומד זוהר הקדוש,
 מטהר אותו הלימוד כמו שאפר פרה
 אדומה הייתה מטהרת, כמו כן הזוהר
 הקדוש מטהר את הטמאים, וכמו
 שאומרים בסדר יוצר לפרשת פרה "לטהר
 טמאים. לטמא טהורים. באומר קדוש",
 שמי שלומד זוהר הקדוש אומרים עליו
 בשמים שהוא קדוש, כי הזוהר הקדוש
 מטהר אותו, כמו שכתוב בספר "מאורות
 הזוהר" מהצדיק הקדוש רבי פנחס מקאריץ
 ז"ע בספר אמרי פנחס השלם דף קס"ד:
 אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור
 שיושבין בכפרים ואין להם מקוה אינם
 רוצים ללמד זוהר, ואני אומר להם אדרבא -
 על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום
 טוב בערב שבת אין צריך לטבול על השבת,
 כי מה צריך מקוה גדולה מקדושת יום טוב,
 עכ"ל.

**ספר הזהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם
 יהיה רשע אין חשש אם יפנס**

כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו
 תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה
 קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא
 על ידי פניסתם להתבה כן הוא ממש... כן
 יפנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה

יצחק לורייא (האר"י), שכאשר עוסקים בהשבעת המלאכים, כלומר בקבלה מעשית, נגרם פגם גדול ונזק גדול בעולם וגם לעוסק באופן פרטי.

"המשתמשים בשמות הקדושים, או בהשבעות עונשו גדול מאד... ואני שאלתי למורי ז"ל, אם מותר להשתמש בהם, כמו הקדמונים שהיו משתמשים, כדי לידע החכמה. והשיב לי מורי ז"ל, כי אותם החכמים היו משתמשים בשמות הקודש, לפי שהיה להם אפר פרה (אפר פרה אדומה מזמן בית המקדש בו היו מטהרים מטומאת מת), כרבי טרפון, אבל אנחנו טמאי מת, ואסורים בדברים אלו. ואפילו אותם השמות שבידינו, מוטעים הם, והכל אסור. ואם היה איזה אמיתיים הם מותרים...

... והטעם אמר לי, כי כשהקב"ה ברא את המלאכים, צוום, כשיקראום או כשישביעום, שיבואו. ולכן כשהאדם מזכירם, חושבים שקוראים אותם וכשבאים ורואים לבטלה, יבוא נזק לאדם מזה. ולזה צריך להיזהר מלהזכיר. אבל אם הוא שם כשמות בני אדם, מיכאל, גבריאל וכו'. מותר להזכירם ואין חשש בזה...

... וגם על זה שאלתי, למה אנו מזכירים בפירוש שם שד"י, או אלקים, ואין חשש. ובשמות מלאכים שהם משמשינו, יש להיזהר מלהזכירם. והשיב לי עם מה שאמר רבי שמעון בר יוחאי ע"ה, ... כי על ארץ מצרים מקום טומאה ביותר, והיה פחד אם היה יורד מלאך לשם, יכול היה לאיתפגמא, באותו כח הטומאה. אבל השם יתברך, אש אוכלה הוא, ואינו שייך בו. והנה דבר זה הוא גם כן, כי המלאכים הם במדור העליון זך יותר, ואם ירדו אצלנו,

מחצדי חקלא שקוצרין ומכלין הקוצים, אתה אחי תסבר שבלימוד קבלה קוצרין הקוצים, לא כן אחי, אלא שהחיות והאור והדבקות והשראות השכינה ונעימות ערבות וידידות אור התורה והיחודים והמשכות נעם אור חיות זו השכינה הוא ממש מיתה ומות לקלפות מקום חיותו של זה הוא ממש מיתתו של זה ומחצדי חקלא הם עצמן הקוצים הסובבין את האדם מחשבות רעות יש מהם אסורים באסור לאו ורשע מיקרי פגון הרהור נאוף בכונה שזה צריך לרחות בשתי ידים כי הוא ממש עומד בעת שהוא באש של גיהנם ונפשו מלהטות באש גיהנם והם מכאובי הנפש ובעת מיתה ירגיש הפאב והצער אף גוף ונפש הקטנות שלו שזה עקר הרגש אדם בגשמי ויזכר לעצמו שהוא ממש נעשה מרכבה לקלפות וגורם שפע לשונאי השם שהם אויביו ושונאיו גם כן וכל זה יתרגב אצל הנערים והצעירים על ידי לימוד התורה כי צדיק אמת המזכר לא יבוא לו פנה ואם עובר בהרף עין תקף נהפך אצלו לאש קדוש אור ודבקות וחיית אלקות.

אבל אפלו סתם מחשבות הטורדת מקנאת איש על רעהו או מרשעים המחבלים המצעירים ומבזים אותו וכיוצא באלו כל המחשבות הטורדת הם דינים השורים על האדם ובלמוד התורה ובפרט בעסקו במתיקות לשון הזהר ובאור של סודות התורה מתוקים מדבש, מתוקים ודאי, טעמו וראו, בכל אלה יתמתקו הדינים, וממש יתהפך ברגע לאיש אחר בלב רחב ושמח, ובה מתתיק הדינים, וכורת ומשבת הקלפות, וזהו הנקרא מחצדי חקלא.

(נוצר חסד שביל התורה א' אות י')

רבי חיים ויטאל כתב בשם מורו רבי

שבקמיעות שנתן היה כתוב שמו האישי ולא היה שם שמות מלאכים והשבעתם. וכן ישנם הרבה סיפורים מצדיקים קדושים שכתבו שם שלהם בקמיעות.

**וַיְהִי רָצוֹן שְׁנוֹזָה בְּחוֹדֶשׁ הַזֶּה, לְכִימֵי צְאֵתָךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת, וְנִזְכָּה
כְּלָנוּ יַחַד לְגֵאלָהּ הַשְּׁלִימָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן.**

אז יתערבו בזה האויר הנפסד, ויש פחד שלא יתערב ויתלבש בו, וזה הפסד להם, ולכן אסור להזכירם".

(כתבי האר", בספר טעמי המצוות פרשת ויחי)

מהאמור בכתבי האר", רואים בבירור שאין להשתמש, להזכיר, להשביע ולהזכיר בפיו את שמות המלאכים בכלל, ואין להשתמש בקמיעות! - ומסיפורי הבעל שם טוב אנו למדים,

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

יְמֵלוֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בוקר חדש מפציע בעולם משמיע זוהר ומאיר לכולם.

ברדיו 2000 טל: 03-5220005
תוכלו להאזין ברנה
כל דרשה מיוחדת במינה
חמש דקות בלבד להקשבה

ובנוסף תוכלו להאזין
לתוכניתו של האדמו"ר מהאלמין
"חיים על פי הזוהר"
כל יום רביעי בשעה 12:00 בצהריים.

להזמנת דיסקים
054-457-7956

חמש דקות

זוהר חק לישראל
כל יום בשעה 8:05 בבוקר

חמש דקות

זוהר דף היומי
כל יום בשעה 8:00 בבוקר

בחמש דקות קנית קנין רוחני מיוחד!

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר זוהר פרה אדומה

ספר א

הוא זוהר פרה אדומה, בו לקטנו
המאמרים מפרה אדומה, מספרי הזוהר
בארמית ולשון הקודש.

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527651911

קובץ שופר הזוהר

כרך ב'
ובו ספר אחד
(284 עמודים):
ספר התשובה

קובץ שופר הזוהר

כרך א'
ובו שני ספרים נפתחים
(268 עמודים):
קובץ הספמות ומכתבים
מח הזוהר חלק ג'

קובץ שופר הזוהר

כרך ג'
ובו ששה ספרים
נפתחים (252 עמודים):
פתח אליהו המבאר
סגלת פתח אליהו
גימטריית הזוהר/קובץ
הספמות ומכתבים/כח
הזוהר חלק ב' / הבעל
שם טוב והשחיסה

בהאי חבורא דילקו דאיהו
ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריק נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון
ביה מן גלותא בר חמי.

קובץ שופר הזוהר

כרך ה'
ובו אחד עשר ספרים
נפתחים
(228 עמודים):

יהודי הזוהר
הפטרות והשבת/סבת
הזוהר/גאלת הזוהר
לסליחות תשע"ג/זוהר
לפר מצוה/זוהר בר בי
רב דמד יומא/סיום
הזוהר/10. גם הזוהר/11.
מח הזוהר

קובץ שופר הזוהר

כרך ד'
ובו ששה ספרים
נפתחים
(228 עמודים):

הזוהר וספריו/הזוהר
דעקב/הזוהר ומשיח
הזוהר והגאולה/הזוהר
המוזוהר/הזוהר הגאולה

בראש חדש בהתחדשות הלבנה

וּבְרֵאשׁ חֹדֶשׁ בְּהִתְחַדְּשׁוֹת הַלְּבָנָה
אָנוּ מְקַרְיָבִים (במדבר כח)
פְּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם, שְׁהֲרֵי מִצַּד שֶׁל
פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה בָּאוּ, וְהֵם לְמַעַלְהָ
לְהַשְׁלִים אֶת הַפָּגֶם שֶׁלָּהּ וְלַתֵּת לָהּ
שִׁפְעָה אֶחָד עַל שְׁנַיִם מְאוֹתוֹ מְקוֹם
שֶׁנִּקְרָא עוֹלָה, וְנוֹסֵף בְּאוֹתוֹ זְמַן אוֹר
לְלִבְנָהּ. וְאֵיל אֶחָד - לְהַקְרִיב לָהּ אֵילוֹ
שֶׁל יִצְחָק, (שיר ב) שֶׁמְאַלּוֹ תַּחַת
לְרֵאשִׁי, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה, לְחַבְקָ
אוֹתָהּ בְּיָמֶיךָ, וְשִׁבְעָה זָכָרִים וְנִקְרָבִים
עִמָּהּ, תְּמִימִים שְׁלֵמִים בְּכָל, וְאָנוּ
מְקַרְיָבִים שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת.
שֶׁחַטָּאת הַזֹּאת בָּאָה מִצַּד זֶה שֶׁל פֶּר
הַחַטָּאת, שֶׁכְּתוּב שְׁמוֹר, וְשְׁמוֹר לֹא
תַעֲשֶׂה הוּא, וְאָנוּ מְקַרְיָבִים שְׁעִיר
חַטָּאת שֶׁבָּא עַל לֹא תַעֲשֶׂה.

וּבְרֵאשׁ חֹדֶשׁ דְּאִיהוּ חֲדַתוֹתָא
דְּסִיְהֵרָא אָנוּ מְקַרְיָבִין
(במדבר כ"ח) פְּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם דְּהָא
מִסְטָרָא דְּפְרָה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲתוּ
וְאִינוּן לְעִילָא לְאִשְׁלָמָא פְּגִימוּ דִּילָהּ
וְלְמִיַּהֲב לָהּ שִׁפְעָה עַל חַד תְּרִין מֵהָהוּא
אַתְר דְּאִקְרִי עוֹלָה וְאֲתוֹסֵף בְּהָהוּא
זְמַנָּא נְהִירוּ לְסִיְהֵרָא אֵיל אֶחָד לְקַרְבָּא
לָהּ אֵילוֹ דִּי־יִצְחָק (שיר השירים ב') שֶׁמְאַלּוֹ
תַּחַת לְרֵאשִׁי כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה
לְחַבְקָא לָהּ יְמִינָא וְשִׁבְעָא דְּכָרִין
אֲתַקְרָבִין בְּהָ תְּמִימִים שְׁלֵמִין בְּכוֹלָא
וְאָנוּ מְקַרְבִין שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת
דְּהָא חַטָּאת מֵהָא סְטָרָא דְּפֶר חַטָּאת
אֲתִי דְּכְתִיב שְׁמוֹר. וְשְׁמוֹר לֹא תַעֲשֶׂה
אִיהוּ וְאָנוּ מְקַרְבִין שְׁעִיר חַטָּאת דְּאֲתִי
עַל לֹא תַעֲשֶׂה.

זוהר
בראשית
(דף מ"ז
ע"א)

פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה וְגו', כְּדִי לְהַכְנִיעַ כָּל אוֹתָם הַצְּדִידִים הַטְּמֵאִים שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ

בֹּא וּרְאֵה, בְּמִצְרַיִם, בְּאוֹתוֹ הַצֵּד
שֶׁלָּהֶם כְּתוּב (שם יב) אַל תֹּאכְלוּ
מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ, כְּדִי שִׁיַּעֲלֶה
רִיחוֹ נוֹדֵף. רֵאשׁוּ עַל כְּרַעְיוֹ, לְשִׁבֹר
אוֹתוֹ וְלְהַכְנִיעוֹ, וְאִז כָּל אֵלוֹ שֶׁבָּאִים
מִצִּדוֹ לֹא שׁוֹלְטִים. כְּמוֹ כֵן (במדבר יט)
פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה וְגו', כְּדִי לְהַכְנִיעַ
כָּל אוֹתָם הַצְּדִידִים הַטְּמֵאִים שֶׁלֹּא
יִשְׁלְטוּ.

תֵּא חַיּוּ, בְּמִצְרַיִם, בְּהָהוּא סְטָרָא
דְּלִהוֹן כְּתִיב, (שמות יב) אַל
תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ, בְּגִין
דְּיִסְלַק רִיחוֹ נוֹדֵף. רֵאשׁוּ עַל כְּרַעְיוֹ,
לְתַבְרָא לִיָּהּ וְלֹאֲכַפְיָא לִיָּהּ, וּכְדִין כָּל
אִינוּן דְּאֲתִיִן מִסְטָרִיהּ לֹא שְׁלֵטִי. כְּגוֹנוּנָא
דָּא (במדבר יט) פְּרָה אֲדוּמָה תְּמִימָה וְגו',
בְּגִין לְאֲכַפְיָא כָּל אִינוּן סְטָרֵי מִסְאָבָא,
דְּלֹא יִשְׁלְטוּן.

זוהר שמות
(דף רל"ז
ע"א-ע"ב)

וְהָרִי פְּרִשׁוּהּ, כָּלֵל שֶׁל אַרְבַּע מַלְכוּיֹת הֵיטָהּ פְּרָה

אָמַר לִיָּהּ רַבִּי אַבָּא, וְהָא פְּרָה קוּדִישָׁא **אָמַר** לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי הַפְּרָה הִיא

קדושה, היא טהורה, ולמה? אמר לו, כף הוא, והרי פשוטה, כלל של ארבע מלכיות היתה פרה, כמו שנאמר (הושע ד) כי כפרה סורה סרה ישראל. אדמה - זו מלכות בכל, שכתוב (דניאלב) אתה הוא ראש הזהב. תמימה - זו מלכות מדי. אשר אין בה מום - זו מלכות יון (שהם קרובים לדרכי האמונה). אשר לא עלה עליה על - זו מלכות אדום, שלא עלה עליה על. והסוד של הדבר הזה, אף על גב שכמה דברים נתנו לדרש בפתובים - כלם אחד.

איה, דכיא איה, ואמאי. אמר ליה הכי הוא, והא אוקמוה, כללא דארבע מלכוון הות. פרה, כמה דאת אמר (הושע ד) כי כפרה סורה סרה ישראל. אדומה, דא מלכות בכל, דכתיב, (דניאל ב) אנת הוא רישא די דהבא. תמימה, דא מלכות מדי. אשר אין בה מום, דא מלכות יון. (דאינון קריבין לארחי מיהמנותא) אשר לא עלה עליה עול, דא מלכות אדום, דלא סליק עליה עול. ורוא דמלה דא, אף על גב דכמה מלון אתייהיבו למדרש בקראי, בלהו חד.

מי יתן טהור מטמא - סוד זה כף הוא

הרי נאמר, שפתוב (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור מטמא - סוד זה כף הוא, שזהו טהור שיוצא מטמא. שהרי בהתחלה טמא, ועכשו שנעשה בו דין ונתן לשופת אש באש בוערת ונעשה עפר, עכשו הוא טהור מטמא, טהור שיוצא מטמא.

הא אתמר, דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף רל"ז ע"ב) מטמא, רוא דא, הכי הוא, דדא איהו טהור דנפק מטמא. דהא בקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד ביה דינא, ואתייהיב ליקידת אשא בגורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא.

וכיון שנעשית אפר, אז עד שיתכנס ויסתלק משם, מטמא את כלם

ובגין כף, כל אינון דמשתדלי בה, כלם נטמאים, שהרי כף הוא ודאי. וכיון שנעשית אפר, אז עד שיתכנס ויסתלק משם, מטמא את כלם, כמו שנאמר וכבס האסף וגו' וטמא. אפר, מה הטעם? כמו שנאמר

ובגין כף, כל אינון דמשתדלי בה, בלהו מסתאבי, דהא הכי הוא ודאי, וכיון דאתעביד אפר, כדון עד דיתכניש ויסתליק מתמן, מסאיב לבלהו, כמה דאת אמר וכבס האסף וגו' וטמא. אפר, מאי טעמא. כמה דאת

(מלאכי ג) וְעִסְוֹתֵם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וְכִיִּן שְׁנַתֵּן עַל אוֹתוֹ אִפֶּר מִיָּם, אִזּוּ הוּא טְהוֹר מִטְּמֵא.

אָמַר (מלאכי ג) וְעִסְוֹתֵם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וְכִיִּן דְּאִתִּיִּיב עַל הַהוּא אִפֶּר מִיָּם, כְּדִין אִיהוּ טְהוֹר מִטְּמֵא.

וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּמִשׁוּם כֶּךָ נִתְּנָה לְסַגְּן וְלֹא לְכַהֵן גְּדוֹל

וְרָזָא דְּמַלְאָה, דְּכַתִּיב, (במדבר ח) מִי חֲטָאת, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר (בראשית ד) לַפֶּתַח חֲטָאת רֹבֵץ, וּבִגִּין דְּאִיהִי פֶתַח חֲטָאת רֹבֵץ וְדָאִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּבִגִּין כֶּךָ אִתִּיִּיבַת לְסַגְּן, וְלֹא לְכַהֵנָא רַבָּא, וְדָא הוּא טְהוֹר מִטְּמֵא, בְּקַדְמִיתָא טְמֵא, וְהִשְׁתָּא טְהוֹר. וְכָל צַד רֹחַם הִטְמָאָה, כִּיִּן שְׂרוּזָה אֶת זֶה בּוֹרַחַ, וְלֹא יוֹשֵׁב בְּאוֹתוֹ מְקוּם.

וְרָזָא דְּמַלְאָה, (במדבר ח) מִי חֲטָאת, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר (בראשית ד) לַפֶּתַח חֲטָאת רֹבֵץ, וּבִגִּין דְּאִיהִי פֶתַח חֲטָאת רֹבֵץ וְדָאִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּבִגִּין כֶּךָ אִתִּיִּיבַת לְסַגְּן, וְלֹא לְכַהֵנָא רַבָּא, וְדָא הוּא טְהוֹר מִטְּמֵא, בְּקַדְמִיתָא טְמֵא, וְהִשְׁתָּא טְהוֹר. וְכָל סְטֵר רֹחַם מְסַאָבָא, כִּיִּן דְּחָמָא דָּא, עָרְקָה, וְלֹא יִתִּיב בְּהַהוּא דְּיֻכְתָּא.

וְעַל כֵּן שׁוֹלְטַת רֹחַם הַקֹּדֶשׁ, וְרֹחַם הַטְּמֵאָה נִכְנַעַת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת כְּלָל

מִי חֲטָאת וְדָאִי, מִי נִדְּהָ, הַכֵּל טְמֵא. וְעַל כֵּן שׁוֹלְטַת רֹחַם הַקֹּדֶשׁ, וְרֹחַם הַטְּמֵאָה נִכְנַעַת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת כְּלָל. וְזֵהוּ דִּין שֶׁל רֹחַם הַטְּמֵאָה - מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, מִשׁוּם שֶׁהִיא רֹחַם טְמֵאָה, שְׁכַתּוּב (דברים כג) וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ. בָּא רַבִּי אֲבָא וּנְשָׁקוּ.

מִי חֲטָאת וְדָאִי, מִי נִדְּהָ, כְּלָא מְסַאָבָא. וְעַל דָּא שְׁלֵטָא רֹחַם קוֹדֶשָׁא, וְרֹחַם מְסַאָבָא אִתְּכַפִּיָּא, דְּלֹא שְׁלֵטָא כְּלָל. וְדָא הוּא דִּינָא דְּרֹחַם מְסַאָבָא, מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. בִּגִּין דְּאִיהִי רֹחַם מְסַאָבָא, דְּכַתִּיב, (דברים כג) וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ. אֲתָא רַבִּי אֲבָא וּנְשָׁקִיָּהּ.

בָּא וְאָמַר לֶךְ סוּד אַחַד, וְשְׁלֵא נִתֵּן לְגַלוּת פְּרִט לְאוֹתָם קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַף עַל גַּב שְׁכָל הַדְּבָרִים כִּפְּי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לוֹ שְׁלִטוֹן. וְרֹחַם הַטְּמֵאָה צְרִיף לְהַכְנִיעָה בְּכָל הַצְּדִדִּים. בָּא וְאָמַר לֶךְ סוּד אַחַד, וְשְׁלֵא נִתֵּן לְגַלוּת פְּרִט לְאוֹתָם קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַף עַל גַּב דְּכָל הַגִּי מַלְיָן בְּדַקְאֲמַרְןָ, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיָּה שׁוֹלְטָנוּ. וְרֹחַם מְסַאָבָא בְּעֵי לְאִכְפִּיָּא לִיָּה בְּכָל סְטֵרִין. תָּא וְאִמָּא לֶךְ רִזָּא חֲדָא, וְלֹא אִתִּיִּיב לְגַלְאָה בַּר לְאִינוּן קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין.

צ'ריכים להשמר ממנו שלא יקטרג עלינו

בא וראה, למקום הזה שהוא רוח טמאה, נתן לו הקדוש ברוך הוא שלטון לשלט בעולם בכמה צדדים, ויכול להזיק, ואין לו (לנו) רשות לנהג בו קלון, שצ'ריכים להשמר ממנו שלא יקטרג עלינו בתוך הקדשה שלנו. ועל פן סוד אחד יש לנו שצ'ריכים לתת לו מקום קטן בתוך הקדשה שלנו, (שלא ימצא מקטרג בתוך הקדשה שלנו) ש'הרי מתוך הקדשה יוצאת שליטתו.

תא חזי, להאי אתר דאיהו רוח מסאבא. קודשא בריך הוא יהיב ליה שולטנו, למשלט בעלמא, בכמה סמרי, ויכיל לנזקא, ולית ליה (נ"א לן) רשו, לאנהגא ביה קלנא, דבעינן לאסתמרא מניה, דלא יקטרג עלן בנו קדושה דילן. ועל דא רזא חדא אית לן, דבעינן למיהב ליה דוכתא זעיר, בנו קדושה דילן (דלא אשתכח מקטרגא בנו קדושה דילן) דהא בנו קדושה נפיק שולטנו דיליה.

צ'ריכים תוך סוד התפלין להצניע שיערה אחת של עגל שתצא החוצה ותרצה

שצ'ריכים תוך סוד התפלין להצניע (סוד שער שבתפלין) שיערה אחת של עגל שתצא החוצה ותרצה, ש'הרי חוט שער זה אינו מטמא, פרט לאם מתחברת שיערה זו ונעשית כשעורה, אבל פחות מזה לא מטמא. ואת אותה שיערה צריך להכניס אותה בתוך הקדשה העליונה שלנו ולתת לה מקום, כדי שלא תקטרג עלינו בקדשות שלנו.

דבעינן גו רזא דתפלין, לאצניעא (סוד שער שבתפלין) חד שיערא דעגלא, דיפוק לבר ויתחזי. דהא חוטא דשיערא דא לא מסאיב, בר דאי אתחבר האי שיערא, ואתעביד כשעורא, אבל פחות מן דא לא מסאיב. והוא שיערא בעי לאעלא ליה בנו קדושה עלאה דילן, ולמיהב ליה דוכתא, בגין דלא יקטרג לן בקדושתן.

לא יוכל להזיק לו למעלה ולמטה

ויצא מאותה שיערה החוצה שתראה. שפשוואה את אותו אדם בקדשה עליונה וחלקו משתתף לשם, אז לא יקטרג לו, ולא יוכל להזיק לו למעלה ולמטה, ש'הרי נתן לו מקום. ואם לא נותנים לו אותו חלק (מקום) בקדשה הזו,

ויפוק מן ההוא שיערא לבר, דיתחזי, דבר חמי להווא בר נש בקדושה עלאה, וחולקא דיליה משתתף לתמן, כדון לא יקטרג ליה, ולא יכיל לאבאשא ליה לעילא ותתא, דהא דוכתא יהיב ליה. ואי ההוא חולקא לא יחבין ליה (דוכתא) בהאי קדושה,

יכול להזיק לו למטה, ועולה לקטרג עליו למעלה, ואומר: פלוני שעכשו מקדש, כך וכך עשה ביום פלוני וכך הם חטאיו. עד שיגיע דין על אותו אדם ויענש על ידו. (וכן שיעיר המשתלח).

יכול לאבאשא ליה לתתא, וסליק מקטרגא ליה לעילא, ואמר פלוני דקא מקדש השתא, כך וכך עבד יומא פלוני, וכך אינון חובוי, עד דימטי דינא על ההוא בר נש, ויתענש על ידוי. (וכן שיעיר המשתלח).

אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה, ולא ישגוהו בו לרע

וכשהיו ישראל עושים, שהיו יודעים סוד זה, כשמתחילים להתקדש בקדשה עליונה ביום הכפורים, היו מסתכלים מיד לתת את חלקו לאותו מקום ולתת לו חלק ביניהם, כדי שלא ימצא מקטרג עליהם ולא יבואו להזכיר חטאיו ישראל. שפמה קבוצות וכמה מחנות הם שפזזדמנים לטל דבר ממונו כשבא לקטרג. אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה, ולא ישגוהו בו לרע.

וכך הוּוּ ישראל עבדי, דהוּוּ ידעי רוא דא, כד שראן לאתקדשא בקדושה עלאה ביומא דכפורי, הוּוּ מסתכלי מיד למיהב חולקיה להאי אתר, ולמיהב ליה חולקא ביניהו, בגין דלא ישתכח מקטרגא עליהו, ולא ייתון לאדברא חוביהון דישראל. דכמה חבילין, וכמה משריין, אינון דאזדמנן לנטלא מלה מניה, כד אתי לקטרגא. וכאה חולקיה, מאן דיכיל לאסתמרא, דלא ידברון חובוי לעילא, ולא ישגוהו עליה לביש.

סודות התורה נתנו לצדיקים, שכתוב סוד ה' ליראיו

בין כך זלגו עיניו של רבי אבא. אומר לו: אבא אבא, לך והתר קשרי צערך ותקפיד בהשגתך, שהרי סודות התורה נתנו לצדיקים, שכתוב (תהלים כה) סוד ה' ליראיו.

אדהכי הוּוּ זלגין עינוי דרבי אבא. אומר ליה, אבא אבא, זיל שגפיר קטורך, ואקפיד בקולמך, דהא רזין דאורייתא לזכאי אתייהיבו דכתיב, (תהלים כה) סוד ה' ליראיו.

משום שנמזל ונרשם בו הרשם הקדוש ושמר אותו כראוי, מעלה עליו כאלו שמר את כל התורה

זוהר ויקרא (דף י"ד ע"ב)

בא ראה, טרם שנמזל אברהם הרי לא נאמר שהוא שמר את התורה.

תא חזי, אברהם עד לא אתגור, הא לא אתמר דאיהו נטיר אורייתא,

כִּיּוֹן שְׁנַמּוּל מַה כְּתוּב? (בראשית כו) עֵקֶב
אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר
מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. וְהַכֵּל
מִשׁוּם שְׁנַמּוּל וְנִרְשָׁם בּוֹ הַרְשָׁם הַקְדוּשׁ
וְשָׁמַר אוֹתוֹ פְּרָאוּי, מַעֲלָה עָלָיו כְּאֵלוֹ
שָׁמַר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. אַף בִּיצְחָק כְּתוּב,
(בראשית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֵת יִצְחָק.
ועל זה נקראת התורה ברית.

כִּיּוֹן דְּאִתְגַּזֵּר מַה כְּתוּב, (בראשית כו)
עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר
מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. וְכֹלֵא
בְּגִין דְּאִתְגַּזֵּר, אִתְרָשִׁים בֵּיהּ רְשִׁימָא
קִדְיִשָׁא, וְנָטִיר לֵיהּ כְּדָקָא יְאוּת, סְלִיק
לֵיהּ כְּאֵילוֹ נָטִיר אִוְרִייתָא כְּלָהּ. יִצְחָק (דף
י"ד ע"א) אוּף הָכִי כְּתוּב, (בראשית יז)
וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֵת יִצְחָק. וְעַל דָּא
אִוְרִייתָא אֶקְרִי בְּרִית.

משום שיוסף שמר את הברית הזו ולא רצה לשקר בה, זכה לכבוד בעולם הזה ולכבוד בעולם הבא

בא ראה, משום שיוסף שמר את
הברית הזו ולא רצה לשקר בה,
זכה לכבוד בעולם הזה ולכבוד בעולם
הבא, ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך
הוא השקרה את שמו בתוכו, שכתוב
(תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. וזכה
לברכת העולם הזה ולברכת העולם
הבא.

תא חזי, יוסף בגין דנטר ליה להאי
ברית, ולא בעא לשקרא ביה,
זכה ליקרא בהאי עלמא, וליקרא
לעלמא דאתי. ולא עוד, אלא דקודשא
ברוך הוא אשרי שמויה בגויה, דכתיב,
(תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. וזכה
לברכתא דהאי עלמא, ולברכתא
דעלמא דאתי.

אמר רבי יצחק, כתוב (דברים לג) בכור
שורו הדר לו וגו'. משום שיוסף
שמר את הברית הזו, זכה בשור, שהוא
ראשון לקרבן. אמר לו רבי יהודה, אם
כן, למה התברך בדבר שהוא שמאל?
במין היה צריך, שהרי כתוב (יחזקאל א)
ופני שור מהשמאל. אמר לו, כדי שיגן
על חטאי ירבעם.

אמר רבי יצחק, כתיב (דברים לג) בכור
שורו הדר לו וגו'. יוסף בגין
דנטיר להאי ברית, זכה בשור, דאיהו
קדמא לקרבתא. אמר ליה רבי יהודה,
אי הכי אמאי אתברך במלה דאיהי
שמאלא, בימינא מבעי ליה, דהא כתיב
(יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. אמר
ליה בגין דיגין על חובי דירבעם.

זוהר ויקרא
(דף ע"ז
ע"א-ע"ב)

הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא
אמר ליה, רוא אולפנא בהאי קרא,
דכיון דיוסף נטר ליה להאי

הזו, שהברית הזו אחוזה בשתי דרגות, ואותן שתי דרגות למעלה נקראו בשמות. ולמדנו בפרשת פרה אדומה, שהפרה הזו היא דרגה אחת מאותן שתי דרגות עליונות, והזוג של פרה נקרא שור, וזהו בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו. הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא על כל האחרות, ועל כן - בהם עמים יגנח יחדיו אפסי ארץ.

ברית, דהאי ברית אחיד בתרין דרגין, ואינון תרין דרגין לעילא, בשמיהן אתקרון. ואוליפנא בפרשת פרה אדומה, דהאי פרה חד דרגא מאינון תרין דרגין עלאין הוי, וזווגא דפרה שור אקרי, ודא הוא בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו הדר לו ודאי. ולא האי בשור דעלמא, אלא וקרני ראם קרניו. קרנא עלאה הוא על כל אחרניו, ועל דא בהם עמים יגנח יחדיו אפסי ארץ.

כל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעטרו בכבוד עליון

אמר רבי אבא, משמע שכל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעטרו בכבוד עליון, ולכן זכה בשתי מלכיות - אחת הוא, ואחת בנו. שפיון ששלמה המלך נדבק בנשים נכריות, נתנה המלכות לירבעם, ולכן הברית חביבה מהכל.

אמר רבי אבא, משמע, דכל מאן דנטיר להאי את רשימא קדישא, אינון תרין דרגין עלאין אתקשרן ביה. לנטרא ליה בכלא, ולא עמרא ליה ביקרא עלאה. ועל דא זכה בתרין (לך לך צ"ג) מלכו. חד הוא. וחד בנו. דכיון דשלמה מלכא אתדבק בנשים נכריות, אתיהיב מלכותא לירבעם, ועל דא ברית חביב מכלא.

אמר רבי שמעון, אדם שמוליד בן, נקשר לשכינה

משום כך אמר רבי שמעון, האדם הזה שמוליד בן, נקשר לשכינה, שהיא הפתח של כל הפתחים (והתינוק הזה שנמול, נקשר בשכינה, שהיא פתח של כל הכתרים) העליונים, הפתח שנקשר בשם הקדוש. (שאמר רבי שמעון) ואותו דם שיוצא מאותו תינוק שמור לפני

בגין כך אמר רבי שמעון, האי בר נש דאוליד בר, אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל פתחין (ס"א והאי רביא דאתגור אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל כתרין) עלאין, פתחא דאתקשר בשמא קדישא. (דאמר רבי שמעון) ויהוא דמא דנפיק מההוא רביא, נטיר קמי קודשא

הקדוש ברוך הוא, ובשעה שמתעוררים דינים בעולם, משגיח הקדוש ברוך הוא באותו דם ומציל את העולם. ומשום כך כתוב, (בראשית יז) ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. וכתוב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. והכל עולה במשקל אחד.

ברוך הוא, ובשעתא דדינין מתערין בעלמא, אשגח קודשא בריך הוא בההוא דמא, ושזיב עלמא. ובגין כך פתיב (בראשית יז) ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. וכתיב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. וכלא בחד מתקלא סלקא.

באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים

שנינו, באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים, שכתוב (ירמיהלג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי מילא, אבל למה יומם ולילה?

תאנא בההוא דמא, זכי עלמא לאתבסמא בחסד, וקיימין בלהו עלמין, דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי תינה. יומם ולילה למה.

אמר רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים פאחד והם הפתח של כל הכתרים

אמר רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים פאחד והם הפתח של כל הכתרים, ושנינו, אחד דין ואחד רחמים, ומתבשמים זה עם זה, זכר ונקבה. (ושנינו, אחד זכר ואחד נקבה, אחד דין ואחד רחמים). בצד הזכר שרוי חסד, ובצד הנקבה שרוי דין. (ומשום כך) אחד לבן ואחד אדם. וכדי להתבשם זה עם זה, (משום כך) הם מתקשרים זה בזה. והברית הזו אוהזת בהם ביומם ולילה, בדיו וחסד. בדיו בראשונה, ואחר כך שורה בחסד, ומתבשם בכל. וזוהי הברית שנקראת יומם ולילה, שאוהזת בשניהם.

אמר רבי שמעון, תנינן תרין כתרין אתאחדן בחדא, ואינון פתחא דכל שאר כתרין, ותאנא, חד דינא, וחד רחמי, ומתבסמאן דא ברא, דכר ונוקבא. (ס"א ותאנא חד דכר וחד נוקבא, חד דינא, וחד רחמי) בסטרא דדכוניא שריא חסד. (לך לך צ"ד) בסטרא דנוקבא שריא דינא. (ובגין כך) חד תוורא וחד סומקא. ובגין לאתבסמא דא ברא, (בגין כך) מתקשרן דא ברא. והאי ברית אחיד בהו ביומם ולילה, בדינא וחסד. בדינא בקדמיתא. ולבתר שריא ביה בחסד, ואתבסם בכלא. ודא הוא ברית דאקרי יומם ולילה, דאחיד בתרווייהו.

מי שזוכה לשמור את אות הברית הזו פראוי ולא חוטא בה כל ימיו, הוא אוהז ביומם ולילה, וזכה לשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא

ומאן דזכי לנמרא להאי ברית בקרא יאות, ולא חמי ביה כל יומיו, אחיד בהו ביומם ולילה. וזכי לתרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. ועל דא אקרי אברהם שלים, דכתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, ואימתי אקרי שלים. בד זכה בתרווייהו, ביומם ולילה. דכתיב, (תהלים מב) יומם יצנה יי' חסדו ובלילה שירה עמי. ותריווייהו אחסין אברהם. ולא אתקיימא ביה חסד בקיימא שלים, עד דאתגור. פיון דאתגור, אתקיים ביה, וזכה לתרווייהו, ואקרי שלים.

ומי שזוכה לשמור את אות הברית הזו פראוי ולא חוטא בה כל ימיו, הוא אוהז ביומם ולילה, וזכה לשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא. ולכן אברהם נקרא שלם, שפתיב (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. ואימתי נקרא שלם? כשזכה בשניהם, ביומם ולילה, שפתיב (תהלים מב) יומם יצנה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. ושניהם ירש אברהם, ולא התקיים בו החסד בקיום שלם עד שנמול. פיון שנמול, התקיים בו וזכה לשניהם, ונקרא שלם.

פתח האהל, זהו הכתר העשירי של המלך, שהיא פתח לכל המשכן הקדוש של שאר הכתרים

כמו ששנינו, שפתיב (בראשית יח) והוא ישב פתח האהל כחום היום. פתח האהל, זהו הכתר העשירי של המלך, שהיא פתח לכל המשכן הקדוש של שאר הכתרים, ודוד המלך קורא (לזה) פתח (צדק), שפתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, וכתוב זה השער לה'. כחום היום, כשמאיר האור של החסד, חלק גורלו, כמו שישב בזה - ישב בזה. מתי התקיימו בו? כשנמול, ולכן נקראת ברית יומם ולילה. שנינו, כתוב (שמות יב) ופסח ה' על הפתח. מה זה ופסח ה' על הפתח? ששורה על

כמה דתנינן דכתיב, (בראשית יח) והוא יושב פתח האהל כחום היום. פתח האהל, דא הוא כתרא עשיראה דמלכא, דאיהו פתחא לכל משכנא קדישא דשאר כתרין, וקרניה דוד מלכא (להאי) פתחא (נ"א צדק), דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, וכתיב זה השער ליי'. כחום היום. בד נהרא נהירו דחסד, חולק עדיב, כמה דיתבי בהאי יתיב בהאי. אימתי אתקיימו ביה, בד אתגור. ובגין בד אקרי ברית יומם ולילה. תאנא כתיב, (שמות יב) ופסח יי' על הפתח. מאי ופסח יי' על

הפתח הזה חסד להתבשם. ומשום כך, ולא יתן המשיחית וגו'.

הפתח. דשריא על האי פתחא חסד, לאתבסמא. ובגניני בך ולא יתן המשיחית וגו'.

הצדיק שמשתדל בתורה יומם ולילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט אחד של חסד ונרשם לו בפניו, ומאותו רשם פוחדים עליונים ותחתונים

שנינו, הצדיק הזכאי הזה שמשתדל בתורה יומם ולילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט אחד של חסד ונרשם לו בפניו, ומאותו רשם פוחדים עליונים ותחתונים. כך גם מי שעובר על דברי תורה, מושכים עליו רוח טמאה ונרשם לו בפניו, וממנו בורחים עליונים ותחתונים. וכלם מכריזים עליו: הסתלקו מסביב לפלוני, שעבר על דברי תורה ועל מצוות רבוננו. אזי לו ואזי לנפשו! הרי שלף רוח טמאה שנמצאת עמו והורישו לבנו, וזהו שהקדוש ברוך הוא אין לו בו חלק, ועוזב אותו להשמידו לעולם הבא.

תנינו, האי צדיקא זכאה דאשתדל באורייתא יממא וליליא, קודשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחסד, ואתרשים ליה באנפוי, ומההוא רשימא דחלי עלאי ותתאי. הכי נמי מאן דעבר על פתגמי אורייתא, משכאן עליה רוחא דמסאבא, ואתרשים ליה באנפוי, ומניה ערקין עלאי ותתאי. וכלא מכרזי עליה, אסתלקו מסחרניה דפלגיא, דעבר על פתגמי אורייתא, ועל פקודי דמאריה, ווי ליה, ווי לנפשיה. האי אשליף רוחא דמסאבא, דאשתכח עמיה, ואורית ליה לבריה, והאי הוא דקודשא בריך הוא לית ליה ביה חולקא, ושביק ליה, לשיצאה ליה לעלמא דאתי.

זוהר במדבר (דף ק"א ע"ב)

ברוך הרחמן שראיתי אותך וזכיתי לראותך בנה. אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא

אמר לו רבי אבא, יפה אמרת, אבל מנין לך את זה? אמר לו, כך למדתי, ולמדתי שהירשה הרעה הזו יורשים כל בניו, אם לא שישובו, שהרי אין דבר שעומד לפני תשובה. ואני כך למדתי, שרפואה זו נתנו לי פעם אחת, שהייתי רשום בפני, ויום אחד הייתי

אמר ליה רבי אבא, שפיר קאמרת, מנא לך האי. אמר ליה הכי אוליפנא. ואוליפנא, דהאי ירותא בישא, אחסינון בלהו בנוי, אי לא יתובון, דהא לית מלה קיימא קמי תשובה. ואנא הכי אוליפנא, דאסוותא דא יתבו לי ומנא חדא, דהוינא רשים באנפאי, ויומא חד הוינא אזיל

הולך בדרך ופגשתי צדיק אחד, ועל ידו עבר ממנו אותו הרשם. אמר לי, מה שמך? אמרתי לו, אלעזר, וקרא עלי אלעזר אחר. אמר לו, ברוך הרחמן שראיתי אותך וזכיתי לראותך בזה. אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא. (אמר לו) אני הוא שפגשתי בך.

באורחא, ואערענא בחד זכאה, ועל ידו אתעבר מנאי ההוא רשימא. אמר לי, מה שמך. אמר ליה אלעזר, וקרי עלי אלעזר אחרא. אמר ליה, בריך רחמנא, דחמינא לך, וזכינא למחמי לך בהאי. זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי, (אמר ליה) אנא הוא דאערענא לך.

פְּרָה אֲדָמָה יֵשׁ לִי

הַשְּׂתֻחַח לִפְנֵי וְהֵבִיאוּ לְבֵיתוֹ. הַתְּקִין לִפְנֵי חֵלֶת (טרכוסא) לֶחֶם וּבֶשֶׂר שֶׁל עֵגְלָה מִשְׁלֶשֶׁת. אַחַר שֶׁאָכְלוּ, אָמַר לוֹ אוֹתוֹ הָאִישׁ: רַבִּי, אָמַר לִי דָבָר אֶחָד, פְּרָה אֲדָמָה יֵשׁ לִי, אֲמוּ שֶׁל הַעֵגֶל שָׂאתָ בְּשָׂרוֹ זֶה עֵתָה אֲכַלְנוּ, וַיּוֹם אֶחָד טָרָם שֶׁהִתְעַבְּרָה וְהוֹלִידָהּ, הִלַּכְתִּי אַחֲרֶיהָ לַמְּרֻעָה בַּמִּדְבָּר, בְּעוֹד שָׂאֲנִי מִנְהִיג אוֹתָהּ עֵבֶר לִפְנֵי אִישׁ אֶחָד, אָמַר לִי, מָה שָׂמָה שֶׁל הַפְּרָה הַזֹּאת? אָמַרְתִּי, מִיּוֹם שֶׁנִּזְלָדָה לָא קְרָאתֶיהָ בְּשֵׁם. אָמַר לִי, הִיא נִקְרָאת בַּת שֶׁבַע אִם שְׁלֹמֹה, אִם תִּזְכָּה לְכַפְּרָה. וְאֲנִי, בְּעוֹד שֶׁהִחֲזַרְתִּי אֶת רֵאשִׁי, לֹא רָאִיתִי אוֹתוֹ, וְצִחְקִיתִי מֵאוֹתוֹ הַדָּבָר.

אֲשִׁתְּמַח קָמִיה, אֵייתִיה לְבֵיתִיה, אֲתִקִּין קָמִיה קוֹרְטִיסָא (ס"א טרכוסא) (טרטיסאי) דְּנִהְמָא, וּבֶשֶׂרָא דְּעֵגְלָא תְּלִיתָא. בְּתַר דְּאָכְלוּ, אָמַר לִיה הֵהוּא גְּבָרָא, רַבִּי, אֵימָא לִי חַד מְלָה, חֲדָא תוֹרְתָא סוּמְקָא אִית לִי, אֵימָא דְּעֵגְלָא דְּבִישְׂרָא דָא דְּאֲכִילְנָא, וַיּוֹמָא חַד עַד לָא אֲתַעְבְּרַת וְאוֹלִידַת, אֲזִילְנָא בְּתַרְיָה לְמַרְעָא לְמִדְבָּרָא, עַד דְּדַבְּרָנָא לָהּ אַעְבְּרָ קָמִאי חַד גְּבָרָא, אָמַר לִיה, מָה שָׂמָה דְּתוֹרְתָא דָא. אֲמִינָא, מִן יוֹמָא דְּאֲתִיילִידַת לָא קְרִינָא לָהּ בְּשֵׁמָא. אָמַר לִיה, בַּת שֶׁבַע אִם שְׁלֹמֹה אֲתַקְרִי, אִי תִזְכָּה לְכַפְּרָה. וְאֲנָא בְּעוֹד דְּאֲהַדְרָנָא רִישְׁאִי, לָא חֲמִינָא לִיה, וְחִיבְנָא מֵהֵהוּא מְלָה. (דף ע"ו ע"ב)

עֲכָשׁוּ שְׂזִכִּיתִי בַּתוֹרָה, הִתְעוֹרְרַתִּי עַל הַדָּבָר הַהוּא

וְעֲכָשׁוּ שְׂזִכִּיתִי בַּתוֹרָה, הִתְעוֹרְרַתִּי עַל הַדָּבָר הַהוּא, וּמִיּוֹם שֶׁנִּפְטַר מִכָּאן רַבִּי שְׁמַלְאִי, לֹא הָיָה אִישׁ שֶׁיֵּאִיר לָנוּ בַּתוֹרָה כְּמוֹתוֹ, וְאֲנִי

וְהִשְׂתָּא דְּזִכִּינָא בְּאוֹרֵייתָא, אֲתַעְרָנָא עַל הֵהוּא מְלָה, וּמִן יוֹמָא דְּאֲתַפְטַר רַבִּי שְׁמַלְאִי מֵהֵכָא, לֹא הָוָה בַּר גִּשׁ דִּינְהִיר לָן בְּאוֹרֵייתָא כְּוֹתִיחִיה.

פחדתי לומר דבר תורה שלא למדתי. והדבר הזה שהסתכלתי שדבר חכמה הוא, ולא ידעתי. אמר לו, ודאי שזהו דבר חכמה, ורמז עליון הוא למעלה ולמטה.

ואנא דחילנא למימר מלה דאורייתא דלא אוליפנא. ומלה דא דאסתכלנא דמלה דחכמתא היא, ולא ידענא. אמר ליה, ודאי מלה דחכמתא היא, ורמזיא עלאה היא לעילא ולתתא.

בת שבע נקראת ממש בסוד החכמה

אבל בא ראה, בת שבע נקראת ממש בסוד החכמה, משום כף פתוב בה הכל בשבע: שבע פרות, שבע שרפות, שבע הזאות, שבעה כבוסים, שבעה טהורים, שבעה טהורים, ומשה ואהרן בהשבון, שכתוב וידבר ה' אל משה ואהרן וגו'. ויפה אמר אותו האיש שאמר בת שבע, והפל הוא סוד של חכמה.

אבל תא חזוי, בת שבע אתקרי ממש ברזא דחכמתא. בגין כך כתיב בה בלא בשבע. ז' פרות. ז' שרפות. ז' הזאות. ז' כבוסים. ז' טמאים. ז' טהורים. ז' כהנים. ומשה ואהרן בחושבנא דהא כתיב, וידבר יי' אל משה ואהרן וגו'. ושפיר קאמר ההוא גברא, דאמר בת שבע, וכלא רזא דחכמתא היא.

קרא עליו רבי אבא, אתה שלום ובייתך שלום וכל אשר לך שלום

אמר לו, ברוך הרחמן ששמעתי דבר זה, ברוך הוא, שהרי הקדים לי שלום בראשונה לזכות לזה, שכתוב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה'. כשאני הייתי רחוק, הקדים לי הקדוש ברוך הוא שלום להיות קרוב. קרא עליו רבי אבא, (שמואל א כה) אתה שלום ובייתך שלום וכל אשר לך שלום.

אמר ליה, בריך רחמנא דשמענא מלה דא. בריך הוא דהא אקדים לי שלם בקדמיתא, למזכי להאי. דכתיב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי'. אנא פד הוינא רחוק, קודשא בריך הוא אקדים לי שלם למהוי קרוב. קרא עליה רבי אבא, (שמואל א כה) אתה שלום ובייתך שלום וכל אשר לך שלום.

כל הכח וכל תקון תלוי בו, משום שכל כח הגוף עומד בזרוע ימין

רבי שמעון אמר, ביום שעולים הלויים למקומם, בשני פרים. מה הטעם פרים? אלא הם כפרים,

רבי שמעון אמר, ביומא דסלקין לויאי בדוכתייהו, בתרין פרים. מאי טעמא פרים. אלא אינהו כפרים,

במדבר דף קי"ז ע"ב - קפ"א ע"ב

לְקַבֵּל בְּשִׂמְלֵא לְהֵאִי פֶּרֶה דְאֶקְרִי
 פֶּרֶה אֲדוּמָה. כִּהְנָא כֹּל חֵילָא וְכֹל
 תְּקוּנָא בִּיהַ תְּלִייא, בְּגִין דְּכֹל חֵילָא
 דְּגוּפָא בְּדְרוּעָא יְמִינָא קִימָא. וְעַל דָּא
 כִּהְנָא דְרוּעָא דִישְׂרָאֵל בְּלָהוּ הָוִי. וּבִיהַ
 קִימָא לְאַתְקַנָּא כֹּלָא וְלְאַתְקַנָּא עֲלָמָא
 (ס"א מאי טעמא פרים אלא אינהו שמאלא
 כפרים לקבלא בשמאלא. תא חזי כהנא דרועא
 ימינא דישראל כלהו הוה וביה קיימא
 לאתתקנא עלמא ולאתתקנא כלא בגין דכל
 חילא דגופא בדרועא ימינא קיימא וכל תקונא
 ביה תלייא) וְעַם כֹּל דָּא, לָא אֲשַׁתְּכַח
 בְּלַחֲדוּי, אֶלָּא בְּגוּפָא וּשְׂמָלָא, וְגוּפָא
 עֶקְרָא הוּא דְכִלָּא.

לְקַבֵּל בְּשִׂמְלֵא אֶת הַפֶּרֶה הַזֶּה
 שֶׁנִּקְרָאת פֶּרֶה אֲדוּמָה. הַכֹּהֵן, כֹּל הַכֹּחַ
 וְכֹל תְּקוּנָתוֹ תְּלוּי בּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁכֹּל כֹּחַ
 הַגּוּף עוֹמֵד בְּזִרְעַ יְמִין, וְעַל כֵּן הַכֹּהֵן
 הוּא זֵרֹעַ שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְבוֹ עוֹמֵד
 לְהַתְקִין הַכֹּל וְלְהַתְקִין עוֹלָם, (מה הטעם
 פרים, אלא הם שמאל כמו הפרים לקבל
 בשמאל. בא ראה, הכהן זרוע ימין של כל ישראל
 היה, ובו עומד להתקין העולם ולהתקין הכל,
 משום שכל כח הגוף בזרוע הימין עומד, וכל
 התקון בו תלוי) וְעַם כֹּל זֶה לֹא נִמְצָא
 לְבַדּוֹ, אֶלָּא בְּגוּף וּשְׂמָלָא, וְהַגּוּף הוּא
 עֶקְרָא הַכֹּל.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה. פֶּרֶה זֶה בָּאָה לְטַהַר

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה,
 הָאִי פֶּרֶה לְדַבְּרוּתָא קָא אַתְיִיא.
 לְדַבְּרָא לְמַסְאֲבֵי. פֶּרֶה דְקַבִּילַת מִן
 שְׂמָלָא. וּמֵאֵן הוּא לְשִׂמְלָא. שׁוֹר.
 כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר
 מִהַשְׂמָלָא. אֲדוּמָה, סוּמְקָא כְּוֹרְדָּא.
 דְכַתִּיב, (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין
 הַחוּחִים. אֲדוּמָה: גִּזְרַת דִּינָא.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה.
 פֶּרֶה זֶה בָּאָה לְטַהַר. לְטַהַר
 לְטַמְאִים. פֶּרֶה שֶׁמְקַבֵּל מִהַשְׂמָלָא.
 וּמֵי הוּא לְשִׂמְלָא? שׁוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְׂמָלָא. אֲדוּמָה
 - סְמוּקָה כְּשׁוֹשָׁנָה, שְׂכַתוּב (שיר ב)
 כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחוּחִים. אֲדוּמָה - גִּזְרַת
 הַדִּין.

"פֶּרֶה אֲדוּמָה" - מִצַּד הַגְּבוּרָה, "תְּמִימָה" - מִצַּד הַחֶסֶד, שֶׁהוּא דְרָגַת אַבְרָהָם, "אֲשֶׁר אֵין
 בָּהּ מוּם" - מִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי וְכוּ'

פֶּרֶה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם
 וְגו', אֲסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה
 דְשׁוֹר, דְאֵתְמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי
 חֲרָשׁוֹ חוֹרְשִׁים. וּשְׂכִינְתָּא תַתְּאָה, אֵיהִי
 פֶּרֶה אֲדוּמָה, מִסְטְרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה

פֶּרֶה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ
 מוּם וְגו'. אֲסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשֶׁבֶת
 חֲרִישָׁה שֶׁל שׁוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכט)
 עַל גְּבִי חֲרָשׁוֹ חוֹרְשִׁים. וּשְׂכִינְתָּא
 תַתְּוֹנָה הִיא פֶּרֶה אֲדוּמָה - מִצַּד

רעיא
מהמנא

זוהר
במדבר
(דף רמ"ג
ע"ב)

הגבורה. תמימה - מצד הַקֶּסֶד, שהוא דַּרְגַת אַבְרָהָם, שְׁנֵאמַר בו (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם - מצד הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל - מצד שְׂכִינָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא חֲרוּת. בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלֵטָת, וְהָזָר הַקָּרֵב אֵין לוֹ רְשׁוּת לַצַּד הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט, לֹא שֶׁטֶן וְלֹא מְלֶאךֶד הַמּוֹת, שֶׁהֵם מַצַּד הַגִּיהֶנֶם.

מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְּאִיהוּ דְרָגָא דְאַבְרָהָם, דְּאִתְמַר בֵּיה (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, מִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשְׂכִינְתָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ חֲרוּת. בְּאִתְרֵי שְׁלֵמָא, וְהָזָר הַקָּרֵב לִית רְשׁוּ לְמִסְטָרָא אֲחֵרָא לְשַׁלֵּמָאָה. לֹא שֶׁטֶן, וְלֹא מְשַׁחִית, וְלֹא מְלֶאךֶד הַמּוֹת, דְּאִינוּן מִסְטָרָא דְגִיהֶנֶם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תמימה דין רפה, גבורה תחתונה, זוהי תמימה

תְּמִימָה, מַה זֶה תְּמִימָה? כְּמוֹ שְׁשִׁנְיָנוּ, שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוּעֵד. שׁוֹר תָּם דִּין רְפָה. שׁוֹר מוּעֵד דִּין קָשָׁה. גַּם כִּף תְּמִימָה דִּין רְפָה, גְּבוּרָה תַּחְתּוֹנָה, זוּהִי תְּמִימָה. גְּבוּרָה עֲלִיּוֹנָה, זֶהוּ דִּין קָשָׁה, וְהִיא יָד הַחֲזָקָה תְּקִיפָה.

תְּמִימָה, מַאי תְּמִימָה. כְּמָה דְתַנְיִנְךָ, שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוּעֵד. (קס"ג ע"ב) שׁוֹר תָּם דִּינָא רְפִיָא. שׁוֹר מוּעֵד דִּינָא קָשִׁיא. אוּף הֵכָא תְּמִימָה דִּינָא רְפִיָא, גְּבוּרָה תַּתְּאָה, דָּא הִיא תְּמִימָה. גְּבוּרָה עֲלָאָה, דָּא הִיא דִּינָא קָשִׁיא, וְהִיא יָד הַחֲזָקָה תְּקִיפָא.

אשר אין בה מום, כמו שנאמר כלף יפה רעיתי ומום אין בך

אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שיר השירים ד) כִּלְף יָפָה רַעִיְתִי וּמוּם אֵין בָּךְ. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, עַל כְּתוּב, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שמואל ב כג) וַיָּבֵא הַגִּבּוֹר הוֹקֵם עַל. מַה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁהִיא (שם ט) שְׁלָמִי אֲמוּנִי יִשְׂרָאֵל, וְעֲלֶיהָ לֹא הִיא, אֲלֵא עֲמָה. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, הֵינּוּ שְׁכַתּוּב (עמוס ה) בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, (בראשית כד) בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יָדְעָה.

אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, כְּמָה דְאִתְ אֲמַר (שיר השירים ד) כִּלְף יָפָה רַעִיְתִי וּמוּם אֵין בָּךְ. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל. עַל כְּתוּב, כְּמָה דְאִתְ אֲמַר (שמואל ב כג) וַיָּבֵא הַגִּבּוֹר הוֹקֵם עַל. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּהִיא שְׁלָמִי אֲמוּנִי יִשְׂרָאֵל, וְעֲלֶיהָ לֹא הִיא אֲלֵא עֲמָה. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, הֵינּוּ דְכְּתוּב, (עמוס ה) בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, (בראשית כד) בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יָדְעָה.

אהרן שושבין המלכה

וְנִתְּתָם אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ואוקמוה. מאי טעמא ליה ולא לאהרן. אלא אהרן שושבין דמטרוניתא. ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא (קע"ז ע"ב) מסטרא דקדוש, ובגין דדא אתייה לטהרה, לא אתייהיב ליה.

וְנִתְּתָם אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ופרשוה. מה הטעם לו ולא לאהרן? אלא אהרן שושבין המלכה. ועוד, שאהרן לא בא מצד של טהור, אלא מצד של קדוש, ומשום שזה בא לטהרה, לא נתן לו.

בת שבע נקראת, ועל כך כל מעשיה בשבע

כָּל מלה דהאי פרה, היא בשבע, ו' כבוסים וכו', והא (ע"ז ע"ב) אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא שבע שני שמטה, ובת שבע אתקרי, ועל דא כל עובדוי בשבע. תא חזי, כל מאי דאתעביד מהאי פרה, בגין לדכאה, ולא לקדשא, ואף על גב דאתייהיב לסגן, הוא לא שחיט ולא שרף, בגין דלא ישתבח דינא בסטרוי, וכל שכן אהרן דאיהו בדרגא שלים יתיר, דלא בעי לאשתכחא תמן, ולאזדמנא תמן.

כָּל דבר בפרה זו היא בשבע, שבעה כבוסים וכו', והרי נתבאר. מה הטעם? משום שהיא שבע שני שמטה, ובת שבע נקראת, ועל כך כל מעשיה בשבע. בא וראה, כל מה שנעשה מפרה זו - בשביל לטהר, ולא לקדש. ואף על גב שנתנה לסגן, הוא לא שוחט ולא שורף, בשביל שלא ימצא דין בצדו, וכל שכן אהרן, שהוא בדרגה יותר משלמות, ולא צריך להמצא שם ולהזדמן לשם.

והניח מחוץ למחנה במקום טהור

פָּרָה זו, פיון שנעשתה אפר, צריך לזרק בה עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והרי אלה נאמרו. ואסף איש טהור, ולא קדוש. והניח מחוץ למחנה במקום טהור, שהרי טהור לא נקרא אלא מן סטרא דמסאב בקדמיתא.

פָּרָה זו, פיון שנעשתה אפר, צריך לזרק בה עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והרי אלה נאמרו. ואסף איש טהור, ולא קדוש. והניח מחוץ למחנה במקום טהור, שהרי טהור לא נקרא אלא מן סטרא דמסאב בקדמיתא.

סוד הכל, זה שכתוב למי נדה חטאת היא

רָזָא דכלא, האי דכתיב למי נדה **סוד** הכל, זה שכתוב למי נדה חטאת

היא. משום שכל דינים התחתונים וכל אלו שבאים מצד הטמאה, כשיונקים מצד אחר ויושבים בדין, כמו שנאמר (ישעיה לד) מלאה דם הדשנה מחלב, אז כלם מתעוררים ומסתלקים ושורים בעולם. כיון שעושים מעשה זה שלמטה, וכל הדין הזה במקום זה של פרה זו, וזורקים עליה עץ ארז וגו', אז נחלש פחם, ובכל מקום ששורים נשברים ונחלשים ובורחים משם, שהרי פחם נראה כמו זה לגביהם, ואז לא שורים באדם, והוא נטהר.

חטאת היא, בגין דכל דינין תתאין, וכל אינון דאתו מסטרא דמסאבא, פד איהו ינקא מסטרא אחרא, ויתיבת בדינא, כמה דאת אמר (ישעיה לד) מלאה דם הדשנה מחלב. כדון בלהו מתערי ומסתלקי ושראן בעלמא. כיון דעברי האי עובדא דלתתא, וכל האי דינא באתר דא דהאי פרה, ורמאן עלה עץ (דף קפ"א ע"א) ארז וגו'. כדון אתחלש חילא דלהו, ובכל אתר דשראן אתברו ואתחלשו וערקין מגיה, דהאי חילא דלהו אתחזו כגוונא דא לגבייהו, כדון לא שראן כבר נש, ואתדבי.

טמאה וטהרה כלל עליון בתורה, ובארוה החברים

ועל זה נקראים מי נדה, מים לטהר. כשהעולם שרוי בדין וצד הטמאה מתפשט בעולם, כאן נכללים כל מינים של טמאה וכל מיני טהרה, ומשום זה טמאה וטהרה כלל עליון בתורה, ובארוה החברים. אמר רבי שמעון, אלעזר, עשית שלא יאמרו החברים דבר אחריו.

ועל דא אתקרי מי נדה, מיאי לדבא. פד עלמא שארי בדינא, ומטרא מסאבא אתפשט בעלמא, הכא אתכלילין כל זינין מסאבא, וכל זיני דכיו, ובגין כד טומאה וטהרה, כללא עלאה דאורייתא, ואוקמוה חברייא. אמר רבי שמעון, אלעזר, עבדת דלא יימרין חברייא מלה אבתרד.

בשעה שחכמה עליונה מכה בחקיקות, אף על גב שהיא נסתרת בכל הצדדים, נפתח ושופע מפנה נהר אחד מלא

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים וגו'. ישקו כל חיתו שדי וגו'. הני קראי דוד אמרם דוד המלך ברוח הקודש, ויש להסתכל בהם. בא וראה, בשעה

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים וגו'. ישקו כל חיתו שדי וגו'. הני קראי דוד מלכא ברוחא קדישא אמרו, ואית לאסתכלא בהו. תא חזו, בשעתא

שחכמה עליונה מכה בחקיקות, אף על גב שהיא נסתרת בכל הצדדים, נפתח ושופע ממנה נהר אחד מלא (וממלא לשערים) בשערים עליונים.

דחכמתא עלאה בטיש בגליפוי, אף על גב דהיא טמירא בכל סטרין, פתח ואתנגיד מניה חד נהרא, מליא (נ"א ומלייא לתרעין) בתרעין עלאין.

כמבוע ומקור של מים שטמלא כלי גדול ממנו, ומשם נמשכים מבועים של נחלים ונהרות בכל צד

כמבוע ומקור של מים שטמלא כלי גדול ממנו, ומשם נמשכים מבועים של נחלים ונהרות בכל צד - כף זה, בשביל דקיק אחד שלא נודע, מושף ושופע אותו נהר ששופע ויוצא וממלא לאותו נחל עמוק, ומשם נמשכים מבועים ונחלים ומתמלאים ממנו. זהו שכתוב המשלח מעינים בנחלים וגו'. אלה נהרות עליוני קדש של אפרסמון זך, וכלם משקים כאחד מאותה נביעת הנחל העליון הקדוש שיוצא ושופע.

כמבועא ומקורא דמיא דמלי קופא רבא מניה, ומתמן אתמשכן מבועין דנחלין ונהרין בכל סטר, כף האי, בחד שביל דקיק דלא אתידע, משיך ונגיד ההוא נהר דנגיד ונפיק, וממלי לההוא נחלא עמיקא, ומתמן אתמשכאן מבועין ונחלין, ואתמליין מניה. הדא הוא דכתיב, המשלח מעינים בנחלים וגו'. אלין נהרי עלאי קדישא דאפרסמונא דכייא, וכלהו אתשקיין כחד מההוא נביעא דנחלא עלאה קדישא דנפיק ונגיד.

ארבעה ראשים אלה הם חיתו שדי, כלל כל אותן מרכבות וכל אותם חילות ששדי אחוזה בהם **אחר** כף, ישקו כל חיתו שדי, הינו שכתוב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. ארבעה ראשים אלה הם חיתו שדי, כלל כל אותן מרכבות וכל אותם חילות ששדי אחוזה בהם. אל תקרי שדי אלא שדי, שהוא נוטל ומשלים את השם מיסוד העולם.

לבתר, ישקו כל חיתו שדי, היינו דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. הני ד' ראשין, אלין אינון חיתו שדי, כללא דכל אינון משריין, וכל אינון חילין, דאחידן בהו שדי, אל תקרי שדי, אלא שדי. דהוא נטיל, ואשלים שמא מיסודא דעלמא.

והאופנים ינשאו לעמתם כי רוח החיה באופנים

ישברו פראים צמאם, אלין אינון **ישברו** פראים צמאם - אלה אותם

שְׁכַתּוֹב בְּהֵם (יחזקאל א) וְהָאוֹפְנִים וְנִשְׂאוּ
 לַעֲמַתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים. מִי
 הַחַיָּה? אֵלָּא אֵלּוּ חֵיתוֹ שְׂדֵי, אַרְבַּע הֵן,
 וְכָל אַחַת וְאַחַת לְצַד אֶחָד שֶׁל הָעוֹלָם.
 וְאוֹתוֹ שְׁנִקְרָא חַיָּה, וְאוֹפְנִים מוֹל כֹּל
 אֶחָד וְאַחַד. וְלֹא הוֹלְכִים אֵלָּא מֵרוּחַ
 אוֹתָהּ חַיָּה שֶׁהוֹלֶכֶת עֲלֵיהֶם, וְכֹאשֶׁר
 אֵלֶּה מְשֻׁקִים מֵאוֹתָהּ הַשְּׂקָאָה עֲלִיּוֹנָה,
 כֹּל שְׂאֵר הַחֵילוֹת הָאֲחֵרִים מְשֻׁקִים
 וּמְרִיִם וּמְשַׁתְּרָשִׁים בְּשִׁרְשֵׁיהֶם,
 וְנִאֲחֲזִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה בְּדַרְגוֹת יְדוּעוֹת.
 זֶהוּ שְׁכַתּוֹב עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן
 וְגו'. מְשֻׁקָה הָרִים מְעֲלִיּוֹתָיו וְגו' - אֵלּוּ
 שְׂאֵר דַּרְגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת.

דְּכַתִּיב בְּהוּ, (יחזקאל א) וְהָאוֹפְנִים
 וְנִשְׂאוּ לַעֲמַתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים,
 מֵאֵן חַיָּה. אֵלָּא אֵלּוּ חֵיתוֹ שְׂדֵי, אַרְבַּע
 אֵינוֹן, וְכָל חַד וְחַד לְחַד סְטֵרָא
 דְּעֲלָמָא. וְהוּא אֶקְרִי חַיָּה, וְאוֹפְנִים
 לְקַבִּיל כֹּל חַד וְחַד. וְלֹא אֵזְלוּן אֵלָּא
 מֵרוּחַ דְּהַהִיא חַיָּה דְּאֵזִיל עֲלֵיהֶוּ וְכַד
 אֵלּוּ מִתְשַׁקְּיָן מֵהַהוּא שְׁקִיּוֹ עֲלָאָה, כֹּל
 שְׂאֵר חֵילוֹן אַחֲרֵינוּן אֲשַׁתְּקִיָּן, וְאַתְרוּן,
 וּמִשְׁתַּרְשֵׁן בְּשִׁרְשֵׁיהֶוּ, וְאַתְאֲחֲדָן אֵלּוּ
 בְּאֵלּוּ, בְּדַרְגֵינוּ יְדִיעֵן. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב,
 עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן וְגו'. מְשֻׁקָה
 הָרִים מְעֲלִיּוֹתָיו וְגו'. אֵלּוּ שְׂאֵר דַּרְגֵינוּ
 עֲלִיָּין.

מַפְרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ, אֶרֶץ עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁה

אָחֵר כֹּל זֶה - מַפְרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע
 הָאָרֶץ, (למטה, וכל העולמות וכו')
 אֶרֶץ עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁה. וּכְשֶׁהִיא
 מִתְבָּרְכֶת, כֹּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה,
 וּמִתְבָּרְכִים. וְזֶה בְּשַׁעַה שְׁנִמְצְאוֹת
 בְּרֻכּוֹת מֵהַשְּׂקָאָת הַנִּחַל הָעֵמֶק שֶׁל
 הַכֹּל.

לְבַתֵּר כֹּל דָּא, מַפְרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע
 הָאָרֶץ, (ס"א לתתא וכל עלמין
 וכו') אַרְעָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. וְכַד אֵיהִי
 מִתְבָּרְכָא, כֹּל עֲלָמִין בְּלֵהוּ חֵדָּאן,
 וּמִתְבָּרְכָן. דָּא בְּשַׁעַתָּא דְּבִרְכָּאן
 מִשְׁתַּכְּחִי, מְשֻׁקִיּוֹ דְּנַחְלָא (בראשית רכ"א
 ע"א) עֲמִיקָא דְּכָלָא.

בְּשַׁעַה שֶׁהָעוֹלָם יוֹשֵׁב בְּדִין, שְׁבָרְכוֹת לֹא נִמְצְאוֹת לְרַדַּת בְּעוֹלָם

וּבְשַׁעַה וּבְשַׁעַה שֶׁהָעוֹלָם יוֹשֵׁב בְּדִין,
 שְׁבָרְכוֹת לֹא נִמְצְאוֹת
 לְרַדַּת בְּעוֹלָם, אַזְ נִטְמָא הַמְקַדָּשׁ.
 (ובשעה שאין נמצאות ברכות לרדת למטה, אז
 העולם יושב בדין. ומצד שמאל מתעוררת רוח
 ומתפשטת בעולם) וְכִמְהָ חֲבִילוֹת שֶׁל
 מְזִיקִים נִמְצְאִים בְּעוֹלָם וְשׁוֹרִים (בכמה

וּבְשַׁעַתָּא דְּעֲלָמָא יְתִיב בְּדִינָא
 דְּבִרְכָּאן לֹא מִשְׁתַּכְּחִי
 לְנַחְתָּא בְּעֲלָמָא, כְּדִין אִסְתָּאב מְקַדָּשׁ
 (ס"א ובשעתא דברכאן לא משתכחי לנחתא
 בעלמא, כדין עלמא יתיב בדינא, ומסמרא
 דשמאלא רוחא אתער ואתפשט בעלמא)
 וְכִמְהָ חֲבִילֵי מְרִיקִין מִשְׁתַּכְּחִי בְּעֲלָמָא,

מקומות) על בני אדם, ומטמאת אותם אותה הרוח, כמו בן אדם שגוע (כבר הרוח הזו) ורוח הטמאה שורה עליו. כך גם שורה, למי שיקרב אליו.

וְשָׂרָאן (ככמה אתרי) על בני נשא, ומסאב ההוא רוחא להו, כבר נש דגוע (ס"א כבר האי רוח) ורוח מסאבא שריא עליה. הכי נמי שריא, למען דיקרב בהדיה.

עפר שרפת החטאת בשביל לטהר בו

זהו שכתוב תסתיר פניך יבהלון וגו'. פסוק זה מהו אומר? אלא תסתיר פניך יבהלון, שהרי לא השקו להמצא ברכות לעולמות. תוסף רוחם יגועון, (לעורר) ומתעורר רוח אחר מצד שמאל, ורוח טמאה שורה על בני אדם, על אותם שמתו ומי שעומד עליהם ועל שאר בני אדם, מה רפואתם? זה שכתוב ואל עפרם ישובון. זה עפר שרפת החטאת (זהעפר המקדש שלמעלה) בשביל לטהר בו, והינו סוד (קהלת ג) הכל היה מן העפר, ואפילו גלגל חמה.

הרא הוא דכתיב, תסתיר פניך יבהלון וגו'. האי קרא מאי קא מיירי. אלא תסתיר פניך יבהלון, דהא לא אתשקוין לאשתכחא ברקאן לעלמין. תוסף רוחם יגועון, (נ"א לאתערא) ואתער רוחא אחרא מסטרא שמאלא, ורוח מסאבא שריא על בני נשא, על אינון דמיתין, ומאן דקאים בהדיה, ועל שאר בני נשא, מאי אסוותא דלהון. הא דכתיב ואל עפרם ישובון. דא עפר שריפת החטאת, (ס"א דא עפר מקדשא דלעילא) בגין לאתדכאה ביה. והיינו רזא (קהלת ג) הכל היה מן העפר, ואפילו גלגל חמה.

זהו שכתוב תשלח רוחך יבראון, יבראון וירפאו ברפואה עליונה

לאחר שחוזרים לעפר זה בשביל לטהר בו, נעברת רוח הטמאה, ומתעוררת רוח אחרת קדושה ושורה בעולם. זהו שכתוב תשלח רוחך יבראון, יבראון וירפאו ברפואה עליונה של רוח אחרת. ותחדש פני אדמה, שהרי נטהרה (אשה לבעלה), וחדוש הלבנה נמצא, וכל העולמות מתברכים. אשרי חלק

לבתר דמתדרן להאי עפר, בגין לאתדכאה ביה, מתעבר רוחא מסאבא, ואתער רוחא אחרא קדישא, ושארי בעלמא. הרא הוא דכתיב, תשלח רוחך יבראון, יבראון, ויתסון באסוותא עלאה, דרוחא אחרא. ותחדש פני אדמה, דהא אתדכיאת, (אתתא לבעלה) וחדותתי דסיהרא אשתכח, ועלמין בלהו מתברקאן. ופאה

ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם עצה שכלה רפואה כדי שיזכרו לחיי העולם הבא, וימצאו טהורים בעולם הזה, קדושים לעולם הבא, עליהם כתוב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגו'. רבי יהודה אומר, למה פרשת פרה סמוכה למיתת מרים, הרי פרשה אלא פיון (כמו) שנעשה הדין בפרה זו לטהר הטמאים, נעשה דין במרים לטהר העולם, והסתלקה מהעולם. פיון שהסתלקה מרים, הסתלקה אותה באר שהיתה הולכת עם ישראל במדבר, והסתלקה הבאר בכל.

חולקיהו ד' ישראל, דקודשא בריך הוא יהיב לון עיטא, דכלא אסוותא, בגין ד'זבון לחיי עלמא דאתי, וישתכחו דכין בהאי עלמא, קדישין לעלמא דאתי, עלייהו כתיב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. (דף קפ"א ע"ב) (במדבר כ') ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגו'. רבי יהודה אומר, אמאי פרשתא דפרה, סמיכה למיתת מרים. הא אוקמוה. אלא פיון (ס"א כמה) דאתעביד דינא בהאי פרה, לדכאה למסאבי, אתעביד דינא במרים, לדכאה עלמא, ואסתלקת מן עלמא. פיון דאסתלקת מרים, אסתלק ההוא פאר, דהוה אויל עמהו ד' ישראל במדברא ואסתלק בירא בכלא.

שהרי הסתלקה הבאר שלמעלה ושלמטה

אמר רבי אבא, כתוב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל. וכי עליה לבדה? לא. אלא משום שהכל נשבר בגללה. בגללה נשבר הימין אחריה, שהיה מקרבה לגוף. והגוף, שהוא שמש, נחשף בגללה, וזהו שכתוב (תהלים ס) הושיעה מינך וענני גוף, (בגללה, שכתוב (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו, וכתוב (ישעיה נ) אלביש שמים קדרות, שהרי השמש נחשף בגללה. כמו זה, ותמת שם מרים וגו'. ולא היה מים לעדה, שהרי הסתלקה הבאר שלמעלה ושלמטה,

אמר רבי אבא, כתיב ואתה בן אדם שא קינא על בתולת ישראל, וכי עלה בלחודתא, לא. אלא בגין דכלא אתבר בגינה. בגינה אתבר ימינא אבתרה, דהוה מקרב לה גבי גופא. וגופא דאיהו שמשא, אתחשף בגינה. ודא הוא רזא דכתיב, (תהלים ס) הושיעה מינך וענני. גופא (ס"א בגינה דכתיב, (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וכתוב) דכתיב, (ישעיה נ) אלביש שמים קדרות, דהא שמשא אתחשף בגינה. בגוונא דא ותמת שם מרים וגו'. (במדבר כ') ולא היה מים לעדה, דהא אסתלק

אחר כך נשבר הימין, שכתוב יאסף אהרן אל עמיו. ואחר כך נחשף השמש, שכתוב (דברים לב) ומת בהר וגו', והאסף אל עמיו וגו'. הרי זרוע ימין נשברה, והגוף, שהוא שמש, נחשף.

בירא דעילא ותתא לבתר אתבר ימינא, דכתיב יאסף אהרן אל עמיו. ולבתר אתחשף שמשא, דכתיב, (דברים לב) ומת בהר וגו'. והאסף אל עמיו וגו'. הא (תצוה קפ"א ע"א) דרועא ימינא אתבר, וגופא דאיהו שמשא אתחשף.

לא נמצא דור בעולם כמו הדור שעמד משה בעולם, ואהרן ומרים

ובא וראה, לא נמצא דור בעולם כמו הדור שעמד משה בעולם, ואהרן ומרים. ואם תאמר בימי שלמה גם כן - לא! שהרי בימי שלמה שלטה הלבנה, והשמש התפנסה. ובימי משה התפנסה הלבנה ושלט השמש.

ותא חזי, לא אשתכח דרא בעלמא, כדרא דמשה קיימא בעלמא, ואהרן ומרים. ואי תימא ביומוי דשלמה הכי נמי, לאו. דהא ביומוי דשלמה שליט סיהרא, ושמשא אתכנייש. וביומוי דמשה, אתכנייש סיהרא, ושמשא שלטא.

מרים - לבנה. משה - שמש. אהרן - זרוע ימין. חור - זרוע שמאל. ויש אומרים נחשון בן עמינדב

שלשה אחים היו: משה, אהרן ומרים, כמו שנאמר (מיכה 1) ואשלח לפניהך את משה אהרן ומרים. מרים - לבנה. משה - שמש. אהרן - זרוע ימין. חור - זרוע שמאל. ויש אומרים נחשון בן עמינדב. בהתחלה מתה מרים - הסתלקה הלבנה והסתלקה הבאר. אחר כך נשברה זרוע ימין שמקרכת תמיד את הלבנה באחזה ובשמחה, ועל זה כתוב (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן. אחות אהרן בנדאי, שהיא זרוע שמקרבה באחזות עם ובאחזה עם הגוף.

תלת אחין הוו: משה, אהרן, ומרים. כמה דאת אמר (מיכה 1) ואשלח לפניהך את משה אהרן ומרים, מרים, סיהרא. משה, שמשא. אהרן, דרועא ימינא. (שמות ס"ו ע"א) חור, דרועא שמאלא. ואמרי לה, נחשון בן עמינדב. בקדמיתא מיתת מרים, אסתלקת סיהרא, אסתלק באר. לבתר אתבר דרועא ימינא, דמקרב תדיר סיהרא, באחוא, בחידו. ועל דא כתיב, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן. אחות אהרן ודאי, דאיהו דרועא, דמקרב לה באחזותא, באחזה עם גופא.

בימי שלמה שלטה הלבנה בתקונייה ונראתה בעולם, והתקיים שלמה בחכמת האור שלה ושלט בעולם

אחר כף התכנס השמש ונחשף, כמו שאמרנו שפתוב (במדבר כז) ונאספת [והאסף] אל עמיק גם אתה וגו'. אשרי חלקם של משה, אהרן ומרים שנמצאו בעולם. בימי שלמה שלטה הלבנה בתקונייה ונראתה בעולם, והתקיים שלמה בחכמת האור שלה ושלט בעולם. כיון שהלבנה ירדה בעונותיו, נפגם יום אחר יום, עד שנמצא בקרן מערבית ולא יותר, ונתן שבת אחד לבנו. אשרי חלקו של משה נביא הנאמן.

לבתר אתפגיש שמשא ואתחשף, כמה דאוקימנא דכתיב והאסף אל עמיק גם אתה וגו'. זכאה חולקיהון דמשה אהרן ומרים, דאשתכחו בעלמא. ביומוי דשלמה, שלטא סיהרא, בתקונהא, ואתחוי בעלמא. ואתקיים שלמה בחכמתא דנהירו דילה, ושליט בעלמא. כיון דסיהרא נחתא בחובי, אתפגים יומא בתר יומא, עד דאשתכח בקרן מערבית, ולא יתיר, ואתיהיב שבמא חד לבריה. זכאה חולקא דמשה נביאה מהימנא.

שהרי לא מוארת הלבנה אלא מאור השמש, וזהו סוד הפתוב "הנף שכב עם אבתיך וקם", אף על גב שתתפנס, הנף קים להאיר ללבנה

פתוב (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. פסוק זה בארנו. אבל וזרח השמש, כשיצאו ישראל ממצרים, שהאיר השמש ולא הלבנה. ואל מקומו שואף וגו'. הרי פתוב ובא השמש, במדבר, עם שאר מתי מדבר. כיון שנכנס השמש, לאיזה מקום התפנס? אל מקומו, בשביל להאיר ללבנה. זהו שפתוב שואף וזרח הוא שם. שאף על גב שהתפנס, וזרח הוא שם ודאי. שהרי לא מוארת הלבנה אלא מאור השמש. וזהו סוד הפתוב (דברים לא) הנף שכב עם אבתיך וקם.

פתוב (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. האי קרא אוקימנא. אבל וזרח השמש, כד נפקו ישראל ממצרים, דנהיר שמשא ולא סיהרא. ואל מקומו שואף וגו', הא פתיב ובא השמש, במדברא, עם שאר מתי מדברא. כיון דעאל שמשא, לאן אתר אתפגיש. אל מקומו, בגין לאנהרא לסיהרא. הדרא הוא דכתיב שואף וזרח הוא שם. דאף על גב דאתפגיש, וזרח הוא שם ודאי. דהא לא אנהיר סיהרא, אלא מנהירא דשמשא. ודרא הוא רוא דכתיב, (דברים לא) הנף שכב עם

אבותיה וקם. אף על גב דתתפגש, הנדק קיים לאנהרא לסיהרא. דא הוא יהושע.

אף על גב שתתפגס, הנדק קיים להאיר ללבנה (ועליה זה הוא יהושע).

אילן החיים, שהיא נשמה יתרה בשבת

ובגין דנשמתא יתירה אתפשטא בשכינתא, דאיהי שבת מלפתא, דאתמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, משם איהי מלכות, דשלטנותהא על ארעא, ועל אילנין וזרעין. (וטורין ואבנין) ובגין דאילנא דחיי, דהיא נשמתא יתירה דבשבת, בה תולדין דילה, אית גיחא לארעא, דאיהי שכינתא.

ומשום שנשמה יתרה מתפשטת בשכינה, שהיא שבת המלכה, שנאמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה - משם היא נעשית מלכות, ששליטתה על הארץ ועל אילנות וזרעים (והרים ואבנים). ומשום שאילן החיים, שהיא נשמה יתרה בשבת, בה תולדות שלה - יש בה מנוחה לארץ, שהיא השכינה.

תיקוני זוהר (תיקון כ"א דף מח ע"א-ע"ב)

פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על

ובגין דשכינתא עלאה אתפשטת בארעא, דאתמר בה (במדבר יט) פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול, אסור לחרוש בשבת חרישה בשור. דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חורשים. ושכינתא תתאה איהי פרה אדומה מסטרא דגבורה. תמימה, מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעיתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה דאיהי חירו, באתר דאיהי שלטא (במדבר א) והזר הקרב ימת, לית רשו לסטרא אחרא לשלטאה, לא שטון, ולא

ומשום שהשכינה העליונה התפשטה בארץ, שנאמר עליה (במדבר יט) פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על, לכן אסור לחרוש בשבת. וחרשה בשור, שנאמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חרשים. והשכינה התחתונה היא פרה אדמה מצד הגבורה. תמימה - מצד החסד, שהיא מדרגה של אברהם, שנאמר בו (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום - מצד העמוד האמצעי. אשר לא עלה עליה על - מצד השכינה העליונה שהיא חרות הכל, במקום שהיא שולטת, (במדבר א) והזר הקרב ימת, אין רשות לצד האחור לשלט, לא

משחית, ולא מלאך המות, דאינון משחית, ולא משחית, ולא מלאך המות, מפטרם דגיהנם. שיהם מצד הגיהנם.

בשבת מתפשטת מהם, בגלל שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א ובגין דא, ביומין דחול, אמרין ישראל, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו וגו'. בגין דביומין דחול, שכונתא תתאה אתלבשת באלין קלפין דמיתה דדינא. ובשבת אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ד, יד"ו, אתחבר בה"א. בההוא זמנא נייחא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישראל משתכחין, גטירו אשתכח ונייחא.

בשבת מתפשטת מהם, בגלל שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א ומשום זה בימי החל אומרים ישראל, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו וגו'. משום שבימי החל השכינה התחתונה מתלבשת באלו הקלפות של מיתה ודין. ובשבת מתפשטת מהם, בגלל שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א. בזמן ההוא מנוחה נמצאת לאות ה"א, וכל מה שהוא מתחתיה, ולא צריך לומר בה והוא רחום. ומי אלו (שתחתיה) ? תחת י' ישראל. וכל מקום שישראל נמצאים, שמירה נמצאת ומנוחה.

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה יש להם קיום בעולם ובגין דא, אסור למחרש בארעא, ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו עביד פגמו בארעא קדישא, דאיהי שכונתא. ואסור לאשתמשא בכלים דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן. ולא בלי בעלמא. דיהוי נייחא לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא, דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה, בצלותא. עמידה איהי לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא. ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל. (זכריה ג) על

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה יש להם קיום בעולם ובגין דא, אסור למחרש בארעא, ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו עשה פגם בארץ הקדושה, שהיא שכינה. ואסור להשתמש בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט) משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת

אָבן אַחַת שְׁבַעַה עֵינַיִם, (תהלים קיח) אָבן מְאָסוּ הַבּוֹנִים.

שְׁבַעַה עֵינַיִם. (תהלים קיח) אָבן מְאָסוּ הַבּוֹנִים.

ו' שְׁהוּא הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי כּוֹלֵל שֵׁשׁ תְּבוֹת הַיְחוּד

קָם הַתְנַא הַשְּׁנִי וְאָמַר לוֹ: הָרִי תְנַא שְׁמִסְיַע לָךְ, בְּרֹמְחָא, שְׁהוּא כְּלוּל מֵאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, וְזֶה ו' שְׁהוּא הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי כּוֹלֵל שֵׁשׁ תְּבוֹת הַיְחוּד, וְיֵאָמְרוּ אַרְבָּעִים וְשִׁמּוֹנָה תְּבוֹת שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְשִׁים בְּסַלְעַ קִנְיָה.

קָם תְּנַא תְּנִינָא וְאָמַר לֵיהּ, הָא תְנַא דְּמִסְיַע לָךְ, בְּרֹמְחָא דְּאִיהוּ כְּלִילָא מֵאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹן, וְדָא ו' דְּאִיהוּ עֵמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא, כְּלִיל שִׁית תִּיבִין דְּיַחְוָדָא, וְרַמ"ח תִּיבִין דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (בַּמְדַּבֵּר כֹּד כַּא) וְשִׁים בְּסַלְעַ קִנְיָה.

זוהר חדש
יתרו

אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדוֹד, וּמִצְמִיחַ קֶרֶן וְשׁוּעָה

שְׁהָרִי קֶרְנֵי פָּרָה אֲצֻלָּה, שְׁהֵם שְׁנֵי נְבִיאֵי אֲמֵת, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדוֹד, וּמִצְמִיחַ קֶרֶן וְשׁוּעָה. מִצַּד שֶׁל הַשְּׂכִינָה נִקְרָא קֶרְנֵי פָּרָה, מִצַּד שֶׁל הַשּׁוֹר - וְקֶרְנֵי רֶאֶם קֶרְנָיו, וְהֵם מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן וְשֵׁנֵי י' ו', בֵּית רֵאשׁוֹן וְשֵׁנֵי ה"ה.

דְּהָא קֶרְנֵי פָּרָה [צִיּוּר] לְגַבְהָ, דְּאֲנֹן תְּרִין נְבִיאֵי קְשׁוּמָא, עֲלֵיהוּ אֲתַמַּר (תהלים קלב ז') אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדוֹד, וּמִצְמִיחַ קֶרֶן וְשׁוּעָה מִסְטָרָא דְּשְׂכִינְתָא אֲתַקְרִי קֶרְנֵי פָּרָה, מִסְטָרָא דְּשׁוֹר (דְּבָרִים ל"ג ז') וְקֶרְנֵי רֶאֶם קֶרְנָיו, וְאִינוּן מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן וְשֵׁנֵי י' ו', בֵּית רֵאשׁוֹן וְשֵׁנֵי ה"ה.

תְּמִימָה מֵהַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהִיָּה תְּמִים

וְשְׂכִינְתָא נִמְלָא פּוֹרְפִירָא מֵאֲשָׁא סוּמְקָא וְאֲצַמְבַּעַת בְּהַ, וְאֲתַקְרִיאַת סוּמְקָא פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה (בַּמְדַּבֵּר י"ב ב), אֲדוּמָה וְדָאֵי מִסְטָרָא דְּגִבּוֹרָה, תְּמִימָה דְּגִבּוֹרָה, תְּמִימָה מִסְטָרָא דְּהָהוּא דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (בְּרֵאשִׁית ז' א) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהִיָּה תְּמִים, אֲשֶׁר אֵין בְּהַ מוּם דְּיַעֲקֹב דְּלִית בֵּיהּ פְּסוּלָת, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (שֵׁם כ"ה כ"ז) וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם, יַעֲקֹב דְּלַעֲלָא, וְגִדְיוֹקְנִיָּה יַעֲקֹב דְּלַתְתָּא, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֵיהּ עוֹל (בַּמְדַּבֵּר י"ב ב),

וְשְׂכִינְתָא נִמְלָא פּוֹרְפִירָא מֵאֲשָׁא סוּמְקָא וְאֲצַמְבַּעַת בְּהַ, וְאֲתַקְרִיאַת סוּמְקָא פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה (בַּמְדַּבֵּר י"ב ב), אֲדוּמָה וְדָאֵי מִסְטָרָא דְּגִבּוֹרָה, תְּמִימָה מִסְטָרָא דְּהָהוּא דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (בְּרֵאשִׁית ז' א) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהִיָּה תְּמִים, אֲשֶׁר אֵין בְּהַ מוּם מִסְטָרָא דְּיַעֲקֹב דְּלִית בֵּיהּ פְּסוּלָת, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (שֵׁם כ"ה כ"ז) וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם, יַעֲקֹב דְּלַעֲלָא, וְגִדְיוֹקְנִיָּה יַעֲקֹב דְּלַתְתָּא, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֵיהּ עוֹל (בַּמְדַּבֵּר י"ב ב),

העליונה, ולא עוד, אלא שהיא נקראת שבת, שהיא אסורה במלאכה, משום שנקראת חרות.

משעבודא דגלותא, בגין דאיהי שכנתא עלאה אתקריאת, ולא עוד אלא דאיהי אתקריאת שבת, דאיהי אסור במלאכה, בגין דאתקריאת חרות.

אמרתי אחכמה והיא רחוקה מפני, בשביל פרה אדמה

ושלמה אמר בגללה, אמרתי אחכמה והיא רחוקה מפני, בשביל פרה אדמה, שהיא מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור שהתעסק בה, וסוד הדבר - מי יתן טהור מטמא לא אחד, מטהרת את הטמא מן הצד של הימין, שהכהן מצד הימין נקרא איש טהור, משום שלצד (שצד) הימין היא מים של התורה, אף על גב שיהיה טמא, נטהר בה, ומטמאת את הטהור זו גבורה, שלצד סמא"ל שנפל מקדשתו, ומה שהיה טהור טמא אותו משום ששולט על חילות הטמאה, והכהן שהוא טהור, פשהיה מתעסק לקרבו לעזאזל, הנה מטהר את ישראל מפל חטאיהם, כמו שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו', והוא שהיה טהור, הנה מתטמא באותו עזאזל, וכך למי נדה הנה הכהן מטהר אותה, והוא הנה נטמא עד עת ערב שהיה נטהר.

ושלמה בגינה אמר (קהלת ז כג) אמרתי אחכמה והיא רחוקה מפני, בגין פרה אדומה דאיהי מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור דאתעסק בה, ורוא דמלה מי יתן טהור מטמא לא אחד (אייב יד ד), מטהרת את הטמא מסטרא דימינא, דכהנא מסטרא דימינא אתקרי איש טהור, בגין דלסטרא (נ"א דסטרא) דימינא איהי מיא דאורייתא, אף על גב דיהא טמא אתדכי בה, ומטמאת את הטהור דא גבורה, דלסטרא סמא"ל דנפל מקדושתיה, ומה דהוה טהור סאיב ליה, בגין דשליט (דף מח ע"ב) על תיילין דמסאבן, וכהנא דאיהו טהור כד הוה משתדל לקרבא ליה לעזאזל, הוה מטהר לישראל מפל חובין דלהון, כמה דאת אמר (ויקרא טו ל) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו', ואיהו דהוה טהור הוה מתטמא בההוא עזאזל, והכי למי נדה הוה כהנא מטהר לה, ואיהו הוה מסתאב עד ערב רמשא דהוה מתדכי.

של נעליך מעל רגליך

ועוד מטהרת את הטמא, כד נולד ועוד מטהרת את הטמא, כשנולד

מִשֶּׁה אָמַר בֵּיהּ (לגבי בת פרעה) (שמות ב ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, דְחָמַת עַמִּיה שְׂכִינְתָהּ, וּמִיָּד דִּנְגַעָה (איהו) בֵּיהּ בַּת פְּרֹעָה אֲתוּדְפִיאת וְאֲתוּסִיאת מְצֻרְעָתָא דִּילָהּ, וּמִשֶּׁה אֲתוּדְבַקַת בֵּיהּ צֻרְעַת, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שם ד ו) וְהִנֵּה יָדוֹ מְצוּרְעַת כְּשִׁלְגָא, דְבַהֲהוּא זְמַנָּא דִּנְגַעָה בֵּיהּ בַּת פְּרֹעָה, פְּרַחַת מִמְּנוּ הַשְּׂכִינְתָּהּ, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁרְצָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ בְּסִנְיָהּ, אָמְרָה לּוֹ אַל תִּקְרַב הַלּוֹם שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ, עַד שִׁיתְפַּשֵּׁט מֵאוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּגְעָה בּוֹ בַּת פְּרֹעָה, שֶׁם הִרְאָה לּוֹ שְׂגוּף הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא צֻרְעַת מְעוֹר הַנְּחָשׁ.

מִשֶּׁה אָמַר בֵּיהּ (לגבי בת פרעה) (שמות ב ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, דְחָמַת עַמִּיה שְׂכִינְתָהּ, וּמִיָּד דִּנְגַעָה (איהו) בֵּיהּ בַּת פְּרֹעָה אֲתוּדְפִיאת וְאֲתוּסִיאת מְצֻרְעָתָא דִּילָהּ, וּמִשֶּׁה אֲתוּדְבַקַת בֵּיהּ צֻרְעַת, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שם ד ו) וְהִנֵּה יָדוֹ מְצוּרְעַת כְּשִׁלְגָא, דְבַהֲהוּא זְמַנָּא דִּנְגַעָה בֵּיהּ בַּת פְּרֹעָה, פְּרַחַת מִמְּנוּ הַשְּׂכִינְתָּהּ, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁרְצָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ בְּסִנְיָהּ, וּבְגִין דָּא כַּד בְּעָא לְאֲתִקְרַבָּא לְגַבְהָ בְּסִנְיָהּ, אָמְרָה לִיהּ אַל תִּקְרַב הַלּוֹם שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ (שם ג ה) עַד דִּיתְפַּשֵּׁט מֵהוּא גּוּפָא דִּנְגַעַת בֵּיהּ בַּת פְּרֹעָה, תַּמָּן אַחֲזוּ לִיהּ, דִּגְנִפָא דְבַר נִשְׁ בַּהִי עֲלֵמָא, אִיהוּ צֻרְעַת מְמוּשְׁכָא דַחֲוִיא.

אחר שהתפשט ממנו וחזר לגן עדן, התלבש בגוף קדוש לו

אחר שהתפשט ממנו וחזר לגן עדן, התלבש בגוף קדוש לו, וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ, וְכַף מִשֶּׁה הַתְּלַבֵּשׁ בָּהּ, וְזֵהוּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ, פְּרֵאשׁוּנָה, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ עֵצִים מֵעֵצֵי מִבְּשָׂרִי, וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר לּוֹ שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ, זֶה הַגּוֹף שֶׁהִיָּה לּוֹ כְּנַעַל, אוֹתוֹ שֶׁנִּגְעָה בּוֹ בַּת פְּרֹעָה וְהַתְּלַבֵּשׁ בְּאַחַר, וּבְאוֹתוֹ זְמַן חֲזָרָה עֲלָיו הַשְּׂכִינְיָה.

לְבַתֵּר דִּאתְפַּשֵּׁט מִנִּיהּ, וְהָדַר לְגַנְתָּא דְעַדְדָן, אֲתִלְבֵּשׁ בְּגוּפָא קַדִּישָׁא דִּילִיָּהּ, וְדָא אִיהוּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ (שם ד ה), וְהִכִּי אֲתִלְבֵּשׁ מִשֶּׁה בָּהּ, וְדָא אִיהוּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ, כְּקַדְמִיתָא דִּאתְמַר בֵּיהּ (בראשית ב כג) עֵצִים מֵעֵצֵי מִבְּשָׂרִי, וּבְגִין דָּא אָמַר לִיהּ שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ (שמות ג ה), דָּא גּוּפָא דְהוּוּ לִיהּ כְּנַעַל, הַהוּא דִּנְגַעָה בֵּיהּ בַּת פְּרֹעָה, וְאֲתִלְבֵּשׁ בְּאַחֲרָא, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אַהֲדַרְתָּ עֲלֶיהָ שְׂכִינְתָּא.

הִרְאָה לוֹ שְׂנִסְהַר בַּתּוֹרָה, זֵהוּ שְׂכִתּוּב בַּהּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ

ומשום זה נראה (הראה) לו באותות ושעשה באות הראשונה,

ובגין דא אַחֲזוּ (נ"א אחזו) לִיהּ בְּאֲתִין דְעַבְדַּת בְּאֵת קַדְמָאָה, וְאָמַר לִיהּ

הָבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקָךְ וְכוּ' (שם ד ו),
 וְאָמַי בְּחִיקָךְ, הָבֵא רְמִיז מְשׁוֹכֶכֶת
 חִיקָךְ שְׁמֹר פְּתַח־פִּיךָ (מיכה ז ו), וְהִנֵּה
 מְצֹרַעַת כְּשֶׁלֶג (שמות ד ו), וְלִבְתֵּר אַחֲזִי
 לִי הַדְּאֵתְדִכָּא בְּאֹרֵייתָא, הָדָא הוּא
 דְכְּתִיב בֵּהּ (שם) וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ.
 וְאָמַר לוֹ הָבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקָךְ וְכוּ',
 וְלָמָּה בְּחִיקָךְ? כָּאֵן רִמְזִי, מְשֻׁכְּכֵת
 חִיקָךְ שְׁמֹר פְּתַח־פִּיךָ, וְהִנֵּה מְצֹרַעַת
 כְּשֶׁלֶג, וְאַחֲרַי כִּי הִרְאָה לוֹ שְׁנִטְהַר
 בַּתּוֹרָה, זֶהוּ שְׁפָתוֹב בֵּהּ וְהִנֵּה שָׁבָה
 כְּבָשָׂרוֹ.

השכינה נקראת בכמה שמות

לִית בְּרִיָּה בְּעִילָאִין וְתַמְאִין, דְּלֵאוּ אִינּוֹן רְשִׁימִין בְּשִׁמְיָהּ, וְכֵן בְּשִׁכְיִנְתָּא בְּכָל חַד.
 וּבְגִין כִּי אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָּא שׁוֹשְׁנָה. וְאַתְקְרִיאַת נְשָׂרָא. פְּרָה אֲדָמָה אֵילַת.
 יוֹנָה. צְפוּרָה. לִית בְּרִיָּה דְלֵא אֲתַקְרִיאַת בְּשִׁמְיָהּ, כִּד אֲתַלְבְּשָׂא בֵיהּ, לְמִיעָבַד
 פְּעִילְתִּיהּ.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר פרה אדומה

ספר ב

כתבי האר"י על פרה אדומה

כל הדיסקים הקדושים

מפי הרב: אריה ברדה בשפה העברית

ניתן להשיג ישירות למחשב שלך

www.kolothakodesh.com

ליקוט קטן מכתבי האר"י^ל על פרה אדומה

א

ועולות ונכנסות בסוד הריח דרך
נקבי החוטם, הנה הם עולות עד
המוח הנקרא דעת, אשר שם
עטרא דגבורה שהיא שורש כל
החמש גבורות כנודע, ואז הם
מתמתקים שם כנודע, כי אין
הדינין מתמתקים אלא בשרשם
וכמבואר אצלנו בסוד פרה
אדומה.

אין הדינין מתמתקים אלא בשרשם
דע כי ענין הריח הוא בחינת
הגבורות המתפשטות למטה,
שחוזרות להתמתק בשרשם, בסוד
הריח. כי הנה מקום חמש גבורות
הוא בחמש מקומות, כנזכר באדרת
נשא, והם חוטמא פומא דרועין
ידין אצבען, וחוטמא הוא העליון
שבכולם, וכשהגבורות מתקבצות

שער
הכונות -
דרושי
קידוש ליל
שבת דרוש
א

ב

נקרא שופר, כי אותיות פ"ר דשופר
הם חמש גבורות דמנצפ"ך, שהם
בגימטריא פ"ר, ושתי אותיות ש"ו
מן שופר, הם סוד הש"ך דינין
דבוצינא דקרדינותא, והם נשלמים
לחשבון זו על ידי היד של אדם
האוחזת בשופר לתקוע בו, כי היא
כלולה מן י"ד פרקין שבחמש
אצבעות היד, עם ש"ו הרי ש"ך,
וחמש אצבעות היד משלימין לחמש
גבורות מנצפ"ך שהם פ"ר, ונעשין
פרה אדומה, והרי נתבאר ענין
השופר וענין היד האוחזת בו. ועתה
נבאר בו מי הוא התוקע ומי הוא
הפה.

האדמת פני התוקע ביופי ושפיריות
עוד נקרא שופר, לטעם האדמת פני
התוקע ביופי ושפיריות כמו
שיתבאר לקמן בעזרת ה'. אבל דע
כי האור הפנימי דשבעה תחתונות
דאימא, הם ז' הויו"ת דס"ג, אבל
אור המקיף אינו כן וכמ"ש. והענין
הוא כי הנה נתבאר במקום אחר כי
יש דינין דכורין ויש דינין נוקבין,
והם שכ"ה נצוצין דבוצינא
דקרדינותא, ופ"ר גבורות דמנצפ"ך.
והנה אור המקיף נודע כי הוא
בחינת דינין וגבורות כמבואר
בהרבה מקומות, ולכן הוא כולל
שתי בחינות אלו של הדינין, ולכן

שער
הכונות -
דרושי
השופר
דרוש ז'

ג

בקר הם פרות הבשן, היוצאים מפרה אדומה, והם תחת הים הנחושת, שלש לכל רוח. וכאשר נשאו ארון הברית למעלה לחברו שם, אז אומרים שבח זה תמיד. ונקרא חדש, על שם שמתחדשין בחידוש הירח, וזהו חדש. הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, התעוררות ימין ושמאל, כשמעלין הארון לבית שמש, בסוד כי שמש ומגן י"י צבאות.

ויהי נועם, שהוא סוד נועם עליון הבאה מנעמי

אחר כך אומרים ויהי נועם, שהוא סוד נועם עליון הבאה מנעמי. ונוהגין לומר שיר של פגעים, ואחריו שירו ליי"י שיר חדש, רמוז לוישרנה הפרות בדרך, אמרו רז"ל מלמד שהיו הפרות משוררות, ואומרות שירו לה' שיר חדש. וזה רמוז בסוד חיות נושאות הכסא, וי"ב

פרי עץ
חיים -
שער
השבת
פרק י"ט

ד

שתי דינין אלו. והנה יד האוחזת בשופר, הוא משלמת אל החשבון, והוא, כי הלא אותיות ש"ו משופר, עם י"ד פרקין של אצבעות האוחזין בה, הם סוד ש"ך הניצוצין. ואותיות פ"ר, הם סוד מנצפ"ך שכן עולה בגימטריא, והנה חמש אצבעות היד, הם משלימים לסוד פרה אדומה.

והנה חמש אצבעות היד, הם משלימים לסוד פרה אדומה

ודע, כי הלא כבר בארנו לך, כי שתי מיני דינין הם, אחד הוא ש"ך ניצוצין של בוצינא דקרדוניתא, והשני היא מנצפ"ך. אמנם סוד אור מקיף, לעולם הוא סוד הדינין. והנה שופר זה, כולל

פרי עץ
חיים -
שער
השופר
פרק א'

ה

יפזר, ונודע כי מלת אפר ומלת פרה הכל ענין אחד, ופרה הוא סוד הפ"ר דינין, ובחמש אותיות מנצפ"ך הכלליות נעשית פרה, ואז היא אדומה תמימה באדמימותו ובהיות

הנותן שלג כצמר כפור כאפר יפור - אדומה תמימה, הדינים הנוכרים מתמתקין בשרשם באימא עילאה

בהקדמה זו, אתן גמר טוב בפסוק באומרו כפור כאפר

שער
הפסוקים -
תהילים

אלו, הרי תק"ע, הנה מנצפ"ך הא' נותנו אבא אל אימא בעת הזיווג, לצורך נקודת יסוד שבה. והמנצפ"ך השני, לצורך יסוד המלכות נוקבא דזעיר. וזה סוד ה' בחכמה יסד ארץ. והנה שני מיני פ"ר הנזכר, נרמזו בפסוק זה, האחד הוא כפור, והוא כ"ו פ"ר. והשני הוא, כאפר, כ"א פ"ר. והכ"ו הוא שם ההוי"ה, בגימטריא כ"ו. והכ"א הוא שם אהי"ה. ואמר הנותן בסתם, כמו המוציא כו', הנותן שלג כצמר כאמור, גם כן מתקן שני המנצפ"ך הנזכר, האחד של הזכר בשם ההוי"ה כ"ו. והאחד של הנקבה, בשם אהי"ה כ"א. ואז כפור כאפר יפזר הדינים. ואולי ירמוז במלת יפזר, נרמז פ"ר י"ז, י"ז הוא הטוב שמתמתק הדינים ביסוד הנקרא טו"ב, בסוד אם יגאלך טוב יגאל, כנלע"ד בזה, עד יערה עלי רוח ממרום.

הדינים הנזכר מתמתקין בשרשם באימא עילאה, היא שם אהי"ה הנזכר, בסוד מי אסף רוח בחפניו, כי הוא סוד החוטם, האוסף ומקבץ כל החמש גבורות למקומם, ושם מתבסמים ונמתקים, ונעשים בסוד גבורה אחת בבינה, ואז נעשו הדינים החמשה, א' בלבד, ומפרה נעשת אפר, א' פ"ר. וזה סוד פסוק וכבס האוסף את א' פ"ר ה' פ"ר ה', האוסף ה' גבורות, ועושה אותם אחד בלבד. ונדע כי אותיות מנצפ"ך הם כפולות, שני פעמים פ"ר, והם תק"ס, כמנין שער"ה, עם עשרה אותיות של מנצפ"ך הכפולות, וחמש אותיות אלהי"ם, שהם כללות חמש גבורות עצמם, הרי כמנין שערה. וכן כתב הרב זלה"ה בדרוש תקיעת השופר, בענין תקיעה, תק"ע י"ה, שהם שני מיני מנצפ"ך, והם תק"ס, וכללות חשבון עשר גבורות

שִׁכָר וְעוֹנֵשׁ ה' חֲלָקִים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכיי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911

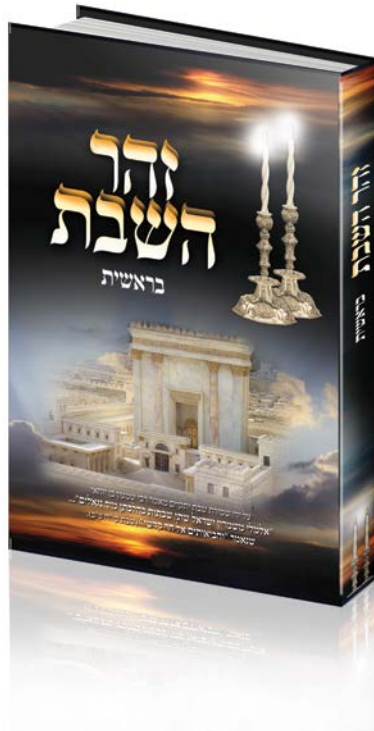
קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!
לא ידה ממנו נדח

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר פרה אדומה

ספר ג

הפסוקים עם המפרשים
על מצות פרה אדומה

במדבר פרק יט

[א] וידבר יהוה אל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהֱרֵן לֵאמֹר:

[ב] וְזֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דְּבַר | אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל:

באדמימות, (ה) שאם היו בה שתי שערות שחורות (ו) פסולה: ויקחו אליך. משלהם, כשם שהם פרקו נומי הזהב לעגל משלהם, כך יביאו זו לכפרה משלהם: פרה אדומה. משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך אמרו תבא אמו ותקנח הצואה, כך תבא פרה (ט) ותכפר על העגל: אדומה. על שם אם יאדימו כתולע (ישעיה א, יט), שהחטא קרוי אדום: תמימה. על שם ישראל שהיו תמימים ונעשו בו בעלי מומין, תבא זו ותכפר עליהם ויחזרו לתמותם: לא עלה עליה עול. כשם שפרקו מעליהם עול שמים (רש"י). שפתי חכמים: (א) דק"ל למה כתיב מלת חקת ומלת התורה שניהם דודאי חקת או התורה אחד לחוד לא קשה לרש"י דהא הרבה פעמים כתיב בתורה כמו זאת חקת הפסח וכמו אם בחקותי וגם מלת התורה כמו זאת התורה לעולה ולחטאת וזאת תורת העולה אבל כאן כתיב זאת חקת התורה קשה למה לי תרווייהו ועוד שהסמיך חקת לתורה ע"כ צריך לומר שהאחד הוא פירוש לשני כאלו אמר שהתורה הזאת של

[פסוק א] אונקלוס: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר (אונקלוס). תרגום יונתן: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר (תרגום יונתן).

[פסוק ב] אונקלוס: דא גזירת אורייתא די פקיד יי למימר מליל עם בני ישראל ויסבון לך תורתא סמוקתא שלמתא די לית בה מומא דלא סליק עליה נירא (אונקלוס). יונתן: דא גזירת אורייתא אורייתא דפקיד יי למימר מליל עם בני ישראל ויסבון לך מאפרשות לישפתא תורתא סומקתא ברת תרתין שנין דלית בה מומא ושומא משער חוורן דלא סליק עליה דכר ולא אטרקא באובצן עיבידתא ואפסרא וקטרבא ולא אידעצא בזקתא וסול וסירתא וכל דדמי לנירא (תרגום יונתן). רש"י: זאת חקת התורה. לפי שהשטן (א) ואומות העולם מונין את ישראל, לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, (ב) לפיכך כתב בה חקה, גזרה היא מלפני, אין לך רשות להרהר אחריה (נמ"י יט, ה): ויקחו אליך. לעולם היא נקראת על שמך, (ג) פרה שעשה משה (ד) במדבר: אדמה תמימה. שתהא תמימה

מניחין ממנה להר המשחה לכהנים גדולים לפרות אחרות שמקדשין ממנה כדפרש"י בסמוך ר"ל בכל פרות היו צריכים לערב מפרה של משה ובוזה מקדשין אותה ואי לאו הכי פסולה לאפר פרה לכך נקראין כולן של משה: (ה) ר"ל למה כתיב תמימה שאין לומר שתהא תמימה בלא מום הא בהדיא כתיב אשר אין בה מום: (ו) ואם תאמר דלמא אפילו שער אחד נמי. ויש לומר דהא אף כשלא הוה כתיב תמימה אלא אדומה בלבד הוה ידענא דצריך שתהא כולה אדומה ואפילו אם לא היה בה אלא שער אחד שחור היתה פסולה וחזר הכתוב וכתב תמימה ללמד שתהא כולה תמימה באדמימות דמשמע הא אם יש בה אפילו שער אחד שחור פסולה הוה מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות שנים פסולה ואחד כשרה. אבל הרא"ם פירש שתי שערות הלכה למשה מסיני: (ט) ואם תאמר והא אין קטיגור נעשה סניגור דכהאי גוונא נמי אמרינן גבי בגדי זהב דאסור לעשות עבודה בהן בפנים משום דעבירה באה על ידי זהב הכי נמי באה עבירה על ידי עגל. ויש לומר דוקא עבודת פנים אסור לעשות משום דאין קטיגור נעשה סניגור אבל לא גבי בגדי זהב שמשמש בהן בחוץ והכי נמי גבי פרה אדומה שעשייתה בחוץ אין שייך לומר אין קטיגור נעשה סניגור ואם תאמר והא בסמוך פירש"י מה דלא היתה עבודת פרה אדומה על ידי אהרן משום דאין קטיגור נעשה סניגור ויש לומר דשאני אהרן דעבירה

פרה היא חקה ולא הוה דומיא דחקותי ותורתיה דהתם אינו סמוך חוקים לתורה ואף על גב דכל התורה כולה היא גזירת המלך הכא בא להודיע שאין בזה טעם כלל רק הגזירה וראוי לקבלה אף שאין טעם כלל נודע לישראל וזהו שפרש"י ומתרחץ לפי שהשטן וכו'. ואם תאמר גבי כלי מדין נמי כתיב זאת חקת התורה. ויש לומר דהתם נמי קאי אאפר פרה דכתיב אך במי נדה יתחטא ולפי מדרש רבותינו זכרונם לברכה דקאי קרא אך במי נדה יתחטא אטבילה שאף להכשירן מן האיסור הטעין טבילה לכלי מתכות צריך לומר דגם הטבילה עצמה היא מאותן שאין בהם טעם למה לא יועיל אלף סאה שלא במקום טבילה כמ' סאה דמי מקוה. רא"ם: (ב) ואם תאמר למה נקט רש"י כפל לשון מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה ועוד קשה למה מונין את ישראל במצוה זו יותר מבשאר מצות שהרי כמה מצות ישנן שאין בהם טעם כגון כלאים או שאר דברים וכיוצא בזה. ויש לומר דבמצוה זו הן מונין ואומרים מה מצוה זו שהרי היא עצמה סתרי אהדדי דאפר פרה מטהר הטמאים וטהור שנושא אפר פרה מטמאו ועוד מה טעם יש בה שיכולה לטהר טמאים: (ג) רצ"ל למה כתיב אליך דאליך משמע שמה יתעסק בפרה ובסמוך כתיב ונתתם אותה אל אלעזר. אבל גבי ויקחו אליך שמן זית שלא ביאר הכתוב מי היה מתעסק יש לומר שמה היה מתעסק בו לכך כתיב ויקחו אליך שמן זית: (ד) לפי כשעשה משה פרה זו במדבר היו

צדיקים אינן מטמאין ולכך אמר הכתוב זאת חקת התורה כלומר הנחלקת מן התורה והיא תורה שבע"פ על כן היא פרה והיא אדומה ממדת הדין ונתנה לאלעזר להעשות לפניו אפילו על ידי זר אבל הסגן יראה מעשיה כדי שתעשה על כוונתו שלא יחשבו בה מחשבה רעה כאומות והשטן והפרשה הזאת תשלום תורת הכהנים ונכתבה כאן אחר מתנות כהונה לומר שגם טהרתן של ישראל על ידי כהן תהיה וטעם זאת חקת התורה אשר צוה ה' כטעם ואל משה אמר עלה אל ה' (שמות כד, א) או הוא כמו מסורס דבר אל בני ישראל זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר "דבר" - ולא "דברו" כי משה הוא העיקר וטעם אליך שיעשו כן במדבר לשעתם ואחרי כן (נפסוקי) יצוה שתהיה לבני ישראל ולגר לחקת עולם שיעשו כן לדורותם וכן ויקחו אליך שמן זית זך וגו' (שמות כו, כ) ואחרי כן חקת עולם לדורותם (שס פסוק כג) ואמר ונתתם ולא ונתת להכניס אהרן עמו לכבודו כי שניהם יצו לאלעזר לשחוט לפניו או אמר " ונתתם " לרבים עכשיו ולדורות והטעם כי אלעזר השוחט מיד ב"ד יקחנה שיתנוה לו שתעשה בהכשר ועל דעתם כענין ששנינו (פרה פ"ג מ"ה) ומי עשאן הראשונה עשה משה רבינו והשניה עשה עזרא שבע מצורא ואילך ומי עשאן שמעון הצדיק ויוחנן כהן גדול עשו שתיים שתיים וכו' (הכמנ"ן) בעל הטורים זאת חקת התורה. סמך חוקת התורה לבהרימכם את חלבו ממנו רמז לא ניתנה תורה אלא לאוכלי

היתה על ידי עצמו אבל פרה אדומה הא אותה פרה לא היתה בעבירת עגל אלא ממינה היתה ואם תאמר והא בפרשת שמיני כתיב באהרן קח לך עגל ופרש"י להודיע שעל ידי זה מכפר לו הקדוש ברוך הוא על מעשה עגל ולגבי עצמו אין לחלק בחוץ ובפנים כדפרישית ויש לומר דהתם מיירי שהוא היה מכפר על עצמו אין שייך לומר אין קטיגור נעשה סניגור אף על פי שהיה מכפר עליו בעון העגל (שפמי חכמים). אבן עזרא: זאת חקת. גם זאת הפרשה במדבר סיני נאמרה כאשר צוה השם וישלחו מן המחנה ובפסח היו טמאי מתים. ונסמכה זאת הפרשה בעבור שהיא לכהן: פרה אדמה תמימה. שלא תהיה קטנה. אמר הגאון כי מי נדה כמו הדבש שיזיק לבעל המרה האדומה ויועיל לבעל הלחה ואין צורך (אטן עזרא). הרמב"ן זאת חקת התורה. לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת לפיכך כתב בה חקה גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה לשון רש"י מדברי רבותינו (יומא טז) וכבר כתבתי בענין שעיר המשתלח (ויקרא עז, ט) מה טעם לאומות שיהיו מונין אותנו בזאת יותר משאר הקרבנות שיכפרו ויש מהם שיטהרו כקרבנות הזב והיולדת כי מפני היותה נעשית בחוץ יראה להם שהיא נזבחת לשעירים על פני השדה והאמת שהיא להעביר רוח טומאה ושריפתה כריח ניחוח בחוץ וטעם טומאת המת בעטיו של נחש כי הנפטרים בנשיקה לא יטמאו מן הדין והוא שאמרו

חקה זו של הטומאה ותנאי טהרתה תסובב מהתורה, כי על ידי שקבלו התורה נעשו עם בני ישראל דבר שהרוחנים השפלים תאביים להדבק בהם להיותם חטיבה של קדושה עליונה בחייהם גם במותם, בחייהם שבנוגע במת או יאהילו עליו וכדומה תדבק בהם הטומאה שבמת ולא תחפוץ להפרד אם לא בכח גדול אשר חקק ה' במצוה האמורה בענין של פרה אדומה, ובמותם גם כן תתרבה הטומאה כאומרם ז"ל (נ"מ קיד): בפסוק אדם כי ימות וגו' ישראל מטמאים באהל ואין אומות מטמאין באהל: וכבר המשלתי במקום אחר ענין זה לב' כלים שהיו אצל בעל הבית אחת מלאה דבש ואחת מלאה זבל ופינה אותם והוציאם לחוץ מהחדר אותה שהיתה מלאה דבש מתקבצים לה כל הזבובים והרמשים ואותה שהיתה מלאה זבל הגם שיכנסו לה קצת מהרמשים לא ישוה לשל דבש, כמו כן אדם מישראל שמת להיותו מלא קדושה המתוקה והעריבה בצאת הנפש ונתרוקן הגוף יתקבצו הקליפות לאין קץ שהם כוחות הטומאה התאביים תמיד להדבק בקדושה ליהנות מהערב, ולזה יטמא באהל ואפילו אלף בתים מקורים ואחת פתוחה לחברתה הטומאה תמלא כל החלל המקורה, מה שאין כן אשר לא מזרע ישראל להיותו מושלל מהקדושה אין כל כך התקבצות הטומאה אלא חלק הממית הנדבק בגוף, ואשר יסובב הכל היא התורה: ובה מצאתי נחת רוח למה כשצוה ה' פסח במצרים הקפיד ה' על ב' דברים,

המן שנייה לה לאוכלי תרומה ועוד רמז שהמחזיקים בתורת ה' יש להם מנות שאין נותנין תרומה לכהן עם הארץ: לא תחללו. וסמיך ליה חוקת התורה שת"ח שחוטא הוא חילול השם: ולא תמותו. וסמיך ליה חקת התורה דכתיב עץ חיים היא למחזיקים בה: פרה אדומה. בגימטריא זה על עון עגל: לא עלה עליה על. על כתיב חסר שאפי' לא משכה בעול אלא עלה עליה לבד פסולה (נעל הטויס) אור החיים זאת חקת התורה. צריך לדעת למה כינה למצוה זו שם כללות התורה, שהיה לו לומר זאת חקה וגו' או זאת חקת הטומאה או חקת הטהרה כדרך אומר (שמות יב) זאת חקת הפסח, ואין לומר שנתכוון להצריך טהרת אפר פרה לעסוק בתורה, כי לא כן מצינו לרז"ל שאמרו (נרכות נב) שאדרבא אין דברי תורה מקבלין טומאה, ולכל סברות רז"ל (סס) אפילו להמחמירים בבעלי קריין מטעם שצריך באימה וביראה וכו' מודים בטמאי מת שמותרים בעסק התורה: ויתבאר הענין על פי מה שאמרו בפרק בתרא דנזיר (פא): ופסקו רמב"ם בפרק א' מהלכות טומאת מת שאין הכותי נעשה טמא מת, וזה לשונו שאם נגע במת או נשאו או אהיל עליו הרי הוא כמו שלא נגע הא למה זה דומה לבהמה שנגעה וכו' עד כאן. והנה ההבדל שבו הורמו עם בני ישראל משאר הגוים הוא באמצעות קבלת התורה שזולת זה הנה ככל הגוים בית ישראל, ומעתה טעמנו צוף דבש אמרי אל כמה שאמר זאת חקת התורה פירוש

המצוה בלא טעם יגיד הצדקת האמונה והסכמת הנפש לקיים כל מצות הבורא וזה לך האות, ואולי כי לטעם זה רצה ה' שתתמסר להם המצוה בדרך חקה: אשר צוה ה' לאמר. צריך לדעת למה הוצרך לומר מאמר זה והלא רואני כי ה' הוא המצוה לאמר שכן אמר וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל, עוד אומרו לשון נסתר אשר צוה ופי ה' הוא המדבר והיה לו לומר אשר אנכי מצוך לאמר, עוד למה לא הספיק כמה שאמר לאמר בפסוק ראשון וחזר לומר פעם ב' לאמר, עוד צריך לדעת למה לא הקדים מאמר דבר אל בני ישראל קודם מאמר זאת חקת התורה על זה הדרך דבר וגו' זאת חקת התורה. אכן לצד שכל מצות התורה הם שכליות ושמעיות, שכליות שהשכל מחייבם כגון כבוד אב ואם גניבה גזילה אונאה רציחה וכדומה, שמעיות שבת כי בו שבת הבורא, יום טוב על הנם שנעשה לנו בהם, עבודה זרה שלא לעבוד זולת אלהינו כי הוא המוציא אותנו וגו' וכדומה לזה, וזה הוא טעם הנגלה, ואין לך מצוה ומצוה שאין בה עוד סודות נעלמים הנגלים למשה ולאדם ראוי המשיג לקנות קנין התורה במ"ח דברים השנויים במשנת חסידים (אבות פ"ו) שאז מגלין לו רזי התורה שגילה ה' למשה בסיני, ומשה גם כן גילה לישראל בני דורו סודות הנסתרים וטעמי המצות ויסוד כל דבר: ובמה שלפנינו צוה ה' אליו שיסתום הדברים ויאמר להם הדבר בחוקה בלא טעם, והוא מה שהעיר אותנו באומרו וידבר ה' אל

הא' דין ערל וצוה למול כאומרם ז"ל (שמו"ר פ"ו) בפסוק ואעבור עליך וגו' דם פסח ודם מילה, והב' על דין בן נכר שאמרו ז"ל (טס פט"ו) בפסוק משכו וקחו לכם וגו' משכו ידיכם מעבודה זרה שבזה יצאו מכלל בן נכר, ועל דין ג' שהוא הטומאה לא מצינו שהקפיד ה', והגם שמצינו (פסמים עו.) שהפסח בא בטומאה בנטמא ציבור, עם כל זה היה ה' יכול לצוות קודם שיזהרו מטומאת מת ולעשות משה אפר פרה ואין מעצור לה' לעשות רצונו יתברך, והגם שיש לומר בזה דחיות אף על פי כן לפי מה שכתבנו יש טעם נכון לשבח, כי ישראל לא היו טמאי מת הגם שנגעו והאהילו על המת כי עדיין לא קבלו התורה ודנו בהם אז דין גר שנתגייר ביום י"ד ששוחטין עליו ואין חוששין לטומאה שנטמא קודם שנתגייר, ותמצא שאמרו בפסחים (כג) וכתבו הרמב"ם בפרק ו' מהלכות פסח וזה לשונו גר שנתגייר ביום י"ד ומל וטבל אין שוחטין עליו את הפסח גזירה דלשנה הבאה יהיה טמא מת ויטבול לערב ויאמר אשתקד מי לא טבלתי וכו' עד כאן לשונו, ממה שנתן הטעם משום גזירה דלשנה הבאה מזה אתה למד כי זולת גזירה זו אין חוששין לטומאת מת, וכמו כן ישראל כשעשו פסח מצרים אין בהם דין טומאת מת, והוא מאמר ה' זאת חקת התורה: ובדרך רמז ירצה באומרו חקת התורה שאם יקיימו מצוה זו הגם היותה חוקה בלא טעם מעלה עליהם הכתוב כאלו קיימו התורה אשר צוה ה' לאמר, כי קיום

סודותיה והם ימסרו למיוחדים הבאים אחריהם, או אפשר שבכל דור ודור יכוונו למה שידע משה, ומצאתי שאמרו במדרש (רנ"ה כ"ג) וזה לשונם ויקחו אליך ללמד שכל הפרות שנעשו יהיו נקראים על משה, וצריך לדעת למה עשה ה' שינוי במצוה זו מכל המצות שתקרא על שמו, ולדברינו יש טעם נכון בדבר כמו שפירשתי: או יאמר על פי דבריהם ז"ל (ט"ז) שאמרו שאומות העולם מונים את ישראל מה מצוה היא זו וכו', לזה בא מאמר הכתוב כאן ואמר זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר פירוש שיאמרו ישראל לאומות כשהן מקנטרים אותם ואומרים להם מה מצוה היא זאת וכו' יאמרו להם חקה חקה ה' עלינו לעשות ואין אנו מהרהרין אחריו, ולפי זה אפשר שהורשה משה לומר להם טעם המצוה וסודה אלא שלא יאמרו הטעם לאומות כשידחקו אותם בדברי קנטור מה מצוה היא זאת ומה טעם יש בה: פרה אדומה וגו'. רואה אני כי כל סימניה מוכיחים על הדינים, אדומה כי הוא זה סימן תגבורת הדינים, תמימה באין שער שחור, וכן אמרו ז"ל (פ"ה פ"ג) ב' שערות שחורות פוסלות אותה, ולא שערותיה לבד אלא אפילו קרניה וטלפיה צריכים להיות אדומים, אבל שחורות ואין צריך לומר לבנות פוסלות, אשר לא עלה עליה עול כי העול ימתק הדינים בסוד מאמרם (נ"ט) ה. יסורין ממרקין כל עונותיו של אדם שהם בחינת הדינים, גם שריפתה באש הוא בחינת הדינים, ובהתקבצות הדינים

משה לאמר לישראל פירוש ומה הוא המאמר שצוה לו לומר להם, זאת חקת התורה פירוש מצוה זו היא חקת התורה כן צוה ה' לאמר לכם, וכאילו אמר הכתוב אשר צוה ה' לאמר לכם הוא זאת חקת התורה, ומתוך הדברים אתה למד שנאמר למשה דברים מוטעמים במצוה זו אלא שמה שצוה עליו לאמר הוא חוקה, ובזה לא יתבעוהו ישראל לומר להם טעם הדבר כיון שה' צוה עליו לומר הדבר בחוקה: ובזה נתישבו הדקדוקים, גם נתישב למה לא הקדים מאמר דבר וגו' למאמר זאת חקת וגו' כי מאמר זאת חקת התורה היא מצות ה' על מצוה שיאמר לישראל שה' צוה לו שיאמר להם מצוה זו בחוקה, ומאמר דבר בא על עיקר המצוה מצות ה' לישראל, ולצד שיאמרו ישראל הרי העושה מצוה בלא ידיעת טעמה וסודה נחשבת המצוה כגוף בלא נשמה, לזה גמר אומר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה וגו' פירוש יקחו למה שאתה יודע ומכוין בדבר להיותך יודע סוד הענין ופלאיו ובזה תהיה המצוה נעשית שלימה במעשה ובמחשבה הצריכה, וכפי זה ידויק על נכון אומרו ויקחו בתוספת וא"ו בתחילת הציווי להם, שנתכוון לומר שמלבד הלקיחה עצמה שיקחו הפרה עוד יוסיפו שיכוונו בלקיחתה למה שאליו כאמור: ואם תאמר תינח אותה פרה של אותו דור פרה שיעשו בכל דור ודור מה תהא עליה, אפשר שלא מכולן העלים ה' סודה אלא מכללות ישראל אבל למיוחדים שהם אהרן וכיוצא בו נמסרו

אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. ולכן אמרו ז"ל (יומא סו, א) שהיו קושרים לשון זהורית על פתחו של היכל הלבין היו שמחים לא הלבין היו עצבים. שלישית ראוי להתבונן שבהיות כל אמרת אלוה צרופה היא בלי ספק מישרת המעשים אל המצוה כי כל אחד משני הקצוות נמאס כאמרו ונעקש דרכים יפול באחת. רביעית ראוי להתבונן שאין דרך נאות להישיר את הנעקש דרכים ולהשיבו אל המצוה זולתי בהטותו אל קצה הפכו כמו שיקרה בחליי הגוף כאמרו חבורות פצע תמרוק ברע אף על פי שאותה ההטיה אל הקצה היא בעצמה נמאסת ותשחית ענין מי שתהיה דרכו ממוצעת כענין התרופה המשלשלת שתועיל לחולה ותזיק לבריא. חמשיית ראוי להתבונן שאין ענין לאפר הפרה בטהרת שום מין ממיני הטומאות זולתי בטהרה מטומאת מת. וכבר נודע שענין התורה והמצוות חיים הם למוצאיהם (סו ז, כג) ולעוסקים בהם כאמרו כי היא חייכם והנוטה מהם אל הבלי הנפסדות הולך למות או הוא מת גמור, כאמרם (נרכות פרק מי שממו) רשעים אפילו בחייהם קרויים מתים. ששית ראוי להתבונן מה שאמרו ז"ל שעץ ארז יורה על הגאווה והאזוב יורה על הפכה ובהיות שני התולעת עם שניהם יורה ששניהם חטא כאמרם בשמתא דאית ביה ובשמתא דלית ביה בפרט למי שיצטרך לנהוג נשיאות לתועלת הרבים. וכבר אמרו ז"ל (פרק קמא ליומא) שנענש שאול על שלא הקפיד על כבודו

כאפר יעשו הברחה לטומאה הדבוקה באדם מהמת שגם היא אינה אלא רצועה רעה מצד יסורי המשפט: וראיתי בספרי זוטא ופסקו רמב"ם בפרק א' מהלכות פרה אדומה אין לוקחין עגלה ומגדלין אותה שנאמר ויקחו וגו' פרה ולא עגלה עד כאן, ולפי מה שאמרנו שכל מעשיה הם בחינת המשפט יש טעם בדבר, כי שם פרה יגיד מספר הידוע למספר בחינת הדינים כידוע לידועי חן, לזה צוה ה' שיקנו אותה כשיש בבחינת מספרה מספר אשר תכוון אליו, אבל אם יקנו עגלה קונים דבר שאין בו המספר אשר אנו צריכין לו, והגם שמגדלין אותה עד שנקראת פרה, אף על פי כן יקפיד ה' על שעת הקנין כדי שיהיו קונים דבר שהכוונה בו שהם רפ"ה דינים (אור המייס) ספורנו זאת חקת התורה אשר צוה ה'. באמרו הזה עליהם מי חטאת. והנה כבר אמרו ז"ל לכך כתב בה חוקה גזרה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה וששלמה אמר עליה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני ומעיקרי ההעלם בזה הוא שהיא מטמאה את הטהורים ומטהרת את הטמאים. אמנם בהביננו אל כל המצוה אולי דבר יגונב ונקח שמץ מנהו. וזה כי מצאנו ראשונה שכל העוסקים בה מעת שריפתה ואילך טמאים והם השורף והמשליך עץ ארז ואזוב ושני תולעת בשרפתה והאוסף והנוגע והנושא. אמנם המזה והמקדש הם טהורים. שנית שמעקרי הפרה הוא שתהיה אדומה בשלמות. וכבר ביאר הנביא שהחטא נמשל לאדום באמרו

אלהיך ואז מטמא בטעות קניני הפכי למכוון. ולזה אין ראוי שיטמא באוהל זולתי המת הישראלי כי אמנם חומר בלבד הוא הנבחר ומוכן מכל זולתו לעבודת האל יתברך הוא לבדו החוטא בנכבד. אמנם החכמים המורים חטאים בדרך שהם כמו המזה והמקדש לא תחול עליהם בזה טומאה כלל. ובכן יהיה בפרטי שמירת המצוה הזאת בכתבה וכמו שבא בקבלה רמז לכל אלה שהם מכוונות התורה בלי ספק (ספורנו) כלי יקר זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר. תרתי לאמר למה לי כי כבר נאמר וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. ונראה לפי שהאומות מונין את ישראל במצוה זו דווקא שטעמה נעלם מעין כל חי ואומרים מה העבודה הזאת לכם, ואמרה תורה ענה כסיל כאולתו פן יהיה חכם בעיניו ויטיל דופי בכל התורה, וזה"ש אשר צוה ה' לאמר שאתה צריך לאמר ולהשיב למין הנמהר שזאת המצוה חקת התורה ר"ל חק המלך ית' שמו עלינו ואין לנו רשות להרהר אחריה, כדרך שפירש"י התירוץ לנו כך לפירוש זה יהיה נוסח תירוץ זה אל המין המלעיג, לכך נאמר זאת חקת התורה ולא נאמר זאת חקת הפרה לפי שנוסח זה הוא תשובה למינים המונים את ישראל לומר להם חק המלך ית' הוא כי התורה במקום תיבת המלך כי מאתו ית' תצא תורה שלא יאמרו שאין מצוה זו מכלל מצות התורה. ומ"ש בפר' ואתחנן (ד, ו) כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה. וכאן משמע אדרבה

כאמרו ויבזוהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחריש וכן תפש עליו הנביא באמרו הלא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה. נאמר אם כן שעם היות המצוה חוקה ואין להרהר אחריה ולא להיות מסופק אם היא הגונה ואם לאו כי כל אמרת אלוה צרופה ולה טעם נשגב בלי ספק נודע למלך שצוה אותה ואולי גם למשה רבינו והדומים לו. הנה יש בה איזה רמז לדרך התשובה הצריכה לכל חוטא שהיא אמנם שיטה אל קצה הפך מעשיו המטמאים כל לב טהור למען ישיג דרך המצוה ויטהר וזה הדרך עם היותו טוב ומטהר לחוטא הוא אמנם מגונה ורע ומטמא כל לב טהור כאמרם וכי באיזה נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין. אמנם מי חטאת המורכבים מעפר שרפה וממים שהם שני קצוות אשר מהם יתחדש מצוה יורה שבמצוה תהיה תקנת החוטא הנקראת טהרה כאמרו מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו וממה שראוי להתבונן מה שגזר אומר שהנוגע במת מטמא את משכן ה' והבא אל האוהל מטמא את מקדש ה' וזה כי אמנם כל הקרב הקרב אל הבלי הנפסדות אין ספק שהוא מטמא לב טהור שהוא משכנו של מקדש ה' שהוא הנקרא צלם אלהים ותהיה טומאתו בטעות העדרי. והבא אל אהל המת כענין שוכני בתי חומר אשר אין לפנייהם בלתי אם גוייתם לחיי שעה רעועה רגליה יורדות מות הוא בלי ספק מטמא את מקדש ה' הנזכר אשר בו יהיה העם והאיש קדוש לאלהיו כאמרו ולהיותך עם קדוש לה'

ונקראו על שמו שנאמר (ישעיה סג, יא) ויזכור ימי עולם משה עמו, ע"כ רצה שגם בפרה זו מראש ועד סוף תקרא על שמו כי פרה טעמה לשרש אחר הע"ז וכן העגלה ערופה כפרה על ש"ד כי במעשה העגל עברו גם על ש"ד בהריגת חור, לכך נאמר ויקחו אליך שגמר מצוה זו תקרא על שמך. ויען כי נאמר זאת חקת התורה ולא נאמר חקת הפרה, ש"מ שהתורה והפרה ענין אחד להם כמו שהתורה נקראת על שמו של משה שנאמר (מלאכי ג, כג) זכרו תורת משה עבדי, כך הפרה תקרא על שמו וטעם שניהם אחד הוא כי נ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם נמסרו למשה חסר אחת (מדרים לת). וע"י מ"ט שערי בינה שהשיג היה לו מבוא לבוא בסוד ה' לדרוש התורה במ"ט פנים טהור ובמ"ט פנים טמא, כמ"ש (משלי ג, ד) וכמטמונים תחפשנה מונים היינו ב"פ מ"ט כי ע"י זה אמרות ה' אמרות טהורות מזוקקות שבעתים (תהלים יב, ז) היינו ז' על ז'. וכן טעם הפרה נעלם מעין כל חי אפילו משלמה שנאמר בו ויחכם מכל האדם (מלאכי א', ה, יא) ולא נגלית כ"א למשה ע"י מ"ט שערי בינה שהשיג כדמסיק בילקו"ש (תהלים יב, תנח) כסף צרוף בעליל לארץ מזוקק שבעתים ר' שמעון בן פזי פתר קרא בפר' פרה שיש בה ז' פעם ז'. ז' פרות, ז' הזיות, ז' שריפות, ז' כבוסים, ז' טמאים, ז' טהורים, ז' כהנים, אם יאמר לך אדם חסרים הם אמור לו אף משה ואהרן היו בכלל עכ"ל. ויש לדקדק מה נפקותא יש לך במספר זה עד שדרש עליו פסוק מזוקק

שמונין על החקים תשובה לדבר כי יש חוקים שיכול השכל האנושי להשיג טעמם זולת שטעמם נסתר מכלל ההמון ונגלה הוא ליחידי שרידי הדור, ופרה זו טעמה נסתר מכל אדם שהרי שלמה ע"ה השיג הכל חוץ מן הפרה שאמר עליה והיא רחוקה ממני (קהלת ז, כג) לפיכך האומות ששומעים חק הפרה לבד ודאי מונין עליה, ולהלן נאמר את כל החקים האלה כי השומעים כל החקים בכלל ויש בהם חקים שיש בהם טעם נגלה אזי המה יעידון יגידון גם על חק הנעלם כי יש בו סוד ויתלו החסרון בקוצר דעת המשיג. ויקחו אליך פרה וגו'. פירש"י לעולם היא נקראת על שמך כו'. מה יקר וגדולה נתן למשה בזה שתקרא הפרה על שמו, והקרוב אלי לומר בזה שאין מצוה נקראת כ"א על שם הגומרה ולדעת רז"ל (נמד"ר יט, ט) הפרה כפרה על עון העגל תבא האם ותקנח צואת בנה, וכשם שמשה התחיל בכפרה זו כששרף העגל ויטחון אותו דק לעפר כך יגמור הכפרה שגם הגמר יקרא על שמו. וזה טעם ארז"ל (ילק"ט יתו רסא) כששמע משה שהקב"ה אמר הלכה בשם אליעזר פרה בת שתים עגלה בת שנתה, אמר יהי רצון שיהא אליעזר זה מיוצאי חלצי שנאמר ושם האחד אליעזר. (שמות יט, ד) ומה ראה משה על ככה לבקש על דין זה שיצא מיוצאי חלציו יותר מכל סתרי תורה הנאמרים באמת מכל דור ודור ודורשיו דור דור וחכמיו, אלא לפי שבמעשה העגל מסר משה נפשו על ישראל שנאמר מחני נא מספרך (שמות לז, לז)

אם של העגל, כדי שנלמוד מזה דין העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה ואז לא ישובו לכסלה ובפר' כי תשא (ל, יג) הארכנו לדבר מזה ושם מבואר שעיקר הסבה היתה רוב כסף וזהב שהשפיע להם הקב"ה כארז"ל (פרטות לז). אתה גרמת להם כו', ולפי שהזהב האדום האדום הזה הביאם לידי מעשה זה על כן יקחו פרה אדומה לשרוף ולבטל מראה האדום הזה וזהב לא ירבה להם עוד ואז לא יבואו לידי מעשה כזה.

וענין עמוק זה והמשל ושוברו הראה ה' במעשה העגל, כי הוא גרם טומאת המת לפי שבמ"ת נעשו ישראל חירות על הלוחות חירות ממלאך המות (שמו"ר מא, ז) ואין הפירוש שהיתה הכוונה לבטל המות לגמרי, אלא ענין חירות זה הוא דווקא ממה"מ, שלא ימותו כ"א בנשיקה ע"פ ה' ואז לא היו המתים טמאים כי כל עיקר הטומאה של המתים באה ממייתה שהיא ע"י מה"מ הבא מסטרא דמסאבא אבל המתים בנשיקה אין בהם שום צד טומאה שהרי ביום שמת רבינו הקדוש אמרו שבו ביום בטלה הכהונה (כמוצט קג: ועיי"ש נמוספות) כי לא היה שם טומאה על כן התירו לכהנים להתעסק בו, נמצא שבקבלת התורה נעשו בני חורין ממה"מ ובטלה הטומאה וע"י העגל שעשו חזרו לקלקולם והשליטו עליהם המה"מ ואם כן העגל גרם טומאת המת ע"כ תבא האם ותקנח צואת בנה להסיר הטומאה ע"י אפר הפרה וזה פירוש יקר. ג) ונתתם אותה אל אלעזר. ולא ע"י אהרן כי הוא היה סבה אל העגל

שבעתים, אלא ודאי דעת בעל מדרש זה ליתן טעם על מ"ש במדרש (ילק"ט חקת יט, משנת) ויקחו אליך פרה לך אני מגלה סוד פרה ולאחרים היא חקה, ולמה נעלמה מעין כל חי אלא לפי שיש בה מספר מ"ט וזה רמז שאין לזקק ולצרף כל ענינה כ"א ע"י מ"ט שערי בינה שלא נגלו כ"א למשה ע"כ היא לאחרים חקה ואפילו לשלמה. ובעקידה הביא מדרש, האומר שהפרה בת שבע אם שלמה מתקריא ופירש בזה מה שפירש. ואומר אני כשם שהאם מושלת על הבן כך הפרה משלה בכל חכמות שלמה כי לא יוכל לבא בסודה, ובזה מיושב מה שלא נאמר חקת התורה כ"א כאן ובפר' מטות בהלכות גיעולי כלים במי נדה לפי שטהרת הפרה בכללה, נמשלה לתורה בכללה ע"י תעלומות חכמה שבה. פרה אדומה תמימה. משל לבן שפחה שטינף פלטיץ המלך אמרו תבא האם ותקנח צואת בנה. (מנומא חקת ט). לפי שכל הרוצה לבטל איזו גידול רע אין די בשיכרות הענפים כל זמן שבארץ לא ימות גזעו שורש פורה ראש ולענה כי סופה לחזור ולצמוח אבל בביטול השורש יפלו גם הענפים כמ"ש (עמוס ג, ט) ואשמיד פרו ממעל ושרשיו מתחת, ש"מ שלא די בהשמדת הפרי לבד לכך ארז"ל (ע"י מה): העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה, ר"ל צריך לחקור איזו סבה גרמה להם לעבוד ע"ז כי הסבה הוא השורש פורה ראש ולענה ובביטול הסבה יפול המסוכב והיינו התולדה, והסבה נמשלה לאם המולדת התולדה ע"כ צוה ה' על שריפת הפרה

[ג] וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֱלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו:

נעשה סניגור (רש"י). שפתי חכמים (י) פירוש דק"ל לכתוב ונתתם אל הכהן אלא מצותה בסגן ר"ל בסגן של כהן גדול דהיינו אלעזר ונקרא בשם סגן שאם היה כהן גדול טמא היה זה במקומו לעבוד עבודה ומה שפירש מצותה בסגן ר"ל דוקא פרה זו מצותה בסגן אבל פרות אחרות יש מפרשים (יומא מ"ג) שנעשית על ידי כהן גדול עצמו כדפרש"י בסמוך ולכך כתיב ונתתם אותה ר"ל אותה יעשה אלעזר דהיינו סגן אבל אחרות נעשית על ידי כהנים גדולים: (ח) דילפינן מחוץ למחנה דהכא ממחוץ למחנה דכתיב בפרשת מצורע והתם מוכח בהדיא דמחוץ לשלש מחנות איירי דכתיב בדד ישב מחוץ למחנה וגו' ר"ל שישב בדד שאין שום טמא יושב עמו עיין שם בפרשת ויקרא: (ט) מדכתיב לפניו דה"ל ושחט אותה, לפניו למה לי אלא אחר שוחט ומדלא פירש הכתוב מי היא השוחט משמע אפילו בור כשרה: (שפמי סכמיס). אבן עזרא: והוציא אותה. המוציא או בצווי וכן ושחט כי הוא לא ישחטנה והעד לפניו (אבן עזרא). הרמב"ן: אל אלעזר הכהן. מצותה בסגן לשון רש"י ואין הכוונה לומר שיהיה חיוב המצוה בסגן יותר מכהן גדול או כהן הדיוט אלא הוראת שעה היתה בפרה ראשונה שתהיה באלעזר והוא היה הסגן ולשון ספרי

ומדמצינו שמה התפלל שאליעזר הדורש דין הפרה יהיה מחלציו, וכאן נאמר ג"כ אלעזר ש"מ שיש רמז אל עזר האל ית' אל הטהרה כמ"ש (ימקאל ל, כה) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו', כי לולא העזר של האל ית' לא עלתה להם טהרה זו לבד. ומדקאמר פרה בת שתיים עגלה בת שנתה ש"מ שהסבה גדולה פי שנים מן המסובב ע"כ ביותר צריך האדם זירוז על הסרת הסבה כאמור וטעם להזאת ג' וז' לפי שהטמאה מתמעטת והולכת שהרי אמרו (מו"ק כז:) ג' לבכי ז' להספד על כן הזאתו בב' זמנים הללו (כלי יקר).

[פסוק ג] אונקלוס: וְתַתְּנוּן יְתָה לְאֱלֻעֶזֶר כֹּהֵנָא וַיִּפֶּק יְתָה לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיְכוּס יְתָה קְדָמוּהִי: (אונקלוס). יונתן: וְתַתְּנוּן יְתָה לְאֱלֻעֶזֶר סָגֵן כֹּהֵנָא וַיִּהְיֶפֶק יְתָה לְחוּדָא לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיְסַדֵּר חֲזוֹר חֲזוֹר לָהּ סִידוּרֵי קִיסִין דְּתִינְיָא וַכֹּהֵנָא אוּחְרִין יְכוּס יְתָה קְדָמוּי בְּתָרִין סִימְנֵיָא כְּמִשְׁאֵר בְּעִירָן וַיְבַדְּקֵנָה בְּתַמְנֵי סָרִי טְרִיפָן (תרגום יונתן). רש"י: אלעזר. מצותה (ז) בסגן (ספרי כג): אל מחוץ למחנה. חוץ לשלש (ח) מחנות (יומא סז): ושחט אותה לפניו. זר שוחט (ט) ואלעזר רואה (יומא מז): אל אלעזר הכהן. כשם שנקהלו על אהרן שהוא כהן לעשות העגל. ולפי שאהרן עשה את העגל, לא נעשית עבודה זו על ידו, שאין קטיגור

[ד] וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאַצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדְּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים:

בטעם ולדברי האומר לדורות בכהן הדיוט צוה באלעזר לפי שלא היה שם כהן אחר כי אינו הגון שיהיה אחיו הקטן קודם אליו (סרמנ"ן) אור החיים ונתתם אותה. אמר אותה לפי מה שאמרו רז"ל (פרה פ"ד) שמפי השמועה למדו ששאר פרות נעשות בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דייק לומר אותה אל אלעזר אבל מכאן ולהלאה אין חיוב בסגן (אור המייס).

[פסוק ד] אונקלוס: וְיִסַּב אֶלְעָזָר פְּהֵנָא מִדְּמָה בְּאַצְבָּעֵיהּ וְיַדֵּי לְקַבֵּל אִפִּי מִשְׁפָּן זִמְנָא מִדְּמָה שֶׁבַע זִמְנִין: (אונקלוס) יונתן ויסב אלעזר בכיהונה מן אדמיה באדבע יד ימיניה ולא יקבליניה במנא וידי לסידורא דקסי תיניא מן לגין מן צטרך דממצע פל קביל אפי משפן זימנא מאדמא בטיבולא חדא שבע זמנין (מרגוס יונתן). רש"י: אל נכח פני אהל מועד. עומד במזרחו (י) של ירושלים, ומתכוין ורואה פתחו של היכל בשעת הזאת הדם (יומא סא). (רש"י). שפתי חכמים: (י) ר"ל דהא בקרא כתיב דצריך לשחוט הפרה חוץ לג' מחנות כדפרישית לעיל ועל זה קאי ולקח אלעזר וגו' משמע דאף להזות חוץ לג' מחנות צריך להזות ואם כן היאך שייך נוכח פני אהל מועד ומתרץ לא מיירי הקרא נוכח פני האהל מועד ממש אלא עומד וכו' (שפתי חכמים).

(מקמ ט) בא הכתוב ולמד על הפרה שתהא עשויה בסגן תדע שכן שהרי אהרן קיים ואלעזר שורף את הפרה ונתתם אותה אל אלעזר הכהן זו נעשית באלעזר ושאר כל הפרות בכהן גדול דברי רבי מאיר רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון ורבי אליעזר בן יעקב אומרים זו נעשית באלעזר ושאר כל הפרות בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט והענין לומר כי המצוה הזאת לעומק סודה ראויה להנתן לגדול שבכהונה ולא נתנה לאהרן ואולי הוא לגדולתו כי הוא קדוש ה' וחסידו המכפר במקדשו ולא רצה ליתן לו עבודת חוץ או היה להכתיר אלעזר ולחנכו בחיי אביו במצוה אחת מן המצוות של כהונה גדולה או היה לעונש העגל כדברי רבי משה הדרשן והנה עשה הקב"ה גם אהרן נביא במצוה הזאת והוא ומשה רבינו יתנו אותה לאלעזר שהוא גדול הכהונה אחרי אהרן והוא המשוח בשמן המשחה וזה רמז לדורות שתעשה בגדול הכהונה והוא הכהן הגדול וכן שינונו (פרה פ"ד מ"א) פרת חטאת ששחטה שלא בכהן גדול פסולה ורבי יהודה מכשיר ובגמרא במסכת יומא (מג) ונתתם אותה אל אלעזר הכהן אותה אל אלעזר ולא לדורות לאלעזר איכא דאמרי לדורות בכהן הדיוט ואיכא דאמרי לדורות בכהן גדול והוא סתם משנתינו והנכון

[ה] וְשָׂרַף אֶת הַפֶּה לְעֵינָיו אֶת עֶרְוָה וְאֶת בְּשָׂרָה וְאֶת דָּמָה עַל פְּרִשָּׁה
יִשְׂרָף:

[ו] וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרָז וְאֲזוּב וְשָׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֵל תוֹךְ שִׁרְפַת
הַפֶּה:

ישרוף פעם ב' ולא הספיק במה שאמר בתחלה ושרף, לפי מה שפירשתי כי הכתוב ידבר בב' סוגים הא' שריפת הפרה שלימה, והב' אחר שהופשטה ונתנתחה לזה אמר ישרוף כנגד חלוקה שניה. עוד יתבאר על פי מה שאמרו בתוספתא דפרה (פ"ג) וכתבו רמב"ם בפרק ד' מהלכות פרה אדומה וזה לשונו פקע מעורה וכו' אפילו משערה כזית יחזיר ואם לא החזיר פסולה עד כאן, והוא מאמר ישרוף פעם ב' לומר שהגם שפקע יחזיר וישרוף לעיכובא: (אור המייס)

[פסוק ז] אונקלוס: וְיִסַּב כֶּהֱנָא אָעָא דְאַרְזָא וְאַזּוּבָא וְצִבְעֵ זְהוּרֵי וְיִרְמֵי לְגוּ יְקִידַת תּוֹרְתָא (אונקלוס) יונתן וְיִסַּב כֶּהֱן אוֹחְרֵן בְּקַעְתָּא דְקִיסָא דְגוּלְמוּשׁ וְאַיזוּבָא וְצִבְעֵ דְאַשְׁתָּנִי בְּזְהוּרֵי וְיִטְלוֹק לְגוּ יְקִידְתָּא דְתּוֹרְתָא וְיִסְגִי דְלִיקְתָּא לְאַפְוִשֵי קִיטְמָא (מרגוס יונתן). רש"י: עץ ארז ואזוב ושני תולעת. ג' מינין הללו כנגד שלשת אלפי איש שנפלו בעגל. וארז הוא הגבוה מכל האילנות, ואזוב נמוך מכולם, סימן שהגבוה שנתגאה וחתא, ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת ויתכפר לו (רש"י). אבן עזרא: עץ ארז. כמו למצורע ושם רמזתי סוד (אבן עזרא).

[פסוק ח] אונקלוס: וְיִוְקֵד יֵת תּוֹרְתָא לְעֵינֹהֵי יֵת מִשְׁפַּה וְיֵת בְּשָׂרָה וְיֵת דָּמָה עַל אֶכְלָה יוֹקִיד (אונקלוס) יונתן וְיַפְקוֹן מְגוּ סְדוּרָא וְיִוְקֵד כֶּהֱן אוֹחְרֵן יֵת תּוֹרְתָא כַּד חָמֵי אֶלְעָזָר יֵת מוֹשְׁכָה וְיֵת בְּשָׂרָה וְיֵת אֶדְמָה עַל רִיעֵיָה יוֹקֵד: (מרגוס יונתן). רש"י: ושרף את הפרה. כשם שנשרף העגל (רש"י). אבן עזרא: ושרף את הפרה. השורף והעד לעיניו: (אבן עזרא). בעל הטורים: ושרף את הפרה לעיניו. הפסוק מתחיל ומסיים בשריפה לומר שמרבים עצים בשריפתה (צעל הטורים). אור החיים: ושרף את הפרה לעיניו את עורה. הפסיק במאמר לעיניו בין זכרון הפרה לזכרון פרטיה שהם עורה וגו', יתבאר על דרך מה שאמרו במסכת פרה (פ"ד), וכתבו רמב"ם בפרק ד' מהלכות פרה אדומה שמצות שריפתה שלימה ואם הפשיטה ונתחה ושרף כלה כשרה עד כאן, לזה הבדיל הכתוב במעשה המובחר ואמר ושרף את הפרה פירוש כולה יחד, ואפילו עבר והפשיטה וכו' ועשה עורה לבד ובשרה לבד ופרשה לבד גם כן לא הפסיד, והוא מאמר את עורה ואת וגו': על פרשה ישרוף. חזר לומר

[ז] וְכִבֵּם בְּגִדְיֹו הִכְהִין וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֹוא אֶל הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הִכְהִין עַד הָעֶרֶב:

[ח] וְהִשְׂרַף אֹתָהּ יְכַבֵּם בְּגִדְיֹו בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב:

[ט] וְאָסַף | אִישׁ טָהוֹר אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה וְהֵנִיחַ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טָהוֹר וְהֵיטָה לְעֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נָדָה חֲטָאת הָיָא:

תרומה אין לו לאכול אם לא העריב שמשו כל שכן שלא יכנס למחנה שכינה אם לא העריב שמשו לכן צריך לסרס המקרא וכו' (שפתי חכמים) אבן עזרא וכבס בגדיו. הכהן השורף: וטמא הכהן. וכבר ישב טמא ויש אומרי' שיהיה טמא עד הערב שלא יאכל מן הקדשים (אגן עזרא).

[פסוק ח] אונקלוס: וְדַמּוּקְדָּ יִתָּה יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי בַּמִּיָּא וְיִסְחֵי בְּשָׂרִיהָ בַּמִּיָּא וְיִהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: (אונקלוס). יונתן: וְכִהְנָא דְמַתְעַסְק בִּיקִידְתָּא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹי בְּאַרְבְּעִין סְוִיין דְמוֹי וְיִסְחֵי בִישְׂרִיהָ בְּאַרְבְּעִין סְוִיין דְמוֹי וְיִהִי מְסָאָב קָדָם טְבוּלִיהָ עַד רַמְשָׂא (מרגוס יונתן).

[פסוק ט] אונקלוס: וְיִכְנוֹשׁ גְּבֵר דְכִי יִתָּ קֶטְמָא דְתוֹרְתָא וְיִצְנַע לְמִבְרָא לְמִשְׂרִיתָא בְּאַתֵּר דְכִי וְתִהִי לְכַנְשֵׁתָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִטְרָא לְמִי אֲדִיּוּתָא חֲטָאָתָא הִיא (אונקלוס) יונתן וְיִכְנוֹשׁ גְּבֵר כִּהִין דְכִי יִתָּ קֶטְמָא דְתוֹרְתָא בְּקָלָל דְפָחַר מִקַּף מְגוּפַת שְׂיִיעַ וְיַפְלֵג יִתָּ קֶטְמָא לְתַלְתָּ חוּלְקִין חֲדָא יְהִיב בְּחִיל וְחֲדָא בְּטוֹר מְשַׁחָא וְחֲדָא מְפִלַּג לְכָל

[פסוק ז] אונקלוס: וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי כִהְנָא וְיִסְחֵי בְּשָׂרִיהָ בַּמִּיָּא וְכִתֵּר כֵּן יִיעוֹל לְמִשְׂרִיתָא וְיִהִי מְסָאָב כִּהְנָא עַד רַמְשָׂא (אונקלוס) יונתן וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹי כִּהְנָא יִתְּ דִּינְכֶם יִתְּ תוֹרְתָא וְיִסְחֵי בִישְׂרִיהָ בְּאַרְבְּעִין סְוִיין דְמוֹי וּמִן בְּתֵר כְּדִין יִיעוֹל לְמִשְׂרִיתָא וְיִהִי מְסָאָב כִּהְנָא הִהוּא קָדָם טְבוּלִיהָ עַד רַמְשָׂא: (מרגוס יונתן). רש"י: אל המחנה. למחנה שכינה, שאין טמא משולח חוץ לשתי מחנות, אלא זב (כ) ובעל קרי ומצורע: וטמא הכהן עד הערב. סרסוה ודרשהו, וטמא (ל) עד הערב ואחר יבא אל המחנה (רש"י). שפתי חכמים: (כ) ואפילו טמא מת מותר במחנה לוייה קל וחומר ממת עצמו שמותר במחנה לוייה שהרי עצמות של יוסף היו עם משה ומשה במחנה לוייה היה שהרי לוי היה כל שכן מי שנטמא בפרה שמותר במחנה לוייה ואם כן מה דכתיב ואחר יבא אל המחנה זה מחנה שכינה: (ל) דק"ל דבקרא משמע אחר שכיבס בגדיו מותר לבא למחנה שכינה אבל עדיין הוא טמא עד הערב וכי שייך זה שיהא מותר לבא למחנה שכינה בשעה שהטומאה עליו והא אפילו אכילת

[י] וְכַבֵּם הָאִסָּף אֶת אֶפְרַיִם הַפֶּה אֶת בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב וְהִיתָה

כי אף על פי שאמר הכתוב תחלה ואסף איש טהור וגו' חזר ואמר והיתה לעדת בני ישראל וגו' כדי להודיע מה יעשה בה בהנחתה במקום טהור והפסוק הג' שאמר והיתה לבני ישראל ולגר הגר וגו' בא להודיע שיהא דין זה נוהג ע"פ הסדר הזה תמיד עד כאן לשונו: (ג) לא חטאת כמשמעו שעל מה היתה מכפרת: (ס) ואם תאמר והלא היו מטהרין ממנה ויש לומר זה שבחיל אסורה בהנאה. ויש מפרשים כקדשים שבאין לכפרה כך האפר בא לטהר מי שצריך ואין שום הנאה אחרת ממנה. מצאתי: (י) לפי שהעגל היה עבודת אלילים ועבודת אלילים מטמא כמת כדכתיב בספר תהלים ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים (שפמי חכמים). אבן עזרא: איש טהור. איננו הכהן השורף: למי נדה. פירושו רחוק כמו מנדיכס: וטמא עד הערב. ואחר שאמר שיכבס את בגדיו אין צורך להזכיר שירחץ במים (אנן עזרא) בעל הטורים ואסף. ג'. הכא ואידך ואסף המצורע ואסף נדחי ישראל המצורע איתקש למת וכשם שאפר הפרה מטהרת כן תפלת הצדיקים גם כן מטהרת. ואסף נדחי ישראל לעתיד אז ואסף את המצורע דכתיב אז ידלג כאיל פסח וכן לא יצטרכו לאפר פרה דכתיב בלע המות לנצח (נעל הטורים).

[פסוק י] אונקלוס: ויצבע דכניש ית קטמא דתורתא ית לבושוהי ויהי מסאב עד רמשא ותהי לבני ישראל

מטרת לינאי ותהי לכנישתא דבני ישראל למוי אדייתא בךם שיבוק חובת עיגלא היא (מרגוס יונמן). רש"י: והניח מחוץ למחנה. לשלשה חלקים (מ) מתחלקת, אחד נתן בהר המשחה, ואחד מתחלק לכל המשמרות, ואחד נתן בחיל (פרה פ"ג מ"א). זה של משמרות היה חוץ לעזרה, ליטול ממנו בני העיירות וכל הצריכין להטהר, וזה שבהר המשחה כהנים גדולים לפרות אחרות מקדשין הימנה, וזה שבחיל נתון למשמרת מגזרת הכתוב, שנאמר והיתה לעדת בני ישראל למשמרת: למי נדה. למי הזיה, כמו וידו אבן בי (איכה ג, ג), לידות את קרנות הגוים (זכריה ג, ד), לשון זריקה: חטאת הוא. לשון חטוי (ג) כפשוטו, ולפי הלכותיו קראה הכתוב חטאת, לומר שהיא כקדשים להאסר (ס) בהנאה: למשמרת. כמו שפשע העגל שמור לדורות לפורענות, שאין לך פקודה שאין בה מפקודת העגל, שנאמר וביום פקדי ופקדתי וגו' (שמות לג, לד), וכשם שהעגל (י) מטמא כל העוסקין בו, כך פרה מטמאה כל העוסקין בה, וכשם שנטהרו באפרו שנאמר ויזר על פני המים וגו' (סס ט), כך ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת וגו' (רש"י). שפתי חכמים: (מ) כדתנן בפרק ג' דפרה דף כ"ו ובתוס' פירשו הג' חלקים כמו שפירשם רש"י זכרונו לברכה. והרא"ם כתב ונראה לי שהחלוק שאמרו שמחלקים לג' חלקים הוא קבלה בידם

לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לְחַקֵּת עִוְלָם:

[יא] הַנִּגַּע בְּמַת לְכָל נֶפֶשׁ אָדָם וּמָמָא שְׁבַעַת יָמִים:

[יב] הוּא יִתְחַטָּא בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם לֹא

יִתְחַטָּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר:

[יג] כָּל הַנִּגַּע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן

יְהוָה טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נִדְּהָ לֹא זֶרֶק עָלָיו

טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמְאָתוֹ בּוֹ:

ההוא ביומא תליתאה וביומא שביעאה ידפי ואין לא ידי עלוי ביומא תליתאה יעכב עלוי וביומא שביעאה לא ידכי (מרגוס יונמן). רש"י: הוא יתחטא בו. באפר הפרה (ע) (ס"א הוה) (רש"י). שפתי חכמים: (ע) ר"ל דהל"ל בה לשון נקבה דהא קאי אפרה לכן פירש באפר ר"ל דקאי אאפר ואפר לשון זכר הוא (שפתי חכמים). אבן עזרא: יתחטא בו. יסוד חטאו בו או כמו תחטאני באזוב ואטהר וידוע כי בסוד החשבון השלישי כמו השביעי (אבן עזרא).

[פסוק יג] אונקלוס: כל דיקרב במיתא בנפשא דאנשא די ימות ולא ידי עלוהי ית משכנא דיי סאב וישתצי אנשא ההוא מישראל ארי מי אדיותא לא אזדריקו עלוהי מסאב יהי עוד סאובתיה ביה (אונקלוס). יונתן: כל די יקרב בשכיבא ובנולדא בר תשעא ירחין בגושמיה ובדמיה דימית ולא ידי עלוי ית משכנא דיי סאיב וישתצי בר נשא ההוא מישראל ארום מוי אדיותא לא אזדריקו עלוי מסאב הוא תוב סובתיה ביה עד דידי ויהדר וידי ויטבול ברמשא

ולגיוריא דיתגירון ביניהון לקיים עלם: (אונקלוס) יונתן ויצבע פהנא דכניש ית קטמא דתורתא ית לכושוי ויהי מסאב קדם טיבוליה עד רמשא ותהי לדכותא לבני ישראל ולגיוריא דיתגירון ביניהון לקיים עלם (מרגוס יונמן). אבן עזרא: ולגר הגר בתוכם. בעבור היות ארץ ישראל קדושה כי הכבוד שם (אבן עזרא).

[פסוק יא] אונקלוס: דיקרב במיתא לכל נפשא דאנשא ויהי מסאב שבעא יומין (אונקלוס) יונתן דיקרב בשכיבא לכל בר נשא ואפילו לנולדא בר ירחין לגושמיה ובדמיה יהי מסאב שובעא יומין (מרגוס יונמן). אבן עזרא: לכל נפש אדם. יהודי או עובד כוכבים: אדם. ולא בהמה: וטמא. יהיה טמא והוא פועל עתיד כי הוי"ו השיבו ועל דעתי שהוא פועל עבר (אבן עזרא).

[פסוק יב] אונקלוס: הוא ידי עלוהי ביומא תליתאה וביומא שביעאה ידכי ואם לא ידי עלוהי ביומא תליתאה וביומא שביעאה לא ידכי: (אונקלוס). יונתן: הוא ידי עלוי מי קטמא

קודם שיתחטא ואם תאמר היה לו לפרש אם נכנס למשכן כו' ויש לומר דאם כן הוי משמע דוקא השתא שהוא טמא אז אסור לבא שם אבל בשעת טהרה מותר ליכנס שם והא זר אסור ליקרב שם אף בשעת טהרה. ומה שפירש אפילו בטבילה אין להקשות דלמא דוקא בלא טבילה יש איסור בכניסת העזרה. רש"י עצמו מפרש ליה והולך עוד טומאתו בו ר"ל מדכתיב עוד טומאתו בו משמע שטיהר עצמו קצת מטומאה זו אלא שעדיין קצת טומאה עליו שלא הזה הזאת ג' וז' אם כן משמע אף כשטבל כבר אסור ליכנס שם אי נמי מדכתיב כי מי נדה לא זרק עליו וגומר שמע מינה דמיירי שטבל דאי לא טבל הל"ל ולא רחץ במים ולא זרק עליו אלא על כרחך מיירי אף על פי שטבל (שפמי חכמים). אבן עזרא: כי מי נדה. יש מפרשים כמו אך במי נדה יתחטא: לא זורק עליו. על המים: עוד. תמיד כמו עוד כל ימי הארץ (אבן עזרא). הרמב"ן את משכן ה' טמא. הזכיר הכתוב הכרת הזה בסתם ואמר את משכן ה' טמא בעבור שכבר הזהיר במקדש מן הטומאה כמו שאמר (ויקרא יד) בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבא כי הזכיר שם בטומאה הקלה כאשר היולדת בימי טוהר שהוא בתולדתה והוא הדין בכל הטמאים וכבר הזכיר גם כן הטבילה (סס יז טו) ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו כלומר שישא עונו בעברו על המוזהר ממנו ולפיכך אמר כאן בטומאת המת כי הנוגע במת ולא

שְׁבִיעָא (מרגוס יונתן). רש"י: במת בנפש. ואיזה מת, של נפש האדם, להוציא נפש בהמה (פ) שאין טומאתה צריכה הזאה (ולא טומאת שבעה). דבר אחר, בנפש, זו רביעית (צ) דם (מולין עג): את משכן ה' טמא. אם נכנס (ק) לעזרה אפילו בטבילה, בלא הזאת שלישי ושביעי: עוד טומאתו בו. אע"פ שטבל (רש"י). שפתי חכמים: (פ) ר"ל כיון שכתוב במת פשיטא שהוא בנפש ומתרחץ שהוא פירוש על במת כלומר כל הנוגע במת ואיזה מת של נפש אדם וכו'. ואף על פי דלעיל גם כן כתיב במת לכל נפש אדם יש לומר דלעיל כתיב במת לכל נפש והוי כאלו כתיב במת של כל נפש האדם דהוי פירושו דלמ"ד כלמ"ד דפרשת וישלח למי אתה של מי אתה וגם כלמ"ד לעבדך ליעקב ופירוש של עבדך יעקב אבל כאן מלת מת ומלת נפש שתיהן עם אות ב"ת ונראה שמלת הנוגע דבוקה עם שתיהן כדרך התיבה המתחברת עם ב"ת שלאחריה לכך אמר שאף על פי כן אינה דבוקה מלת הנוגע רק עם במת לכן פירש שהוא פירוש על במת: (צ) היוצא מן המת שהנוגע בו יטמא טומאת שבעה וצריך הזייה ג' וז' ולפי זה יהיה שימוש הבי"ת כמשמעו ולכן פירש דבר אחר וכו' ולפי דבר אחר קשה הל"ל או בנפש וגו' כיון שאין בנפש ביאור למלת במת לכן פירש גם לטעם הראשון: (ק) משום דמשמע כשהוא נטמא טמא את משכן ה' ולמה היא המשכן טמא אם הוא טמא. ומתרחץ דמיירי כשנטמא ואחר כך נכנס לעזרה

[יד] זאת התורה אדם פי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים:

שתהיה בוקעת ועולה ואינה מתפשטת באהל אבל כשאינה רצוצה היא מתפשטת באהל והבא אל האהל כאילו נגע בטומאה עצמה וקל להבין (ספמי חכמים). אבן עזרא: באהל. והבית כאהל רק הזכיר הכתוב האהל בעבור היות ישראל באהלים וכן אשר ישחט שור או כשב ועז במחנה: וכל אשר באהל. מבגד (אָנן עולא). הרמב"ן: וטעם אדם כי ימות באהל. אדם כי ימות והוא עתה באהל או שדבר הכתוב בהווה והוא הדין אם ימות בחוץ והכניסוהו לאהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל הכלים שבתוכו והאהל עצמו בכלל הזה כמו שאמר (פסוק יח) והזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם והזכיר הכתוב האהל להגיד שהוא עצמו טמא שבעה וצריך הזיה ועוד מפני שהיו ישראל יושבי אוהלים במדבר ודבר הכתוב בהווה כי המצוה מיד ולדורות אבל הוא הדין לבית ולכל המאהילים שמביאים את הטומאה על כל הכלים ועל הנפשות ששם אלא שאין הבית המחובר מקבל טומאה בעצמו כלל והנה הזכיר הכתוב במת טומאת מגע ואהל ולא הזכיר בו משא אבל רבותינו (ספרי) דורשין אותו בקל וחומר מן הנבילה ומרבים אותו לטומאת שבעה כמגע וכן הוא כפי פשט הכתוב הזכיר כי באדם המת והשחוט טומאת שבעה והזיה במגע

יתחטא אע"פ שיכבס בגדיו ורחץ במים יחשב מטמא המשכן כאלו לא טבל כלל ולא היה צריך לפרש רק שהחטוי מעכב בטהרתו וזה טעם טומאתו בו כלומר אע"פ שטבל כשאר הנטהרים עודנו טמא כי מי נדה לא זורק עליו ויתכן שירמוז לאיש וטעמו כל הנוגע במת בנפש ולא יתחטא אשר את משכן ה' טמא ונכרתה וכמוהו בחסרון שי"ן או מלת אשר לכל יבוא גבורתיך (מהליס עא יח) וכל יש לו נתן בידו (צלאשית לט, ד) את הדרך ילכו בה (שמות יח, ט) ורבים כן (הרמב"ן).

[פסוק יד] אונקלוס דא אורייתא אַנְשׁ אַרִי יְמוֹת בְּמִשְׁכַּנָּא כָּל דְּעָלִיל לְמִשְׁכַּנָּא וְכָל דִּי בְּמִשְׁכַּנָּא יְהִי מְסָאָב שְׁבַעַא יוֹמִין (אונקלוס). יונתן: דא אַחְוִיית אורייתא גבר ארי ימות תחות גננא דפריס כל מאן דעליל למשכנא אורח תרעא ולא מן צדדיה כדפתח תרעיה מפל דבמשכנא ואפילו קרקעיתה ואבנוי וקיסוי ומנוי יהי מסאב שובעא יומין (מרגוס יונתן). רש"י: כל הבא אל האהל. בעוד שהמת (ו) בתוכו (רש"י). שפתי חכמים: (ז) לאפוקי שלא תאמר שהאהל מטמא לעולם אף שיצא ממנו המת דסברא הוא דממאי יטמא הא אינו נוגע ונושא שום טומאה בשלמא אם המת באהל נעשה כאילו כל האהל מלא טומאה כיון שאין הטומאה רצוצה היא

[טו] וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין צָמִיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא:

אלא שבספרי ראיתי ב' הדרכים דרך הראשון תנא קמא ודרך ב' רב אחא בר יאשיה, וגמר אומר תנא קמא שטעם שהוצרך הכתוב לומר כל אשר באהל הגם שאמר כל הבא שהוא בא מקצתו, משום שאין עונשין מן הדין, וקשה לי הלא מה שאנו אומרים אין עונשין מן הדין הוא על עונש מיתה של בית דין של מטה וכאן לו יהיה שנטמא ונכנס למשכן טמא מיתתו בידי שמים, ועוד לבד מזה כשנשכיל על דבר נראה כי מה שלפנינו אינו נקרא עונשין מן הדין כי בכלל הבא כולו יש מקצתו והרי מתחייב הוא על מקצתו כי כל חלק וחלק שבו יקרא מקצתו ואין אנו עונשין אותו מן הדין אלא מן הכתוב, ואולי שסובר תנא זה שכל כיוצא בזה נקרא עונשין מן הדין (אור החיים).

[פסוק טו] אונקלוס: וְכָל מִן דְּחֶסֶף פְּתִיחַ דְּלִית מְגוּפַת שְׂיִיעַ מְקַף עֲלוּהֵי מְסָאָב הוּא (אונקלוס). יונתן: וְכָל מֵאֵן דְּפָחַר פְּתִיחַ דְּלִית מְגוּפַתָּא מְחַבְרָא בֵּיהּ מְקַף עַל פּוּמִיָּה דִּיפְרִישׁ בֵּינֵיהּ וּבֵין סוּבְתָא מְסָאָב הוּא בְּגִינָא בְּאוּרָא דְּסוּבְתָא דְּמְפּוּמִיָּה וּמְגוּוִיָּה וְלֹא מְגַבִּיָּה (מגוס יונתן). רש"י: וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ. בכלי חרס הכתוב מדבר, שאין מקבל טומאה (ש) מגבו אלא מתוכו, לפיכך אם אין מגופת צמידתו פתולה עליו יפה בחבור, טמא הוא, הא אם יש צמיד פתיל עליו, טהור: פתיל. לשון מחובר בלשון עברי, וכן נפתולי אלהים

וכבר הוא ידוע כי מגע התורה הנגיעה ממש והנגיעה על ידי דבר אחר שישא אותו (הלמנ"ן) אור החיים זאת התורה אדם כי ימות. אומרו זאת התורה, יתבאר גם כן על דרך שפירשתי בפסוק זאת חקת התורה, והוא לצד שדקדק לומר אדם כי ימות וגו' ודרשו רז"ל (נ"מ קיד) אתם קרויים אדם ישראל מטמאין באהל ואין אומות העולם וכו', לזה הקדים לתת הטעם שסובב הדבר ואמר זאת התורה שמסיבתה הוא שאותו שנקרא אדם מטמא באהל אבל אומות העולם שאין להם תורה וכו', ועיין מה שכתבתי בפסוק זאת חקת התורה: כל הבא אל וגו' וכל אשר באהל. קשה אם הבא טמא מי גרע ממנו אשר באהל, ויתבאר על פי מה שאמרו בפסיקתא זוטרתא וזה לשונם כל הבא אל האהל שבא מקצתו עד כאן, וכפי זה אם לא היה אומר הכתוב אלא כל הבא הייתי אומר הבא כולו הבא מקצתו מנין וממה שאמר כל אשר באהל הרי כולו אמור מה אני מקיים כל הבא וגו' זה הבא מקצתו. עוד שם בפסיקתא וזה לשונם דבר אחר כל הבא וגו' לעשות קרקעו של בית כמוהו עד התהום עד כאן. נראה שהוכרחו לדרשא זו כי לסברא הראשונה היה לו לומר הכתוב כל אשר באהל וכל הבא אל האהל ויהיה הכתוב מתפרש בדרך לא זו אף זו, אבל ממה שהקדים כל הבא זה יגיד שמאמר כל אשר וגו' הוא דין חדש:

[טז] וְכֹל אֲשֶׁר יִגַע עַל פְּנֵי הַשְּׂדֵה בַחֲלָל חֶרֶב אוֹ בַמָּת אוֹ בַעֲצֵם אָדָם אוֹ בַקָּבֵר יִטְמָא שְׁבַעֶת יָמִים:

מקבל טומאה והיינו שרשי פתוח אלי מים. ועדיין כלי הוא לענין זיתים. ניקב כמוציא זית טהור מסתם כלי חרס העומד לזיתים והיינו פתוח גרונם דסתם אכילה בכזית. ועדיין כלי הוא לרמונים. ניקב כמוציא רמון טהור מכלום והיינו אשפתו כקבר פתוח כלומר כשניקב כרמון ופתוח כמוציא רמון זורקין אותו לאשפה ואין שם כלי עליו עוד (צעל הטורים).

וּפְסוּק טזו אונקלוס וְכֹל דִּי יִקְרַב עַל אַפִּי חֲקָלָא

בְּקִטְל חֶרְבָּא אוֹ בְּמִיתָא אוֹ בַגְרָמָא דְאִנְשָׂא אוֹ בְּקָבְרָא יְהִי מְסָבָב שְׁבַעֲא יוֹמִין (אונקלוס). יונתן: וְכָל מֵאן דְּמִקְרַב עַל אַנְפֵי בְרָא וְלֹא בְּמִיתָא דְּבְכִרְסָא דְאִמְיָה בְּקִטּוֹל סִיפָא אוֹ בְּסִיפָא דְקִטְלֵי בֵיה אוֹ בְּשִׁכְיָבָא שְׁלִימָא וְאִפְּלִי בַגְרָמְיָה כְּשַׁעֲרָתָא אוֹ בַגְרָמָא דְאִנְשָׂא חִיָּא דְפָרֵשׁ מְנִיָּה אוֹ בַקְבוּרָתָא גּוּלְלָא וְדוּפְקָא יְהִי מְסָבָב שׁוּבְעָא יוֹמִין (תרגום יונתן). רש"י: על פני השדה. רבותינו דרשו (מולין עב.) לרבות גולל ודופק. (א) ופשוטו, על פני השדה שאין שם אהל, מטמא המת שם בנגיעה (רש"י). שפתי חכמים: (ב) שרוב פעמים הם על פני השדה. גולל הוא הדף הניתן על הארון לכיסוי ואותן שבדפנות קרי להו דופק (רש"י צמנהדרין פרק נגמר הדין). ויש מפרשים גולל הוא המצבה כדכתיב וגללו את האבן ודופק הוא כפירוש

נפתלתי (צראשית ל, ט), נתחברתי עם (ת) אחותי (רש"י). שפתי חכמים: (ט) כיון שמצינו בפרשת שמיני דכלי חרס אינו מטמא מגבו אלא מאוירו לפיכך וכו': (ת) ואם תאמר והא לעיל בפרשת ויצא פירש נפתולי אלהים נפתלתי מנחם בן סרוק פירשו במחברת צמיד פתיל חבורים מאת המקום נתחברתי וכו' ואני מפרשו לשון עקש ופתלתול וכו' ודוחק לומר כי כאן פירש לפי פירושו של מנחם בן סרוק כיון דליה לא סבירא ליה. ויש לפרש כי מה שפירש לעיל ואני מפרשו לשון עקש וכו' פירוש על נפתולי אלהים אבל נפתלתי בתרא הוא מפרשו מלשון צמיד פתיל וכאן הוא מפרש גם כן נפתלתי נתחברתי עם אחותי אבל נראה דחוק כי אין זה משמעות רש"י וצריך עיון. ועיין (צגור אריה) כי שם האריך (שפתי חכמים) אבן עזרא צמיד פתיל. שנים פתילים (אבן עזרא) בעל הטורים פתוח. ד' במסרה וכל כלי פתוח. שרשי פתוח אלי מים. קבר פתוח גרונם. אשפתו כקבר פתוח. היינו דאמרו ד' מדות בכלי חרס ניקב ככונס משקה נפסל מלקדש בו מי חטאת והיינו כלי פתוח האמור כאן אצל מי חטאת שאינו חשוב כלי. ועדיין כלי הוא לענין זרעים. ניקב כשורש קטן כלוף (פי' הוא מאכל עורזים) דהיינו מין קטניות טהור הוא לענין זרעים שאם היו זרעים זרועים בעציץ נקוב אינו

[יז] וְלָקְחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַחַטָּאת וְנָתַן עָלָיו מִיַּם חַיִּים אֶל כָּלִי:

כמת אבל אינו כמוהו לטמא באהל שמא מצאו בו מיעוט מן הכתוב באהל " אדם כי ימות באהל " שאינו רק על האדם עצמו ואם היה החרב שנטמא במת מטמא באהל היו הכהנים אסורים בכל הבתים שבכלן החרב טמא ויהיה מטמא אותם באהל וכן נראה עוד בגמרא (סס נד) שאין החרב הנוגע במת מטמא אדם להצריכו הזאת שלישי ושביעי אע"פ שהאדם הזה הנוגע בו אב לטומאה והיה זה מפני שבכתוב השני שאמר והזה על האהל (פסוק יח) כתוב ועל הנוגע בעצם או בחלל או במת ולא אמר או בחלל חרב וא"כ הרי החרב כחלל לטמא במגע טומאת שבעה אבל לא לטמא באהל ולא להצריכו הזאה ואין הנזיר מגלח עליו ואין הכהן מוזהר ממגעו כלל והוא הקרוב והנראה מדברי רבותינו ואנחנו בעונותינו טמאי הגלות ולא ידענו בטהרת הקדש עד יערה עלינו רוח ממרום ויזרוק השם עלינו מים טהורים ונטהר אמן וכן יהי רצון במהרה בימינו (סרמנ"ן).

[פסוק יז] אונקלוס: וְיִסְבוּן לְדַמְסָאָב מֵעֵפֶר יְקִידַת חַטָּאתָא וְיָתַן עָלָוְהָי מִי מִבּוּעַ לְמָן (אונקלוס). יונתן: וְיִסְבוּן לְדַמְסָאָב מִן עֵפֶר יְקִידַת חַטָּאתָא וְיָתַן עָלָוְהָי מִי מִבּוּעַ לְגוּ מֵאֵן דְּפָחַר: (מרגוס יונתן). אבן עזרא: ו. לָקְחוּ לְטָמֵא. הנה פירושו איך יתחטא (אבן עזרא). הרמב"ן ונתן עליו מים

ראשון (שפמי חכמים). אבן עזרא: או בקבר. של אדם (אבן עזרא). הרמב"ן: על פני השדה. רבותינו אמרו (חולין עב) לרבות גולל ודופק ופשוטו על פני השדה שאין שם אהל מטמא המת בנגיעה לשון רש"י ואין גולל ודופק על דעת חכמים נדרש מן הכתוב אבל הוא הלכה ואין הנזיר מגלח עליו ואין חייבין עליו על טומאת מקדש וקדשיו אבל " על פני השדה " הוא לרבותינו כפשוטו שיגע בחלל חרב שנפל על פני השדה ואין שם דבר מאהיל עליו ומפני יתורו עשו בו מדרש כן אמרו בנזירות בפרק כהן גדול (נג) וכל אשר יגע על פני השדה זה המאהיל על המת כי המאהיל עליו הוא נוגע על פני השדה ויהיה להם "בחלל חרב" חסר וא"ו "ובחלל חרב" ומפני שאמר " פני השדה " ולא אמר "השדה" דרש בו רבי ישמעאל (חולין סס) עוד להוציא עובר במעי אמו שהיא טומאה בלועה ואינה על פני המקום ואמר בחלל חרב כי דבר הכתוב בהווה והוא הדין לחלל אבן או אגרוף והזכיר חלל ומת כנגד הבהמות שהשחוטות טהורות והנבלה מטמאה ורבותינו (ניז נג) עשו בו מדרש מפני יתורו לומר שהחרב כחלל שלא בא הכתוב אלא להשוות החלל והחרב לומר שהוא נעשה אבי אבות לטומאה כמת עצמו ומטמא אדם וכלים טומאת שבעה והנראה מן הסוגיות במשנה ובגמרא שהוא מטמא במגע ובמשא

[יח] שני וְלָקַח אֶזוֹב וְטָבַל בְּמִים אִישׁ טָהוֹר וְהֵזָה עַל הָאֵהָל וְעַל כָּל הַכֵּלִים וְעַל הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ שָׁם וְעַל הַנִּגְעַת בְּעֶצֶם אֹרְבָּה אוֹ בַחֲלָל אוֹ בַמֵּת אוֹ בַקֶּבֶר:

(כאן) כמו שאמר כל הנוגע במת בנפש והשני גם במאהילים שלא נגעו בעצם ובקבר כי טעם ואיש אשר יטמא ולא יתחטא (פסוק כ) ואיש אשר יטמא בכל אלה הנזכרים ולא יתחטא ועל דרך האמת יתכן שיהיה "מקדש ה'" רמז למקדש המקדש (הרמז"ן) בעל הטורים אל כלי. ב' במסרה. ונתן עליו מים חיים אל כלי ואידך ולא הורק מכלי אל כלי שצריך שתהא חיותן בכלי ולא שיוריקום מכלי אל כלי (צעל הטורים).

[פסוק יח] אונקלוס: וְיִסַּב אֶזוֹבָא וְיִטְבֹּל בְּמֵי גִבְר דְכִי וְיִדִי עַל מִשְׁכְּנָא וְעַל כָּל מְנִיָּא וְעַל נִפְשָׁתָא דִי הָווּ תַמְן וְעַל דִּיקְרַב בְּגַרְמָא אוֹ בְּקִטְלָא אוֹ בְּמִיתָא אוֹ בְּקִבְרָא (אונקלוס). יונתן: וְיִסַּב אֶזוֹבָא תְּלִתָּא קִילְחִין בְּאִיסְרָא חֲדָא וְיִטְמוּשׁ בְּמֵי הָאִינוּן בְּעֵידֵן קְבוּל סוּבְתָא גִבְר כְּהֵן דְכִי וְיִדִי עַל מִשְׁכְּנָא וְעַל כָּל מְנִיָּא וְעַל בְּנֵי נֶשׁ דְּהָווּ תַמְן וְעַל דְּמִקְרַב בְּגַרְמָא דְחִיָּא דְפָרִישׁ מְנִיָּה וְנִפְל אוֹ בְּקִטּוּל חֲרָבָא אוֹ בְּשִׁכְבָּא בְּמוֹתְנָא אוֹ בְּבֵית קְבוּרָתָא וְגוֹלְלָא וְדוּפְקָא: (מרגוס יונתן). אבן עזרא: אִישׁ טָהוֹר. והקרוב להיותו כהן (אבן עזרא).

חיים אל כלי. אין ענינו שיתן האפר בכלי תחלה ויתן מים על האפר שכך שנו רבותינו (סוטה טו) שהנותן אפר תחלה ואח"כ המים פסול דקדקו "מים חיים אל כלי" שתהא חיותן בכלי ואולי מפני שלא אמר ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת אל כלי ונתן עליו מים חיים אבל פירושו ונתן על האפר מים חיים שהיו בכלי לומר שיערב האפר במים שבכלי עד שיהיו המים צפין עליו וטעם כי את מקדש ה' טמא (פסוק כ) כאשר את מקדש ה' טמא כמו כי יקרא קן צפור לפניך (דברים כז ו) וחבריו הרבים והזכיר הכתוב הכרת שני פעמים ועל דעת רבותינו (שנועות טו) הוא לחייבו במשכן אהל מועד ובמקדש בית עולמים ואפשר כפי פשוטו כי "מקדש ה'" קדשי הקרבן כי כבר חייב כרת באוכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו (ויקרא ו, כ) וכאן חייב עוד גם על מי שלא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי אע"פ שטבל ויהיה פירוש "מקדש ה'" קדשי ה' כמו את מקדשו ממנו (לעיל יח, כט) הנה הכרת בפרשה על טומאת מקדש וקדשיו והנכון בעיני בפשוטו כי הכרת הראשון בנוגע במת

[יט] וְהִזָּה הַתָּהָר עַל הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחָטְאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וּכְכֶם בְּגִדְיֹו וּרְחֵץ בַּמַּיִם וְטָהַר בְּעֵרֶב:

[כ] וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִתּוֹךְ הַקְּהָל כִּי אֵת מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נִדָּה לֹא זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא:

[כא] וְהִיתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזֶּה מִי הַנִּדָּה יְכַבֵּם בְּגִדְיֹו וְהִנְגַע בְּמִי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד הָעֶרֶב:

מְסַבֵּב הוּא (מַרְגּוּס יוֹנָתָן). רש"י: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא וּגְו'. אִם נֹאמַר מִקְדָּשׁ לְמַה נֹאמַר (ג) מִשְׁכַּן כּו', כְּדֹאִיתָא בְּשִׁבְעוֹת (טו): (רש"י). שְׁפֵתֵי חֲכָמִים: (ג) ר"ל אִם נֹאמַר גְּבִי מִקְדָּשׁ שֶׁאֵסוּר לִיכְנֹס בְּטוֹמָאָה קַל וְחוֹמֵר בְּמִשְׁכַּן דְּהוּא נִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִתְרַץ אֵילּוּ נֹאמַר מִשְׁכַּן וְלֹא נֹאמַר מִקְדָּשׁ הִיִּתִי אֹמֵר עַל הַמִּשְׁכַּן הוּא חַיִּיב שְׁנִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה מֵה שְׁאִין כֵּן בְּמִקְדָּשׁ שֶׁלֹּא נִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאִם נֹאמַר מִקְדָּשׁ הוּא אֵמִינָא מֵה לְמִקְדָּשׁ שְׁקִדּוּשְׁתּוֹ קְדוּשַׁת עוֹלָם מֵה שְׁאִין כֵּן מִשְׁכַּן שְׁאִין קְדוּשַׁתוֹ קְדוּשַׁת עוֹלָם אֲלֵא לְפִי שְׁעָה קָא מִשְׁמַע לָן (שְׁפֵתֵי חֲכָמִים). אֲבָן עֲזָרָא: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא. וְכִבֵּר הַזְכִּיר כָּל הַנּוֹגַע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ וְנִכְרְתָה וְעַתָּה זֹהָדִיר עַל הָעֵצָם וְעַל הַקֶּבֶר (אֲבָן עוֹלָם).

[פסוק כא] אֹנְקֵלוֹס: וְתָהִי לְהוֹן לְקִיָּם עֲלֵם וְדִידֵי מִי אֲדִיּוֹתָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְדִיקְרָב בְּמִי אֲדִיּוֹתָא יְהִי מְסַבֵּב עַד רַמְשָׁא (אֹנְקֵלוֹס). יוֹנָתָן: וְתָהִי לְכוּן לְקִיָּים עֲלֵם וְלַחֹד כְּהֵנָּה דְּמִדֵּי מִי אֲדִיּוֹתָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹי וְדִיקְרָב בְּמִי אֲדִיּוֹתָא יְהִי מְסַבֵּב עַד רַמְשָׁא: (מַרְגּוּס

[פסוק יט] אֹנְקֵלוֹס: וְיָדִי דְכָּיָא עַל מְסַבֵּבָא בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִדְפִינְיָה בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִדְפִי בְּרַמְשָׁא (אֹנְקֵלוֹס). יוֹנָתָן: וְיָדִי כְּהֵנָּה דְכָּיָא עַל גְּבֵרָא מְסַבֵּבָא בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִדְפִינְיָה בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִדְפִי בְּרַמְשָׁא (מַרְגּוּס יוֹנָתָן). רש"י: וְחָטְאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. הוּא גַמַר (ב) טְהַרְתּוֹ (רש"י). שְׁפֵתֵי חֲכָמִים: (ג) רצ"ל וְכִי דוֹקָא טְהַרְתּוֹ בַיּוֹם ז' אֲבַל יוֹתֵר מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אֵינן יִכּוֹל לְטַהַר אֲדִרְבָּא קַל וְחוֹמֵר הוּא וּמִפְרָשׁ דְּלֵא בֵּא לְאַשְׁמַעִינָן קִרְא אֲלֵא דְגַמַר טְהַרְתּוֹ בַיּוֹם ז' לְאַפּוֹקִי פְחוֹת מִז' וְכֵאלּוּ אִמַר בַיּוֹם גַמַר טְהַרְתּוֹ (שְׁפֵתֵי חֲכָמִים).

[פסוק כ] אֹנְקֵלוֹס: וְגֵבֵר דִּי יִסְתָּאֵב וְלֹא יָדִי עֲלוֹהִי וְיִשְׁתִּיבִּי אֲנָשָׁא הֵהוּא מְגוֹ קְהֵלָא אֲרִי יֵת מִקְדָּשָׁא דִּי סְאִיב מִי אֲדִיּוֹתָא לֹא אֲזַדְרִיקוּן עֲלוֹהִי מְסַבֵּב הוּא (אֹנְקֵלוֹס). יוֹנָתָן: וְגֵבֵר דִּי סְתָאֵב וְלֹא יָדִי עֲלוֹי וְיִשְׁתִּיבִּי בְּרַמְשָׁא הֵהוּא מְגוֹ קְהֵלָא אֲרוּם יֵת מִקְדָּשָׁא דִּי סְאִיב מִי אֲדִיּוֹתָא לֹא אֲזַדְרִיקוּן עֲלוֹי

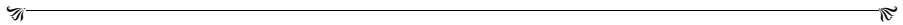
שאינן וכו' (שפתי חכמים). אבן עזרא: יטמא עד הערב. ולא יטהר עד אשר ירחץ (אֶפְסָר עוֹרָא). בעל הטורים במי ה במסרה. במי הנדה. אך במי נדה יתחטא. במי מריבת קדש. במי הירדן. אם התרחצתי במי שלג. זהו מה שדרשו ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא שכיון שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות ששכח להורות להם הלכות גיעול זהו במי מריבת כיון שבא לכלל מריבה טעה במי נדה. במי הירדן לומר שמי הירדן כמי נדה וצריכים ארבעים סאה והיינו כשמואל דאסר (נשנת 79 סה) לטבול בנהרות שמא ירבו הנוטפין על הזוחלין ואינן מטהרין דרך זחילה. במי שלג לומר שיכולין לעשות מקוה משלג כדאיתא בפרק ז' דמסכת מקואות העידו אנשי מידבא על רבי ישמעאל שהיה אומר להם צאו והביאו שלג ועשו מקוה בתחלה (נעל הטורים). כלי יקר: ומזה מי הנדה יכבס בגדיו. רוב המפרשים יצאו ללקט ולא מצאו טעם מספיק למה הפרה המטהרת הטמאים תטמא הטהורים. ועתה הט אונן ושמע כי מצינו שכל אוכל אינו מוכשר לטומאה עד שיפול עליו מים, ואיך אפשר המים שמקורם טהרה יסכבו הטומאה, אלא ביאור הענין כך הוא, שכך הוא בטבעיות שכל דבר אינו מתפעל כ"א מהפכו ולא ממה שהוא ממינו כדרך שהיצה"ר מתגרה יותר בישראל מבאומות ובת"ח יותר מכולם, (סוכה נ3). לפי שכולם הפכיים לו ע"כ הוא רוצה להתגבר עליהם, וזה טעם שסמוך לעליית השחר החושך מתגבר

יונתן). רש"י: ומזה מי הנדה. רבותינו אמרו (יומא יד. נה ט). שהמזה טהור, (ד) וזה בא ללמד שהנושא מי (ה) חטאת טמא טומאה חמורה לטמא בגדים שעליו, מה שאין כן בנוגע, וזה שהוציאו בלשון מזה, לומר לך שאינן מטמאין עד שיהא בהן שיעור הזאה: והנוגע וגו' יטמא. ואין טעון (ו) כבוס בגדים (כ"ט"י). שפתי חכמים: (ד) מדכתיב והזה הטהור על הטמא פשיטא שהוא טהור דאם טמא הוא אם כן מטמא את המים אלא לומר אף על פי שהזה טהור הוא: (ה) מה שאין כן בנוגע ר"ל אל תקשה לי מה דפרישית דקרא ומזה וגומר בא ללמד שהנושא טמא אם נושא כשיעור מזה והא אחר כך כתיב והנוגע במי הנדה יטמא עד הערב דמשמע אפילו יש בו שיעור מזה טמא ואם מזה הוא נושא למה לי למכתב והנוגע אם הנושא טמא מכל שכן הנוגע ומפרש דקרא ומזה וגו' בא ללמד שהנושא מי חטאת צריך כיבוס בגדים מה שאין כן בנוגע דהתם לא צריך כיבוס בגדים ומה שאמר לטמא בגדים שעליו הוא הדין נמי לכל בגד וכלי שנוגע בו טמא זה בשעת חיבורו במטמאין והא דנקט עליו דמסתמא הם עליו בשעת חיבורו במטמאין ומה שטמא טומאה חמורה היינו כשנושא שלא לצורך הזייה וקודם שעשו מצותן אבל לצורך הזייה או לאחר שנעשה מצותן טהורין במגע ובמשא הרא"ם: (ו) ר"ל כיון דמזה הוא נושא אם כן הל"ל הנוגע גבי ומזה דדרך המקרא לכלול נוגע ונושא יחד וכאן חלקן אלא

הטהורים ומטהרים הטמאים, פירוש מי שנטמא כבר בעבירה הצומת הכרחיים לו וכהיא שארז"ל (יומא פו) ה"ד בעל תשובה כגון שבא אותו מעשה לידו ופירש ממנו מחוי רב יהודה באותו פרק ובאותו אשה ובאותו מקום, כי מקום החטא ושער שעבר בו צריך ששם תהיה גבורתו להתגבר על יצרו שכבר טעם פה טעם עבירה ומבקש למודו, וזה"ש (יטע ג, ב) והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי, דווקא במקום החטא אשר שם יאמר להם לא עמי אתם במקום ההוא תהיה התשובה ושם יאמר להם בני אל חי. וי"א שזה כוונת רז"ל (נרכות לד): מקום שבע"ת עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד שם, כי הבעל תשובה צריך לעמוד במקום אשר עמד שם בראשונה ולהתיחד עם אותה אשה אשר חטא, אבל לצדיק גמור אסור היחוד כי אסור להביא נפשו בנסיון נמצא שיחוד דהיינו עצם התשובה מטמא הטהורים ומטהר הטמאים, וכן צריך כל בע"ת להטות לקצה אחרון בדבר שחטא בו כדי שיצא לדרך הממוצע, כדרך האומנין הרוצים ליישר עץ מעוקם שצריך לעקמו לצד שני, אבל לצדיק גמור לא יתכן דרך זה אלא שצריך לילך בדרך ממוצע תמיד כמ"ש (קבלת ג, טו) אל תהי צדיק הרבה אל תרשע הרבה, וכן י"א שדבר זה נרמז בהשלכת עץ ארז ואזוב אל תוך שריפת הפרה דהיינו השלכת הקצוות שלא להגביה עצמו כארז ולא להשפיל עצמו יותר מדאי כאזוב, ע"כ הפרה מטמאה

כי כל דבר מתפעל מהפכו דווקא, לפיכך כל אוכל וזרע אינו מתפעל מן הטומאה לעשות בו רושם עד שיבא עליו מים שכולם טהרה, ואז הטומאה רצונה לנצח הטהרה ומתגבר עליה ועושה בה רושם. כך מי נדה שיש בהם מים שכולם טהרה ויש שם אפר פרה שכולו טומאה והם מעורבין יחד, לפיכך אם מי נדה זורק על אדם טמא אז אין האדם מתפעל מן האפר שהרי הוא ממינו אבל הוא מתפעל מן המים שהם הפכיים לו כי הוא טמא והמים טהורים ע"כ המים פועלים בו ומנצחים הטומאה, אבל אדם טהור הנושא מי הנדה אינו מתפעל מן המים כי הם ממינו ששניהם טהורים אבל הוא מתפעל מן האפר שהם הפכיים לו כי הוא טהור והאפר טמא ע"כ האפר פועל בו ועושה בו רושם לטמאו. ואם תשאל לומר א"כ האפר למה לי, יטהרו במים בלא אפר. תשובה לדבר שיש צורך בזריקת האפר עליו כי לא יוכל להטהר עד שידע מקור הטומאה וישתדל להסיר הסבה לומר הרי לך שטר ושוברו עמו ובעירוב זה, כח המים אתי לאשמועינן שהם מנצחים מקור הטומאה. ועל צד הרמז מקום אתי לומר ע"פ דברי בעל העקידה, שפירש כל עיני הפרה על דרכי התשובה כמבואר מספרו. ועל זה הדרך קרוב לשמוע שרפואת הנפש כרפואת הגוף כי המשקה המועיל לתרופת אדם חולה מזיק לאדם בריא וכארז"ל (מעניית יא): בר בי רב דיתבי בתעניתא כלבא ליכול שירותא, הרי שהצומות מטמאים את

[כב] וְכֹל אֲשֶׁר יִגַע בּוֹ הַטְּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּגְעָת תִּטְמָא עַד הָעֶרֶב:

וזוהו (רש"י). שפתי חכמים: (ו) כלומר איזה טמא כי מלת הטמא מורה על הנזכר והוא הנוגע במי חטאת וזה אינו דהא אין בנוגע במי נדה אלא טומאת ערב ואיך יטמא אדם ומתרץ הטמא הזה שנטמא במת יטמא ר"ל שאם יגע בכלים יטמא הכלים והוסיף מלת בו להורות באיזה מקום נגע ופירש שמלת בו מורה בטמא מת לא בו בנוגע בטמא מת: (ח) ר"ל אדם אחר הנוגע בטמא מת הזה תטמא עד הערב ומקשה רש"י בשלמא כלים יכול לטמא לפי שטמא מת הוא ראשון וכלים נטמאו מראשון אבל אדם אחר הנוגע בטמא למה יהא טמא והרי אדם אינו נטמא מראשון אלא מאב הטומאה ומתרץ מכאן למדו וכו' (שפתי חכמים). אבן עזרא: וכל אשר יגע בו הטמא יטמא. שהוא טמא מת או עצם או קבר: תטמא עד הערב. ותרחץ (אבן עזרא).

ומטהרה כדי שנלמוד ממנה שבעניני התשובה יש כמה דברים המטמאים ומטהרים כאחד והשנוי בא מצד המקבלים כאמור וזה דרך נכון וברור (כלי יקר).

[פסוק כב] אונקלוס: וְכֹל דִּי יִקְרַב

בִּיה מְסַאָבָּ יְהִי מְסַאָב וְאִנְשׁ דִּיקְרַב בִּיה יְהִי מְסַאָב עַד רַמְשָׂא (אונקלוס). יונתן: וְכֹל מְדַעַם דִּיקְרַב בִּיה מְסַאָבָּ וְלֹא בְּהִיטָא יְהִי מְסַאָב וְכֹר נֶשׁ דְּכִי דִיקְרַב בִּיה יְהִי מְסַאָב עַד רַמְשָׂא (מרגוס יונתן). רש"י: וכל אשר יגע בו. הטמא הזה שנטמא (ז) במת, יטמא: והנפש הנגעת. בו בטמא (ח) מת: תטמא עד הערב. מכאן למדנו שהמת אבי אבות הטומאה, והנוגע בו אב הטומאה, ומטמא אדם, זהו פירושה לפי משמעה והלכותיה. ומדרש אגדה, העתקתי מיסודו של רבי משה הדרשן.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר פרה אדומה

ספר ד

סדר שריפת פרה אדומה
במשניות עם המפרשים

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ

שופר הזוהר

כרך ז'

ובו עשרה ספרים נפתחים (228 עמודים):

מעלות היהראשמת
הזהר החדשקטבנות
היהראשנות הזהר
אגרות היהראתורתו מגן
לנואגדרכי הזהר (הכולל):
מלמדים והזהר: סוד הזהר;
השכינה והזהר: מתיקות הזהר;
דרכי הרשב"א השפעת
הרשב"א אור הזהר 10136
אור הזהר 37

קובץ

שופר הזוהר

כרך ו'

ובו שנים עשר ספרים נפתחים (228 עמודים):

זהר מגני ומצליזהר
החדש הזהר התשובהזהר
לאברהם הזהר השמש
שכיבת היהראהל
מרים הזהר המגל חיים
בוהר 101: קול הזהר 11.
רחמי הרשב"א 121. אור
הזהר 65

קובץ

שופר הזוהר

כרך ח'

ובו ארבעה ספרים נפתחים (264 עמודים):

וכתא דבר יוחאי
נשמת הרשב"א הזהר ארץ
ישראל א. ב. ג. ד. ה. ו. ז.
חאור הזהר 38

קובץ

שופר הזוהר

כרך ט'

ובו טשה ספרים נפתחים (228 עמודים):

נחלי היהראחיים של
זהרההרה הזהרההולא
דרשב"אמכתב לעשרים/
מונה רבים בהלכתה

קובץ

שופר הזוהר

כרך י'

ובו שמונה ספרים נפתחים (232 עמודים):

ערכה של שעהשמת
אברהםהשכר והענט
בשמירת עיניםאון
ישראל כהלקתזהר
השבת והקבית הקדמה
לתלמוד עשר ספרות
מאמר "ואתה תחיה"
אדרא דמשכנא

בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה התשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון בידה מן גלותא ברחמי.

רבינו עובדיה מברטנורא

משניות פרה פרק ג

א. שבעת ימים כו' מפרישין כהן
 מפרישין כהן השורף את הפרה
 מביתו ללשכה שעל פני הבירה, צפונה
 מזרחה, ובית אבן היתה נקראת, ומזין
 עליו כל שבעת הימים מכל חטאות
 שהיו שם. רבי יוסי אומר, לא היו מזין
 עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבד. רבי

שבעת ימים כו' מפרישין כהן
 השורף את הפרה.
 דכתיב בפרשת מילואים (ויקרא
 ה) כאשר עשה ביום הזה צוה
 ה' לעשות לכפר עליכם, ודרשו
 רבותינו, לעשות, זה מעשה
 פרה. לכפר עליכם, זה מעשה
 יום הכפורים. שהכהן השורף
 את הפרה וכהן גדול העובד
 ביום הכפורים טעון פרישה

שבעה כמו שהיו טעונים אהרן ובניו בשבעת ימי המילואים, דכתיב (ויקרא
 אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים. והיו מפרישין אותו מאשתו שמא יבוא על אשתו
 ותמצא נדה, והבועל נדה טמא שבעת ימים ולא יוכל לשרוף הפרה: הבירה. אית
 דאמרי מקום היה בהר הבית ובירה שמו. ואית דאמרי כל המקדש קרוי בירה, כמו
 שנאמר אל הבירה וגו' [דה"א כט]: צפונה מזרחה. טעמא דמפרישים הכהן השורף
 את הפרה ללשכה שהיא צפונית מזרחית, כיון דחטאת היא (ו) וחטאת טעונה צפון,
 תקינו ליה רבנן בצפונה מזרחה כי היכי דלהוי לה הכירא (ג): ובית אבן היתה
 נקראת. לפי שכל מעשיה היו בכלי גללים כלי אבנים כלי אדמה שאינן מקבלין
 טומאה, ובהם בלבד היה משתמש כל שבעת ימי הפרישה (ד), משום דטבול יום
 כשר בפרה, והיו מטמאין הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו מיד להוציא
 מלבן של צדוקים שאומרים במעורבי שמש היתה נעשית, תקינו לה רבנן מעלות
 יתירות כדי שלא יזלזלו בה (ז): כל שבעת הימים. של ימי הפרישה: מכל חטאות
 שהיו שם. מכל הפרות שנעשו מימות משה רבינו ועד אותו זמן, שמכל פרה ופרה
 היו נותנין קצת למשמרת, ויום ראשון מזין עליו מאפר פרה אחת ויום שני מאחרת
 ויום שלישי מאחרת (ח): בשלישי ובשביעי. לפרישתו. ובין ת"ק ובין רבי יוסי

עיקר תוספות יום טוב

במעשיה וסדר עבודתה. רש"י: (ג) אבל
 בשעת קידוש מקדשים בכל הכלים. תוס'.
 ועתו"ט: (ד) בשמירת טהרתה. רש"י:
 (ה) הר"מ. ונראה לי דהוצרכו לזה מדתנן
 לקמן משנה ה' לא מצאו משבע, ומהיכא
 תיתי שהיו צריכין לשבע דהא לא תנן אלא
 מכל חטאות שהיו שם, אלא ודאי פירוש
 דבר יום ביומו מחטאת אחרת, א"כ צריכין

[א] לשון רש"י דחטאת נקראת, שנאמר
 למי נדה חטאת היא, ושאר חטאות
 טעונות צפון המזבח, ובפרה כתיב בה
 נוכח פני אוהל מועד, שעומד בהר המשחה
 ומתכוין ורואה פתחו של היכל שהוא
 בכותל מזרחי. ועתו"ט: (ב) לדעת
 שהופרש לעבודת פרה הקרויה חטאת
 וטעונה מזרח וישים לב להיות זריז

משניות פרה פרק ג

חֲנִינָא סִגְן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר, עַל הַכֹּהֵן
הַשׁוֹרֵף אֶת הַפֶּרֶה, מִזֵּין כָּל שִׁבְעַת
הַיָּמִים. וְעַל שֵׁל יוֹם הַפְּפוּרִים, לֹא הָיוּ
מִזֵּין עָלָיו אֶלֶּא בְשִׁלְיָיו וּבְשִׁבְעֵי בְלֶכֶד:
ב. חֲצֵרוֹת הָיוּ בִירוּשָׁלַיִם פְּנוּיֹת עַל גְּבֵי
סֹלֶע וְתַחְתֵּיהֶם חֲלוּל, מִפְּנֵי קֶבֶר
הַתְּהוֹם. וּמְבִיאִים נָשִׁים עֶבְרוֹת וְיוֹלְדוֹת
שָׁם וּמְגַדְלוֹת שָׁם אֶת בְּנֵיהֶן. וּמְבִיאִים

רבינו עובדיה מברטנורא

תרווייהו סבירא להו טבילה
בזמנה מצוה (א), וקא מיפליגי
בהזאה אי מקשינן לה לטבילה
אי לא, ת"ק מקיש הזאה
לטבילה והזאה בזמנה מצוה,
וכל יומא משלושת ימים
הראשונים איכא לספוקי שמא
היום יום שלישי לטומאתו,
והשלשה אחרונים כל יומא
מספקינן שמא שביעי. ורביעי
לא בעי הזאה, דלאו בשלישי

איכא לספוקי ולא בשביעי איכא לספוקי שאין הזאה בשביעי עולה משום הזאת
שביעי עד שיזה בשלישי שלפניו. וכל שבעה לאו דוקא, דעל כרחק הא קיימא לן
הזאה שבות ואין דוחה את השבת (א). ור' יוסי לא מקיש הזאה לטבילה והזאה
בזמנה לאו מצוה, הלכך לא בעי הזאה אלא שלישי ושביעי בלבד. ור' חנינא סגן
הכהנים נמי כרבי יוסי סבירא ליה דהזאה בזמנה אינה מצוה, והכהן השורף את
הפרה מעלה בעלמא הוא, כי היכי דלא לזלזלו בה מפני שהיא נעשית בטבול יום:
בנויות על גבי הסלע. צור החלמיש שניכר שהיה שם מתחילת ברייתו של עולם.
ואעפ"כ החמירו לעשות תחתיו חלל, מפני קבר התהום, שמא יש תחתיו
קבר ואין לו למת אוהל חלל טפח, וטומאה שהיא רצוצה בוקעת ועולה, לפיכך
היו בונים אותו על גבי כיפין, שאפילו יש קבר תחתיהן החלל מפסיקו. וכל לשון
טומאת התהום שבגמרא, לשון ספק ומכוסה הוא, כההוא הזה שאינו גלוי:
ומביאים נשים מעוברות ויולדות שם. כל אלו מעלות יתירות עשו בה כי היכי דלא
לזלזולי בה, מפני שהיו עושים אותה בטבול יום: ומגדלות שם את בניהן. עד שיהיו
בן שמונה [שנים], ולא יותר שלא יראו קרי (ב): ומביאים שוורים. שכריסן רחבה

עיקר תוספות יום טוב

ברביעי בשבת כי היכי דלתרמי רביעי שלו
בשבת:

[ח] שהיו טמאות בנדה ויולדות לא היו
שומרן אלא מטומאת מת דבעי הזאה
ומטומאה היוצאת מגופן. וקשה, הא סוף
סוף בשעת קידוש בעינן איש. וי"ל, דמה
שיכול לתקן מתקנים, דכולה מלתא מעלה

שיהיו שבע: (א) דכתיב וחטאו ביום
השביעי, וליכא למימר דהזאה קאי דהא
כבר כתיב והזה, ואי לאשמעינן דהזאה
בזמנה מצוה ליהדר נמי הזאה דשלישי,
אלא על כרחק משום ורחץ דתיכף להזאה
טבילה, ושמע מינה טבילה בזמנה מצוה.
רש"י: (א) מסקינן בגמרא דמפרישין אותו

רבינו עובדיה מברטנורא

כדי שלא יהיו רגליו של תינוק היושב עליהן. מאהילות על הארץ מפני קבר התהום (ט): ועל גביהן דלתות. ועוד זאת מעלה יתירה כדי שלא יהיו רגליו של תינוק מאהילות על הארץ: וכוסות של אבן בידם. שכל מעשה הפרה בכלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה: ירדו. תינוקות הללו לתוך נהר שילוח (י): ומלאום. ממנו מים לקדש מי חטאת שמזין על השורף את הפרה כל שבעה. ובתוך הנהר ליכא לספוקי לקבר התהום, דלא עבידי דקברי בנהרות: רבי

משניות פרה פרק ג

שָׁוִים וְעַל גְּבִיּוֹת דְּלָתוֹת, וְתִינוּקוֹת יוֹשְׁבֵינָן עַל גְּבִיּוֹת וְכוֹסוֹת שֶׁל אֲבָן בְּיָדָם. הַגִּיעוּ לְשִׁלּוּחַ, יֵרְדוּ וּמְלֵאוּם, וְעָלוּ וַיֵּשְׁבוּ עַל גְּבִיּוֹתָן. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, מִמְּקוֹמוֹ הָיָה מְשֻׁלָּשׁ וּמְמֵלֵא:

ג. בָּאוּ לְהַר הַבֵּית, וַיֵּרְדוּ. הַר הַבֵּית וְהַעֲזָרוֹת תַּחְתֵּיהֶם חָלוּל, מִפְּנֵי קֶבֶר הַתְּהוֹם. וּבִפְתַח הַעֲזָרָה הָיָה מִתְקַן קָלָל שֶׁל חֲטָאֵת, וּמְבִיאִין זָכָר שֶׁל רַחֲלִים וְקוֹשְׁרִים חָבֵל בֵּין קַרְנָיו, וְקוֹשְׁרִים מִקָּל וּמִסַּבָּךְ בְּרֵאשׁוֹ שֶׁל חָבֵל, וְזוֹרְקוֹ לְתוֹךְ

יוסי אומר. מעל גבי השוורים היו משלשלים חבל וממלאים מים, ולא היו יורדים לתוך השילוח. ואין הלכה כרבי יוסי:

באו להר הבית. התינוקות שעל גבי השוורים עם הכוסות מלאים מים: בפתח העזרה. של נשים, הסמוכה לחיל: היה מתוקן קלל של חטאת. כלי שמונח בו אפר חטאת מכל פרה שהיו שורפים, כדכתיב (במדבר י"ט) והיתה לעדת בני ישראל למשמרת: קלל. כד קטן (י"ב). תרגום וכדה על שכמה (בבלי י"ד) וקולתה על כתפה: וזורקו לתוך הקלל. ומתוך כך כשהיה הזכר נרתע לאחוריו והיה המקל יוצא מן הקלל קולט מן האפר עמו ונשפך על גבי השוורים (י"ג) והתינוק נוטלו ואינו צריך להוציא ידו לחוץ. ובתוספתא משמע שלא הוצרכו לעשות כן אלא כשעלו מן

עיקר תוספות יום טוב

ויא [של אבן. ועתוי"ט: (י"ב) הר"ש. וירדו דתנן ברישא, היינו קודם שעלו מן הגולה. וזה דוחק. והר"מ לא כתב שיפלו על השוורים, וזה לשונו, ויפול לפניו ויקחהו וישליכהו במים, וזה כולו לבל יגע באפר הפרה כולו כו'. ורצה לומר שאע"פ שזה האפר צריך שיקחהו בידו, הנה תקנו מה שיכולים לתקן שלא יגע בשאר האפר:

בעלמא היא. תוס'. ועתוי"ט: (ט) ובעל חי חוצץ. ואף דהוי אוהל זרוק, מכל מקום הכא גלי קרא דהוי אוהל, כדכתיב ובעצמות וגידים תסוכני, וכל. שכן בהמה שכריסה למטה כעין אוהל. ודלתות איכא למאן דאמר בתוספתא שלא היו מביאין. תוס'. ועתוי"ט: (י) ור' יוסי חושש אפילו בתוך הנהר. ועתוי"ט:

משניות פרה פרק ג

הַקָּלָל, וּמִכָּה אֵת הַזֶּכֶר וְנִרְתַּע לְאַחֲרָיו, וְנוֹטֵל וּמְקַדֵּשׁ, כְּדֵי שִׁירָאָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם (ז). רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵל תִּתְּנוּ מָקוֹם לְצַדוּקִים לְרִדוֹת, אֲלֵא הוּא נוֹטֵל וּמְקַדֵּשׁ:

ד. לֹא הָיוּ עוֹשִׂין לֹא חֲטָאת עַל גְּבִי חֲטָאת (יט), וְלֹא תִינּוֹק עַל גְּבִי חֲבֵרוֹ, וְצְרִיכִין הָיוּ הַתִּינּוֹקוֹת לְהִזּוֹת (יט), דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי. רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, לֹא הָיוּ צְרִיכִין לְהִזּוֹת:

רבינו עובדיה מברטנורא

הגולה (יג) שהיו כולם טמאין ואין יכולים ליגע, שאם היו נוגעים באפר הפרה היו מטמאין אותו. ומה שהיו זורקים המקל לתוך הקלל ולא בדרך הנחה, שלא יטמא האפר בהיסט משום ספק זיבה: אל תתנו מקום לצדוקים לרדות. למשול בנו בדברי שחוק והתול, דסבר ר' יוסי כשעלו בני הגולה היו בהם טהורים שטיהרום באפר הפרה שהורידו עמהם לבבל והעלו ממנו עמם, ולא נטמאו משום ארץ העמים דלא גזרו טומאה על ארץ העמים אלא לאחר שעלו מן הגולה. לפיכך היה אפשר שאיש טהור יהיה נוטל את אפר הפרה, ולא הוצרכו לזכר של רחלים והלכה כר' יוסי: (ר"ע מנרמטורה) ר"א היו עושים חטאת על גבי חטאת. אם טיהרו עצמן לפרת חטאת אחת ואירעה פסול, לא יעשו אחרת על גבי זו. אלא צריכה שימור כבתחילה: ולא תינוק על גבי תינוק. שאם היו שני תינוקות, אחד נשמר לפרת חטאת ואחד נשמר סתם אגב זה התינוק אבל לא לצורך פרת חטאת, לא מתכשר האי אגב האי: צריכים היו תינוקות להזות. ואע"ג שנשמרו כל השמירות הללו, חיישינן דילמא אייתי עורב כזית מן המת ושדא עלייהו. וכל הני מעלות יתירות נינהו: לא היו צריכים להזות. דלטומאת מת לא חיישינן. אבל טבילה היו צריכים לכו"ע, שמא נטמאו בשרץ (יג). והלכה כר' עקיבא:

עיקר תוספות יום טוב

[מז] על גבי כו'. ודמי למטבילין מגב לגב דפרק ב' דביצה. הר"ש. והר"מ: (מז) להזות. קצתם על קצתם. הר"מ: (יז) ואף דטבל למגע נדת אמו, אפילו הכי צריך טבילה. והערב שמש לא בעי, דכל מעשיה בטבולי יום. הר"ש:

(יג) שהכותלים לא חריב נבוכדנצר ושם היה מונח האפר צבור בקילולים כדאיתא בתוספתא. הר"ש. ועתו"ט: (יד) שיראה כו'. דגזירה שוה גמרינן אפר פרה מעפר סוטה. רש"י:

רבינו עובדיה מברטנורא

לא מצאו משבע. משום דאמרן דמכל חטאות שהיו שם מזין עליו, משום הכי קאמר דאם לא מצאו משבע, מזין אפילו מאחת: וחמש מעזרא ואילך. ר' מאיר לא מני הארבע שעשו שמעון הצדיק ויוחנן כ"ג אלא לשתיים, משום דסבירא ליה שעל ידי פסול שאירע בראשונה נעשית השניה: וחכ"א שבע מעזרא ואילך. דסבירא להו שכולן כשרות היו:

וכיפה כנגד האוטם. רגלי הכיפה שהכיפה נשענת עליהם נקראין אוטם. ואין רגלי הכיפה העליונה כנגד רגלי התחתונה, אלא כנגד הכיפה עצמה, דכנגד אוטם העליונה עומד חלל התחתונה:

משניות פרה פרק ג

ה. לא מצאו משבע (יט), עושין מישש, מחמש, מארבע, משלש, משתים, ומאחת. ומי עשאם, הראשונה עשה משה, והשניה עשה עזרא, וחמש מעזרא ואילך, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, שבע מעזרא ואילך. ומי עשאן, שמעון הצדיק ויוחנן בהן גדול עשו שתיים שתיים, אליהו עיני בן הקורף וחנמאל המצרי וישמעאל בן פיאיב עשו אחת אחת:

ו. וכבש היו עושים מהר הבית להר המשחה (יט), כפין על גבי כפין, וכפה כנגד האטם, מפני קבר התהום, שבו בהן השורף את הפרה, ופרה וכל מסעדיה יוצאין להר המשחה:

מפני קבר התהום. שלא תהיה שם טומאה רצוצה שהיא בוקעת ועולה: ופרה וכל מסעדיה. סומכיה ועוזריה. לשון ה' יסעדנו על ערש דוי (פסלים מ"ב). ואע"ג דפרה אינה מקבלת טומאה מחיים (ז), מעלה יתירה עשו בה:

עיקר תוספות יום טוב

משום מסעדיה, נמי לא היו צריכים לכבש, דאי נמי נטמאו לא אכפת לן, שלא היו עוסקים עם הפרה אלא מחיים להביאה להר המשחה:

[יה] משבע. כי היכי דתנן לעיל ומזין עליו כל שכעה ולא דוקא, כמו שכתב הר"ב, הכי נמי תני נמי הכא משבע ולא דוקא: [יט] המשחה. מקום שריפתה: (ב) ואי

משניות פרה פרק ג

ז. לא היתה פרה רוצה לצאת, אין מוציאין עמה שחורה, שלא יאמרו, שחורה שחמו. ולא אדמה, שלא יאמרו, שתים שחמו. רבי יוסי אומר, לא משום זה, אלא (כ) משום שנאמר (במדבר יט), והוציא אתה, לבדה. וזקני ישראל היו מקדימים ברגליהם (כג) להר המושחה, ובית טבילה היה שם. ומטמאים היו את הכהן השורף את הפרה, מפני הצדוקים שלא יהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית:

ח. סמכו ידיהם עליו ואמרו לו, אישי

רבינו עובדיה מברטנורא

ולא אדומה. לא היו מוציאין פרה אדומה אחרת עמה בככש: שלא יאמרו שתים שחטו, ורחמנא אמר ושחט אותה, ולא אותה ואת חברתה (כא): ובית הטבילה היה שם. ואותו בית הטבילה נמי חלול היה על גבי כיפין מפני קבר התהום. ואף מקום מערכתה וגיתה השנויין לקמן, כולן על גבי כיפין היו: ומטמאים היו את הכהן. במה שהיו סומכים ידיהם עליו (כד) כדתנן לקמן בכך היה מיטמא, דבגדי אוכלי קודש מדרס לפרת חטאת. והרמב"ם פירש שהיו מטמאין

אותו בשרץ או בשאר טומאות שמטמאים טומאת ערב במעורבי שמש היתה נעשית. שהיו דורשים ואסף איש טהור, אין טהור אלא שהעריב שמשו, וכן הוא אומר (ויקרא כ"ג) ובא השמש וטהר (כה). וחכמים קבלו דטהור האמור בפרשת חטאת, טהור למעשר קאמר דהיינו טבול יום: (ר"ע מצנטורה)
אישי כהן גדול. לפי שפעמים נעשית על ידי כהן גדול אבל בכל כהן היא כשרה

עיקר תוספות יום טוב

מה מועיל זה להוציא מצדוקים, הרי בגדי כו' הוי מדרבנן והם אינם מאמינים בזה, ויש לומר, דמכל מקום היו מראין שאין חוששים לדרשה שלהם. ועתו"ט: (כה) וקשה, דהרי נמצא בכתוב גם כן רחץ במים וטהר וההוא למעשר. ועוד, בתגלחת ראשונה כתיב גם כן וטהר ואינו אלא למחנה, ואולי דהם מצריכים בכולם הערב שמש ולמדין מובא השמש. ועתו"ט:

[כא] ואצטריך לטעם שלא יאמרו ולא דייק נמי אותה כמו ר' יוסי, דהאי תנא קמא ר' שמעון הוא דדריש טעמיה דקרא. ונפקא מינה, דאפיק חמור בהדה, לתנא קמא שרי, לר' יוסי אסור. גמרא. ועתו"ט: (כב) לא כו'. כלומר אינך צריך לומר משום ושחט אותה, אלא בהוצאה גופה כתיב כו'. מהר"ם: (כג) ברגליהם. משום חבוב מצוה: (כד) דאילו בטומאה דאורייתא לא היו מזלזלין כולי האי. וקשה,

רבינו עובדיה מברטנורא

בין בכהן גדול, בין בסגן בין בהדיוט: ונסתפג. ונתקנח: עצים. לעשות מהן מערכה לשריפה. מסודרים שם: וארנים. לשון נטע אורן וגשם יגדל האמור בישעיה (מ"ד י"ד), ומין ארז הוא, וכן ברושים. וכל הנך עצים דקחשיב, עדיפי משאר עצים לצורך שריפתה: כמין מגדל. רחבה מלמטה וצרה מלמעלה: ופותחין בהן חלונות. להכניס בהן האש להבעיר העצים: וחזיתה מערבה. פני המערכה ומראיתה והוא המקום שמאחיזין בו את האור היה פונה לצד מערב

משניות פרה פרק ג

כהן גדול, טבול אחת (כ). ירד וטבל ועלה ונסתפג. ועצים היו מסדרים שם, עצי ארזים וארנים וברושים ועצי תאנה חלקה (כ). ועושין אותה כמין מגדל, ומפתחין בה חלונות, וחזיתה מערבה: ט. כפתורה בחבל של מגג ונתנוה על גב המערכה, ראשה בדרום ופניה למערב (כט). הפהן עומד במזרח ופניו למערב, שחט בימינו וקבל בשמאלו. רבי יהודה אומר, בימינו היה מקבל, ונותן לשמאלו, ומזה בימינו. טבל והזה שבע פעמים כנגד בית קדש הקדשים. על כל

דהיינו כלפי המקדש, שהמקדש היה למערבו של הר הזיתים:

בחבל של מגג. חבל עשוי ממין של גמי, כדי שיהיו כל מעשיה בדבר שאינו מקבל טומאה (כט): ופניה למערב. לצד המקדש: ר' יהודה אומר בימינו היה מקבל. כשאר קבלת הדם של קדשים שאם קיבל בשמאל פסול. ואין הלכה כר' יהודה, שכיון שאין דמה נזרק על גבי המזבח אינה כשאר קדשים לענין זה: ומזה בימינו. דכתיב [במדבר י"ט] ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו. הרגילה שבאצבעות, כלומר אצבע היד הימנית (ב) שאדם ממשמש בה תמיד: כנגד בית קודש הקדשים. כדכתיב (צמדנר י"ט) והזה אל נוכח פני אוהל מועד (ב): על כל הזיה טבילה. על כל

עיקר תוספות יום טוב

(כט) למערב. כמו פר של יום הכפורים, אף דלא שייך כאן הטעם דהתם דהא אין כאן מזבח: (ל) הוא מהר"מ ושם מבואר דימין מאצבע ידעינן, דסתם אצבע אינו אלא של ימין, ושיהיה באצבע הסמוך לגודל דייק לה מאצבעו. ועתוי"ט: (מ) ותמיהני, דאוהל מועד בכל מקום המכוון ההיכל. ותו, בפרק ב' דמדות משנה

[בין] אחת. לפי ששוה בהפרשה כמו כהן גדול ביום הכפורים, לכך אמרו לו טבול אחת, אף דהתם חמש טבילות: (כז) חלקה. ולא יותנה כן במיני הארז, לפי שהוא חלק. הר"מ: [כח] ולפי זה כל חבל כשר הואיל ואינו ארוג. והר"ש והתוס' פירשו, לפי שהוא ממין שאינו מקבל טומאה:

משניות פרה פרק ג

הזיה, טְבִילָה. גָּמַר מְלֶהֱזוֹת, קִנַּח אֶת יָדוֹ
בְּגוֹפָה שֶׁל פָּרָה. יָרַד וְהִצִּית אֶת הָאֵשׁ
בְּאֵלִיתוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בְּחַרְיוֹת:
י. נִבְקָעָה, וְעַמֵּד חוּץ מִגְּתָהּ, נִטַּל עֵץ
אָרוֹז וְאֶזוּב וְשָׁנִי תוֹלַעַת. אָמַר לְהֵן,
עֵץ אָרוֹז זֶה, עֵץ אָרוֹז זֶה. אֶזוּב זֶה, אֶזוּב
זֶה. שָׁנִי תוֹלַעַת זֶה, שָׁנִי תוֹלַעַת זֶה. שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר. וְהֵם אוֹמְרִים
לוֹ, הֵינּוּ וְהֵינּוּ, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים עַל כָּל דָּבָר
וְדָבָר:

רבינו עובדיה מברטנורא

הזיה שהיה מזה היה טובל
אצבעו בדם, דשיירי הדם
שבאצבע פסולין (ג) להזייה:
גמר מלהזות קינח ידו בגופה
של פרה. כדי שישרף הדם
עמה, כדכתיב [שם] ושרף את
הפרה את עורה ואת בשרה ואת
דמה. ובין הזאה להזאה מקנח
אצבעו בשפת המזרק ולא
בגופה של פרה, משום נימין
הנדבקין באצבעו דגנאי לעשות
בהן הזייה: אליתות. עצים
קטנים שמלהיבין בהם עצי
המערכה. אליתות, לשון אליה.

כמו זנבות האודים [ישעיה ז]: בחריות. זמורות של דקל. ואין הלכה כר' עקיבא:
נבקעה. הפרה מחמת האור. אבל אם לא נבקעה לא, דכתיב [במדבר י"ט] אל תוך
שריפת, לא קודם שיוצת האור ברובה, ולא אחר שתיעשה אפר (ג). והוא
הדין אם קרעה בסכין אחר שיוצת האור ברובה: ועמד. הכהן: חוץ מגיתה. גומא
שהיתה בקרקע כמין גת עשויה לשריפת הפרה, וכשהיה משליך עץ ארוז ואזוב ושני
תולעת צריך שיעמוד חוץ לאותה גומא (ג): עץ ארוז. אגודה שיש בה עץ ארוז ואזוב
כרוכים עם שני תולעת: עץ ארוז זה. לפי שיש מינים הרבה שדומין לארוז ואינן
כשרין, לכך צריך להודיע שזהו שצותה עליו תורה. וכן באזוב. וכן בשני תולעת.
ואזוב הוא שקורין לו בערבי צעת"ר. ושני תולעת הוא צמר צבוע בצבע הנקרא
בערבי כרמ"ז ובלע"ז קרמז"י:

עיקר תוספות יום טוב

תוך, למדנו שיושלך בקרבה בעת הבקיעה.
ועכשיו שתיים זו שמענו, הביקוע ושיוצת
האור ברובה. ועתוי"ט: (ד) נראה לי
מדכתיב והשליך, וסתם השלכה מרחוק
הוא:

ד' איתא ומתכוין ורואה פתחו של היכל,
ולא הזכיר קדשי קדשים: (ה) בספרי
מדמה שבע פעמים, מגיד שחוזר לדם שבע
פעמים:

[ג] הר"ש קיצר. והר"מ כתב עוד, דמאל

רבינו עובדיה מברטנורא

ברבן. לעץ ארז ואזוב בשיירי לשון של צמר שהוא צבוע בשני תולעת שהיתה ארוכה, ובמה שהיה עודף ממנה על עץ הארז ואזוב היה כורך שלשתן יחד, כדי שיהא להן כובד ויפלו לתוך שריפת הפרה ולא תקלוט השלהבת את הלשון. ואם לא כרכן והשליך כל אחד בפני עצמו, כשרה: ובכברות של אבן. אבנים המנוקבים נקבים דקים ככברה. ואין הלכה כר' ישמעאל: שחור שיש בו אפר. פחם שאם יכתשו אותו יעשה אפר: כותשין אותו.

משניות פרה פרק ג

יא. כָּרְכַן בְּשִׁירֵי הַלֶּשֶׁן וְהַשְּׁלִיךְ לַתּוֹךְ שִׁרְפָתָהּ. נִשְׂרְפָה, חוֹבְטִין אוֹתָהּ בְּמִקְלוֹת, וְכוֹבְרִין אוֹתָהּ בְּכִבְרוֹת. רַבִּי יִשְׁמַעְיָאל אוֹמֵר, בְּמִקְבוֹת שֶׁל אֶבֶן (ב) וּבְכִבְרוֹת שֶׁל אֶבֶן הִיְתָה נְעִישִׁית. שְׁחוֹר שְׁיֵישׁ בּוֹ אֶפֶר, כּוֹתְשִׁין אוֹתוֹ. וְשֹׂאִין בּוֹ, מְנִיחִין אוֹתוֹ (ג). הָעֵצִים, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ הֵיחָד נִכְתָּשׁ. וְחוֹלְקִים אוֹתוֹ לְשִׁלְשָׁה חֻלְקִים, אֶחָד נִתֵּן בְּחֵיל וְאֶחָד נִתֵּן בְּהַר הַמִּשְׁחָה, וְאֶחָד הֵיחָד מִתְחַלֵּק לְכָל הַמִּשְׁמְרוֹת (ד):

ואם לא יחזור כמו אפר, מניחין אותו: בין כך ובין כך: בין שיחזור אפר בין שלא יחזור אפר: חולקין אותו לשלשה חלקים. לאחר שכברו את כל האפר, בין אפר הפרה בין אפר עצים שנשרפו עמה, חולקין את האפר לשלשה חלקים: אחד ניתן, בחיל. למשמרת, כדכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת: ואחד ניתן בהר המשחה. ובה היו הכהנים מקדשין (ה): ואחד היה מתחלק לכל המשמרות. וממנו היו מזין כל ישראל:

עיקר תוספות יום טוב

(א) אבן. אשר לא יקבלו טומאה, לתוספת השמירה. הר"מ: (ב) מניחין אותו. עד שיעשה מקצתו אפר, כדי לקיים מצות שריפה דכתיב את עורה וגו', אבל עצם לא כתיב, הלכך כותשים אותו עם השאר אע"פ שלא נעשה אפר. אבל בפני עצמו בלא אפר, פסול לקידוש. מהר"מ:

(ג) נראה לי משום דמפני קדושתם נזהרו מטומאת מת משא"כ ישראל, נקט אצלן לשון מקדשין ולא מזין. ועתוי"ט:

(ד) המשמרות. הכ"ד מקומות אשר היו בהן המשמרות. הר"מ. וחוץ לעזרה היו. וכן תרגם יונתן, וחדא מפלג לכל מטרת ליואי. ועתוי"ט:

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר פרה אדומה

ספר ה

רמב"ם הלכות פרה אדומה
(פ"ב ופ"ג)

מכתב שכתב בעל הסולם:

ייתר צד נאלמנה, שעציון לא
היה מצאן האר"י צ"ל ע
היום הבה, מי שובין את
שיטת האר"י צ"ל, עא שורשו
וכי והנה ברצון העליון

יתי, זכיתי לעיבור נשמת האר"י צ"ל, לא לפני לעשי
הטובים, אלא ברצון עליון, שנשבה גם למני עצמי,
למה נבחרתי אנכי לנשמה נפלאה זו, שלא זכה
בה אצב לעת פטירתו עז היום, ולא אוכל להאריך
בענין זה לפני שאין זרכי בזה לזכר הנפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

רמב"ם הלכות פרה אדומה - פרק שני

א מעלות יתירות עשו בטהרת פרה אדומה והרחקות גדולות הרחיקו מטומאת המת בכל מעשיה. מפני שהיא כשירה בטבולי יום חשו שמא יבאו לזלזל בה. ומפני זה כשמפרישין הכהן השורף אותה מפרישין אותו ללשכה מוכנת בעזרה. ובית אבן היתה נקראת מפני שכל כליה כלי אבנים שאין מקבלין טומאה. ובכלי האבן היה משתמש כל שבעת ימי ההפרשה. ולא היו נוגעין בו אחיו הכהנים כדי להרבות בטהרתו:

ב שבעת ימים קודם שריפת הפרה מפרישין כהן השורף אותה מביתו. כשם שמפרישין כ"ג לעבודת יוה"כ. ודבר זה קבלה ממשנה רבינו. וכן מפרישין אותו מאשתו שמא תמצא נדה ויהיה טמא שבעת ימים: ג הלשכה שהיה יושב בה כל ז' צפוגית מזרחית היתה. כדי להזכירו שהיא כחמאת הנשחטת בצפון אע"פ שהיא נשחטת בחוץ:

ד כל יום ויום משבעת ימי ההפרשה מזין עליו מי חטאת. שמא נטמא למת והוא לא ידע. חוץ מיום רביעי להפרשה שא"צ הזאה לפי שא"א שלא יהיה לא שלישי לטומאתו ולא שביעי. שאין הזאה בשביעי עולה משום הזאת שביעי עד שיזה בשלישי מלפניה. ומן הדין היה שא"צ הזאה אלא בשלישי ושביעי להפרשה בלבד וזה שמזין יום אחר יום מעלה יתירה עשו בפרה:

ה ברכיעי בשבת היו מפרישין אותו כדי שיחול רביעי שלו להיות בשבת. שההזייה אינה דוחה שבת והרכיעי א"צ הזייה:

ו בכל יום ויום מימי ההפרשה שמזין עליו בהם. מזין מאפר פרה מן הפרות שנשרפו כבר. ואם לא היה שם אלא אפר פרה אחת בלבד מזין ממנו עליו כל הששה:

ז כשמזין עליו בימי ההפרשה אין מזה עליו אלא אדם שלא נטמא במת מעולם שהמזה צריך שיהיה טהור. וא"ת יזה עליו איש שנטמא

והוזה עליו. שמא זה שהזה עליו לא היה טהור מטומאת מת. וכן הכלים שממלאין בהן ומקדשין להזות על הכהן השורף כולם כלי אבנים היו שאין מקבלין טומאה. וכל אלו הדברים מעלות יתירות הן שעשו בה. וכיצד ימצא איש שלא נטמא במת מעולם. חצירות היו בירושלים בנויות על גבי הסלע ותחתיהן חלול מפני קבר התהום. ומביאין היו נשים עוברות ויולדות שם ומגדלות שם את בניהם. וכשירצו להזות על הכהן השורף מביאין שוורים מפני שכרסיהן נפוחות ומניחים על גביהן דלתות ויושבין התינוקות על גבי הדלתות כדי שיהיה האהל מבדיל בינם לבין הארץ מפני קבר התהום. וכוסות של אבן בידם והולכין לשילוח. הגיעו לשילוח יורדין שם וממלאין שאין לחוש שם מפני קבר התהום שאין דרך בני אדם לקבור בנהרות. ועולין ויושבין על גבי הדלתות והולכין עד שמגיעין להר הבית. הגיעו להר הבית יורדין ומהלכין על רגליהן מפני שכל הר הבית והעזרות תחתיהן היה חלול מפני קבר התהום. ומהלכין עד פתח העזרה. ובפתח העזרה היה קלל של אפר נוטלין האפר ונותנין במים שבכוסות ומזין על הכהן השורף. ומטבילין היו התינוקות שממלאין ומקדשין ומזין על השורף אע"פ שהן טהורין מטומאת המת שמא נטמאו בטומאה אחרת:

ח תינוק שטבל למלאות ולהזות לא ימלא בכליו תינוק אחר אע"פ שטבל. ותינוק שטבל להזות על כהן זה אינו מזה על כהן אחר עד שיטבול לשם מעשה זה הכהן. וכן כלים שטהרום לחטאת זו ובני אדם שטהרום לחטאת זו לא יתעסק בהם בפרה אחרת עד שיטבלו לשמה. וכל הדברים האלו מעלות יתירות בפרה:

רמב"ם הלכות פרה אדומה - פרק שלישי

א אין שורפין את הפרה אלא חוץ להר הבית שנאמר (צמזכר י"ט-ג) "והוציא אותה" אלא מחוץ למחנה. ובהר המשחה היו שורפין

אותה. וכבש היו עושין מהר הבית להר המשחה ותחתיו בנוי כיפין כיפין וכיפה על כל ב' כיפין כדי שיהיו ב' רגלי הכיפה על גג ב' כיפין שתחתיה. כדי שתהיה תחת הכל חלול מפני קבר התהום. אף מקום שריפתה ומקום הטבילה שהיו בהר המשחה תחתיהן חלול מפני קבר התהום. והפרה והשורף וכל המסעדין בשריפתה יוצאין מהר הבית להר המשחה ע"ג כבש זה:

ב כיצד שורפין אותה. זקני ישראל היו מקדימין ברגליהן להר המשחה ובית טבילה היה שם. וכהן והמסעדין בשריפתה והפרה יוצאין על הכבש ובאין להר המשחה. ומטמאין את הכהן וסומכין הזקנים את ידיהם על הכהן ואומרים לו טבול אחת. ואם היה כ"ג אומרים לו אישי כ"ג טבול אחת. ירד וטבל ועלה ונסתפג. ועצים מסודרים היו שם ארזים אלונים וברושים ועצי תאנה חלקה. ועושין מערכה כמין מגדל ומפתחין בה חלונות כדי שתהיה האור מלבבת בהן. ומראה המערכה במערב. וכופתין את הפרה בחבל של מגג ונותנין אותה על גבי המערכה ראשה לדרום ופניה למערב. הכהן עומד במזרח ופניו למערב. שוחט בימינו ומקבל הדם בשמאלו. ומזה באצבעו הימנית מן הדם שבכפו השמאלית שבע פעמים כנגד בית קדשי הקדשים. על כל הזאה טבילת אצבע בדם. ושירי הדם שבאצבע פסולים להזייה לפיכך על כל הזאה מקנח אצבעו בגופה של פרה גמר מלהזות מקנח את ידיו בגופה של פרה ויורד מן המערכה והצית את האש בעצים קטנים והכניסן תחת עצי המערכה והתחיל האש בה והכהן עומד ברחוק ומשמר לה עד שיצת את האור ברובה ותקרע בטנה. ואח"כ נוטל עץ ארו ואזוב אין פחות מטפח וצמר צבוע בתולעת ממשקל חמשה סלעים ואומר לעומדים שם. עץ ארו זה עץ ארו זה עץ ארו זה. אזוב זה אזוב זה אזוב זה. שני תולעת זה שני תולעת זה שני תולעת זה שלש פעמים על כל אחד ואחד והן אומרין לו הין הין הין הין שלש פעמים על כל אחד ואחד. וכל כך למה לפי שמיני ארזים שבעה הן ומיני אזוב ארבעה

והצבוע אדום יש שצובעין אותו בפואה ויש שצובעין אותו בלכא ויש שצובעין אותו בתולעת והתולעת היא הגרגרים האדומים ביותר הדומים לגרעיני החרובים והן כמו האוג ותולעת כמו יתוש יש בכל גרגיר מהן ולפיכך מודיע לכל ומגלה להן שאלו הן המינים האמורים בתורה. והאזוב האמור בתורה הוא האזוב שאוכלין אותו בעלי בתים ומתבלין בו הקדירות. האזוב והארז והתולעת שלשתן מעכבין זה את זה. וכורך האזוב עם הארז בלשון של שני ומשליך אל תוך בטנה שנאמר (במדבר י"ט-1) "והשליך אל תוך שריפת הפרה". ואינו משליך קודם שיצית האור ברובה ולא אחר שתעשה אפר ואם השליך פסולה שנא' (במדבר י"ט-1) "אל תוך שריפת" לא קודם שיצת האור ברובה ולא אחר שתעשה אפר. בין שהשליך שלשתן כאחת בין שהשליך זה אחר זה בין שהשליך לתוך גופה או לתוך שריפתה בין שנקרעה מאליה ואחר כך השליך בין שקרעה בידו או בכלי כשירה:

ג נגמרה שריפתה חובטין אותה במקלות היא וכל עצי המערכה שנשרפה בהן וכוברין את הכל בכברות וכל שחור שאפשר שיכתש ויהיה אפר בין מבושרה בין מן העצים כותשין אותו עד שיעשה אפר ושאיין בו אפר מניחין אותו וכל עצם שנשאיר מעצמיה בלא שריפה בין כך ובין כך היה נכתש:

ד אין מכניסין כלום מאפרה להניחו בעזרה שנאמר (במדבר י"ט-1) "והניח מחוץ למחנה". ושלושה חלקים היו חולקין את כל אפרה אחד ניתן בחיל ואחד בהר המשחה ואחד מתחלק לכל המשמרות. זה שמתחלק לכל המשמרות היו הכהנים מקדשין ממנו. וזה שניתן בהר המשחה היו ישראל מזיין ממנו. וזה שניתן בחיל היה מוכן ומוצנע שנאמר (במדבר י"ט-1) "והיתה לעדת בני ישראל למשמרת" מלמד שמצניעין ממנו. וכן היו מצניעין מאפר כל פרה ופרה ששורפין בחיל. ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשנייה. ראשונה עשה

משה רבינו. שנייה עשה עזרא. ושבע מעזרא עד חורבן הבית. והעשירית יעשה המלך המשיח מהרה יגלה אכי"ר:

הקב"ה שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י שהוא "זוהר הקדוש" להצילנו מהמגדל הנורא!

והמשפילים ויהיו מחר תרקיב. אליו אינו דקא משתדלין ביהו דא, דאקני' ספר הוה, דאיהו קתיבת נח, דמתקנשין בה שנים מעור, ושבע מולמותא. ולומנין אחר מעור, ושנים ממשפחה. דבתון יתקום (שמות א) כל הבן היולד היאורה תשליכהו. ודא ארצה דסקריא דא.
(וה' חלק ג' דף קנ"ג פריעא מדימנא). (ועי"ע תקוני ור' חנני' דף ע"ב עמוד ד', והקשמות המוציא לאור תקוני ור' מנחם א. ון דברי רבינו הרמ"ק ספר משיח קורדומי, דף את אלפי אבדי, י"א).

המסור' ל' י"ע אל טעא ענה לטעל נרות טעם ישראל, אלא בלמיה "והוה הקדוש" ברקיע ללא חספסן שבכח "והוה הקדוש" לכתל כל נורות ולקרב תאלקה כרומים. וז"ל: ביהוה רבי שמעון בן יוחאי עשהה ענה חסבה, וכלו נבחר אל חסבה הואת ונציג' ונכצא שמירות רבי שמעון בן יוחאי עשהה ענה חסבה, שפודיה נעשה הוה, עשו בו וכללו על השמים ורוא ונפתחו כסופר במקומים, ואו נחשב זה לבריתא כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזוהו שאמרו (שענה נ"ב): כי לא בחפזו תגאו ובמנוסה לא תלכוון כי הלקו' למיכם ד' ובאספכם אלקו' ישראל... כי בו יתקבצו כולהו ויחזיקו בהו כו' ויבא ארצה ויגדל וישיבה ישראל האבות כי ספר הוה נשאר אחריו (אחריו רש"י) וז"ע שכל מי שיחזיק בו וקרא שמו בו מהספרא אהרא, עד שלא יצטרך לו (באברהם הימים) אלא יציאה, ואודיעה פה תועלת נפיצא ביה, ונשפיע ב' ד' עשרה עשרה דא, ב' דא דא תקנה ממשל' שיעור' (כרמס' ל' באריות וראו עור פארז מוסר).

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר פרה אדומה

ספר ז'
זוהר על ברכת כהנים

ויקרא דף
ל"ד ע"ב -
ל"ה ע"א -

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש

שְׁנֵינוּ, כתוב (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. מי זו ממלכת כהנים? כמו שנאמר, זאת משחת אהרן ומשחת בניו. שפשמת ברכת פנסת ישראל על יד הכהנים, אז נקראת על שמם, זהו שכתוב ממלכת כהנים.

פְּתִיב (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. מאן ממלכת כהנים. כמה דאת אמר, זאת משחת אהרן ומשחת בניו, דכד אתברכא פנסת ישראל על ידא דכהנו, כדון אתקרי על שמיהון, הדא הוא דכתיב ממלכת כהנים.

מלכות כהנים לא נקראת, אלא ממלכת

רְבִי שמעון אמר, בא ראה, מלכות כהנים לא נקראת, אלא ממלכת, שהמליכו אותה הכהנים ועשו אותה גבירה על הכל. אבל מלכות כהנים לא נקראת, שהרי מן השמים נקראת מלכות, מלכות שמים ודאי. וכאן ממלכת, כמו שנאמר שכהנים המליכו אותה, ומחברים אותה עם המלך, ואז היא ממלכת על כל גנזי המלך. ממלכת על כל כלי זינו של המלך. ממלכת בעליונים ובתחתונים. ממלכת על כל העולם.

רְבִי שמעון אמר, תא חזי, מלכות כהנים לא אקרי, אלא ממלכת, דאמלכו לה כהני, ועבדו לה (גבירתא) גבורתא על פלא. אבל מלכות כהנים לא אקרי, דהא מן השמים אקרי מלכות, מלכות שמים ודאי. והכא ממלכת, כמה דאת אמר דכהני אמלכו לה, ומחבראן לה במלכא, וכדין היא ממלכת, על כל גנזי מלכא. ממלכת על כל זויני מלכא. (דף ל"ה ע"א) ממלכת בעלאי ותתאי. ממלכת על כל עלמא.

ואגדתו על ארץ יסדה

רְבִי יוסי אמר, כתוב (עמוס ט) ואגדתו על ארץ יסדה. ואגדתו - כשמוזדוג המלך כנגדה בכל אותן העטרות הקדושות בכנוס אחד, אזי ואגדתו כתוב.

רְבִי יוסי אמר, פתיב (עמוס ט) ואגדתו על ארץ יסדה. ואגדתו: כד אזדווג מלכא לקבלה, בכל אינון עטרין קדישין, בכנופיא חד, כדין ואגדתו פתיב.

בשעה שהכהן עובד את העבודה ומקריב קרבן ומקשיר קטרות ומכון דברים לקרב הכל כאחד, אזי כתוב, ואגדתו על ארץ יסדה

רְבִי יצחק אמר, ואגדתו - כמו שנאמר ולקחתם אגדת אוב.

רְבִי יצחק אמר, ואגדתו: כמה דאת אמר, (שמות יב) ולקחתם אגדת

מה זה אומר? שפְּשַׁמְתַּחֲבָרִים כְּאֶחָד ומתְּבַרְכֶת מֵהֶם, אֲזִי שׁוֹלֵטֶת עַל הַפֶּל ומאירה למעלה ולמטה, והכל בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהִן עוֹבֵד אֶת הָעֲבוּדָה ומקריב קֶרְבָּן ומקטיר קִטְרֶת ומְכוּוֹן מְלִין לקרב הפל כְּאֶחָד. אֲזִי כְּתוּב, וְאֶגְדְּתוּ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה.

אזוב. מאי קא מיירי. דכד מתחבראן כְּאֶחָד, וְאֶתְבַּרְכָּא מִנִּיהוּ, כְּדִין שְׁלֵטָא עַל כְּלָא, וְנִהְרָא לְעֵילָא וְתַתָּא. וְכֵלָא בְּשַׁעַתָּא דְכִתְבָּא פִּלְחָא פּוֹלְחָנָא, וְאֶקְרִיב קֶרְבָּנָא, וְאֶקְטִיר קִטְרֶת, וְמְכוּוֹן מְלִין לְקֶרְבָּא כְּלָא כְּאֶחָד. כְּדִין כְּתִיב, וְאֶגְדְּתוּ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה.

כְּשִׁנוּסַע אֶהְרֹן, הַכֹּל נוֹסְעִים עִמּוֹ, עַד שְׁמֵתְבַרְכֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל ומתְּבַרְכִים עֲלֵיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּשִׁנוּסַע אֶהְרֹן, הַכֹּל נוֹסְעִים עִמּוֹ, עַד שְׁמֵתְבַרְכֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל ומתְּבַרְכִים עֲלֵיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, אֲזִי כְּתוּב (תהלים קלה) בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּנָהּ. (שם עב) וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ וְיִמְלָא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כִּד נָטַל אֶהְרֹן כְּלָא נְטָלִין עִמִּיהּ, עַד דְּאֶתְבַּרְכָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֶתְבַּרְכָּאן עֲלָא וְתַתָּא. כְּדִין כְּתִיב, (תהלים קלה) בְּרוּךְ יי' מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּנָהּ. (תהלים עב) וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלָא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן.

בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהִנִים פּוֹרְשִׁים יְדֵיהֶם, שְׁבָאִים מִחֶסֶד, מִתְעוֹרֵר חֶסֶד שְׁלֹמַעְלָה ומתְּחַבֵּר בְּכ"ה הַזֹּאת, ומתְּבַשְׁמֶת ומתְּבַרְכֶת בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל

וּבְשַׁעַתָּא דְּפָרְסִין פְּהִי יְדֵיהוּ, שְׁבָאִים מִחֶסֶד, מִתְעוֹרֵר חֶסֶד שְׁלֹמַעְלָה ומתְּחַבֵּר בְּכ"ה הַזֹּאת, ומתְּבַשְׁמֶת ומתְּבַרְכֶת בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל, ומְעִבִירִים מֵהֶם דִּינִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶת שְׂאֵר הָעַמִּים.

וּבְשַׁעַתָּא דְּפָרְסִין פְּהִי יְדֵיהוּ, שְׁבָאִים מִחֶסֶד, מִתְעוֹרֵר חֶסֶד דְּלְעֵילָא, וְאֶתְחַבֵּר בְּהַאי כֹּה, ומתְּבַשְׁמָא ומתְּבַרְכָּא בְּאֲנַפִּין נְהִירִין לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶתְעַדִי מִנְהוֹן דִּינִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא לְשָׂאֵר עַמִּין.

זוהר במדבר דף קמ"ז ע"ב - קמ"ז ע"א

כֹּה תְּבָרְכוּ - בְּשֵׁם הַמַּפְרָשׁ. כֹּה תְּבָרְכוּ - בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ

בְּגִין כִּד כִּהֵן, וְלֹא אַחֲרָא. כִּהֵן בְּגִין שִׁיתְעוֹרֵר הַכֶּתֶר הַזֶּה שְׁלוֹ, חֶסֶד, עַל יְדוֹ, שְׁנִקְרָא חֶסֶד, שְׁכָתוּב

בְּגִין כִּד כִּהֵן, וְלֹא אַחֲרָא. כִּהֵן בְּגִין דִּיתְעַר הַאי בְּתַרְא דִּילִיהּ חֶסֶד, עַל יְדוֹ, דְּאֶקְרִי חֶסֶד, דְּכְּתִיב, (דברים

(דברים לג) לְאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא בָּא מִצַּד
הַחֶסֶד. וְכָתוּב (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכֻכָּה, אֵל תִּקְרֵי יְבָרְכֻכָּה, אֲלֵא
יְבָרְכוּ כ"ה. פה תְּבָרְכוּ - בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ.
פה תְּבָרְכוּ - בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

(ג) לְאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא אֲתִי מִסְטָרָא
דְּחֶסֶד. וְכָתוּב (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכֻכָּה, אֵל תִּקְרֵי יְבָרְכֻכָּה, אֲלֵא
יְבָרְכוּ כ"ה. פה תְּבָרְכוּ, בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ.
כה תְּבָרְכוּ, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

ומאירים מעמק הבאר שנמשך להם מאותו עמק שיוצא תמיד, ולא פוסקים הברכות
הנובעות מבויעים לכל העולמות, ומתברכים ומשקים מכלם

למדנו, אמר רבי יהודה, בשעה שהכהן
שִׁלְמֵטָה קָם וּפָרַשׁ יָדָיו, כָּל
הַבְּתָרִים (ספירות) הַקְּדוּשִׁים שִׁלְמַעְלָה
מתעוררים ומתקנים להתברך, ומאירים
מעמק הבאר שנמשך להם מאותו עמק
שיוצא תמיד, ולא פוסקים הברכות
הנובעות מבויעים לכל העולמות,
ומתברכים ומשקים מכלם.

תאנא, אמר רבי יהודה, בשעתא
דכהנא דלתתא קם ופרים
ידוי, כל בתרין קדישין דלעילא
מתערין, ומתתקנין לאתברכא, ונהרין
מעומקא דבירא, דאתמשך להו מההוא
עומקא דנפק תדיר, ולא פסיק ברבאן
דנבען, מבויעין לכלהו עלמין ומתברכן
ומתשקיין מכלהו.

ולמדנו, באותו זמן לחש ושתיקה יש בכל העולמות

ולמדנו, באותו זמן לחש ושתיקה
יש בכל העולמות. למלך
שרוצה להזדוג במלכה ורוצה להפגס
אליה בלחש, וכל השמשים מתעוררים
באותו זמן ומתלחשים: הרי המלך בא
להזדוג במלכה. מי המלכה? זו פגסת
ישראל. מי פגסת ישראל? פגסת
ישראל סתם.

ותאנא, בההוא זמנא, לחישותא
ושתיקותא הוי בכל עלמין.
למלך דבעי לאזדוגא במטרוניתא,
ובעי למעאל לה בלחישו, וכל שמשין
מתערין בההוא זמנא ומתלחשין, הא
מלכא אתי לאזדוגא במטרוניתא. מאן
מטרוניתא. דא פגסת ישראל. מאן
פגסת ישראל. פגסת ישראל סתם.

וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם

למדנו, אמר רבי יצחק, כהן צריך
לזקוף ימין על שמאל,
שכתוב (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרֹן אֶת יָדָיו
אֶל הָעָם וַיְבָרְכֵם. ידו פתוב, ולא ידיו.

תאנא אמר רבי יצחק, כהן בעי
לוקפא ימינא על שמאלא,
דכתיב, (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרֹן אֶת יָדָיו
אֶל הָעָם וַיְבָרְכֵם. ידו כתיב, ולא ידיו.

משום ששִׁבַּח הַיָּמִין עַל הַשְּׂמָאל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, סוּד הוּא, מִשּׁוּם שִׁכְתוּב וְהוּא יְמִשּׁוּל בְּךָ. (בראשית ג)

מִשּׁוּם דְּשִׁבְחָא דִּימִינָא עַל שְׂמָאלָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, רְזָא הוּא, מִשּׁוּם דְּכַתִּיב, (בראשית ג) וְהוּא יְמִשּׁוּל בְּךָ.

כְּהֵן שְׂרוּצָה לְפָרֵשׁ יְדִיו, צְרִיף שְׂיִתוּסַף קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ, שְׂצָרִיף לְקַדֵּשׁ יְדָיו עַל יַד הַקְּדוּשָׁה **תְּאֵנָא**, כְּהֵן דְּבָעֵי לְפָרְסָא יְדָיו, בְּעֵי דִיתוּסַף קַדוּשָׁה (דף קמ"ו ע"ב) עַל קַדוּשָׁה דִּילִיָּה, דְּבָעֵי לְקַדְשָׁא יְדָיו, עַל יְדָא דְקַדִּישָׁא. מֵאֵן יְדָא דְקַדִּישָׁא. דָּא לְיוֹאָה. דְּבָעֵי כְּהֵנָּא לְיִטוּל קַדוּשָׁה דְּמִינָא מִיְדָיו, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם, הָא אֵינּוֹן קַדִּישִׁין. וְכַתִּיב כְּהֵן בְּלוִיִּם, (במדבר יח) וְגַם אֶת אַחִיף מִטָּה לְוִי וְגו'. שְׂבָט אַבִּיךָ - כָּלֵל. מִכָּאֵן שְׂכָל כְּהֵן שְׂפּוֹרֶשׁ יְדָיו, צְרִיף לְהַתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵי קַדוּשָׁה, לְהוֹסִיף קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ. וְלָכֵן לֹא יִטַּל קַדְשָׁה שֶׁל מִיָּם מִבֵּין אָדָם אַחֵר שְׂאִינְנוּ קַדוּשָׁה.

כְּהֵן שְׂרוּצָה לְפָרֵשׁ יְדִיו, צְרִיף שְׂיִתוּסַף קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ, שְׂצָרִיף לְקַדֵּשׁ יְדָיו עַל יַד הַקְּדוּשָׁה **תְּאֵנָא**, כְּהֵן דְּבָעֵי לְפָרְסָא יְדָיו, בְּעֵי דִיתוּסַף קַדוּשָׁה (דף קמ"ו ע"ב) עַל קַדוּשָׁה דִּילִיָּה, דְּבָעֵי לְקַדְשָׁא יְדָיו, עַל יְדָא דְקַדִּישָׁא. מֵאֵן יְדָא דְקַדִּישָׁא. דָּא לְיוֹאָה. דְּבָעֵי כְּהֵנָּא לְיִטוּל קַדוּשָׁה דְּמִינָא מִיְדָיו, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם, הָא אֵינּוֹן קַדִּישִׁין. וְכַתִּיב כְּהֵן בְּלוִיִּם, (במדבר יח) וְגַם אֶת אַחִיף מִטָּה לְוִי וְגו'. שְׂבָט אַבִּיךָ כָּלֵל. מִכָּאֵן, דְּכָל כְּהֵן דְּפָרִים יְדָיו, בְּעֵי לְאַתְקַדְשָׁא עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא, לִיתוּסַף קַדוּשָׁה עַל קַדוּשְׁתִּיהּ. וְעַל דָּא, לֹא יִטוּל קַדוּשָׁה דְּמִינָא, מִבֵּין נֶשׂ אַחֵרָא, דְּלֹא הוּי קַדִּישָׁא.

צְרִיף לְהוֹסִיף כְּהֵן קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ

וּבְצַנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא תְּאֵנָא, לְוִי דְּאַתְקַדֵּשׁ כְּהֵנָּא עַל יְדָיו, בְּעֵי הוּא לְאַתְקַדְשָׁא בְּקַמְיּוּתָא. וְאַמַּי לְוִי, וְיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדָא דְכְּהֵנָּא אַחֵרָא. תְּאֵנָא, כְּהֵנָּא אַחֵרָא לֹא בְּעֵי, דְּהָא כְּהֵן דְּלֹא שְׁלִים, לֹא בְּעֵי הָאֵי כְּהֵנָּא שְׁלִים, לְאַתְפַּגֵּם עַל יְדָא דְפִגְמָא דְּלֹא שְׁלִים. אָבַל לְוִי דְּאִיהוּ שְׁלִים, וְאַתְחִזִּי לְסַלְקָא בְּדוּכְנָא, וְלִמְפַלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא, הָא שְׁלִים הוּא, וְהָא אַקְרִי קַדוּשָׁה, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם.

וּבְסַפְרָא דְּצַנִּיעוּתָא לְמַדְנּוּ, לְוִי שֶׁהַתְקַדֵּשׁ כְּהֵן עַל יְדָו, צְרִיף הוּא לְהַתְקַדֵּשׁ בְּתַחֲלָה. וְלָמָּה לְוִי? שְׂיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵי כְּהֵן אַחֵר. לְמַדְנּוּ, כְּהֵן אַחֵר לֹא צְרִיף, שְׁהָרִי כְּהֵן שְׂאֵינּוּ שְׁלֵם, לֹא צְרִיף זֶה הַכְּהֵן הַשְּׁלֵם לְהַפְגֵּם עַל יְדֵי פִגּוּם שְׁלֹא שְׁלֵם. אָבַל לְוִי שֶׁהוּא שְׁלֵם וְרֵאווִי לְעֹלּוֹת לְדוּכָן וְלַעֲבֹד בְּאַהֲלֵ מוֹעֵד, הָרִי הוּא שְׁלֵם, וְהָרִי נִקְרָא קַדוּשָׁה, שְׂכַתוּב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, אַף נִקְרָא

וּבְצַנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא תְּאֵנָא, לְוִי דְּאַתְקַדֵּשׁ כְּהֵנָּא עַל יְדָיו, בְּעֵי הוּא לְאַתְקַדְשָׁא בְּקַמְיּוּתָא. וְאַמַּי לְוִי, וְיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדָא דְכְּהֵנָּא אַחֵרָא. תְּאֵנָא, כְּהֵנָּא אַחֵרָא לֹא בְּעֵי, דְּהָא כְּהֵן דְּלֹא שְׁלִים, לֹא בְּעֵי הָאֵי כְּהֵנָּא שְׁלִים, לְאַתְפַּגֵּם עַל יְדָא דְפִגְמָא דְּלֹא שְׁלִים. אָבַל לְוִי דְּאִיהוּ שְׁלִים, וְאַתְחִזִּי לְסַלְקָא בְּדוּכְנָא, וְלִמְפַלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא, הָא שְׁלִים הוּא, וְהָא אַקְרִי קַדוּשָׁה, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם.

טהור, שפּתּוּב וְטַהֲרַת אַתֶּם. וּמְשׁוּם כִּן צְרִיף לְהוֹסִיף פֶּהֵן קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתוּ.

אָמַר רַבִּי תַנְחֻם, אַף אֶקְרִי טַהוֹר, דְּכַתִּיב, (במדבר ח) וְטַהֲרַת אֹתָם. וּבְגִין כִּן בְּעֵי לְאוֹסְפָא כַּהֲנָא קִדְוֶשָׁה עַל קִדְוֶשְׁתִּיהּ.

כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ כְתָרִים קִדְוֶשִׁים כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לְבַדּוּ כְּמוֹ שְׂרָאוּי לֹא

לְמַדְנֵנוּ, פֶּהֵן שְׂפּוֹרֶשׁ יְדִיו, צְרִיף שְׂהַאֲצַבְעוֹת לֹא יִתְחַבְּרוּ זֹז בְּזֹז, כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ כְתָרִים קִדְוֶשִׁים כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לְבַדּוּ כְּמוֹ שְׂרָאוּי לֹא, מְשׁוּם שְׁשֵׁם הַקִּדּוּשׁ צְרִיף לְהַתְּפָרֵשׁ בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת שְׂלֵא לְעַרְב זֶה בְּזֶה, וְלֹא יִתְפָּנוּ (ולחתכון) בְּאוֹתָם דְּבָרִים.

תַּאנְא, כַּהֲנָא דְּפָרִים יְדִיו, בְּעֵי דְלֹא יִתְחַבְּרוּ אֲצַבְעֵן דָּא בְּדָא, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן כְּתָרִין קִדְוֶשִׁין, כֹּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי, כְּמָה דְאַתְחֻזִי לִיהּ. בְּגִין דְשִׂמְא קִדְוֶשָׁא בְּעֵי לְאַתְפָּרֵשָׁא בְּאַתְוֹן רְשִׁימִין דְלֹא לְאַעֲרְבָא דָּא בְּדָא. וְלֹא יִתְפָּנוּ (נ"א ולא תכוונא) בְּאַיְנוּן מְלִין.

רוֹצֵה הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְבָּרְכוּ עֲלֵינוּ כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ תַחַתְּנוּנִים, וְיִתְבָּרְכוּ עֲלֵינוּ שֶׁהֵם קִדְוֶשִׁים בְּקִדְשָׁה עֲלֵינוּהָ עַל יְדֵי הַתַּחַתְּנוּנִים

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, רוֹצֵה הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְבָּרְכוּ עֲלֵינוּ כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ תַחַתְּנוּנִים, וְיִתְבָּרְכוּ עֲלֵינוּ שֶׁהֵם קִדְוֶשִׁים בְּקִדְשָׁה עֲלֵינוּהָ עַל יְדֵי הַתַּחַתְּנוּנִים, שֶׁהֵם קִדְוֶשִׁים בְּקִדְשָׁה עֲלֵינוּהָ, שֶׁהֵם קִדְוֶשִׁים מִכָּל קִדְוֶשִׁים שְׂלַמְטָה, שְׂכַתּוּב (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּעֵי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְבָּרְכוּן עֲלָאי, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן תַּתְּמָאי, וְיִתְבָּרְכוּן עֲלָאי דְאַיְנוּן קִדְוֶשִׁין בְּקִדְוֶשָׁה עֲלָאָה, עַל יְדָא דִּתַּתְּמָאי, דְאַיְנוּן קִדְוֶשָׁה עֲלָאָה, דְאַיְנוּן קִדְוֶשִׁין מִכָּל קִדְוֶשִׁין דִּלְתַּתְּמָא, דְכַתִּיב, (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

צְרִיף הִכְהֵן לִכְוֹן בְּאוֹתָם דְּבָרִים שְׂלַמְעֵלָה לְיַחַד אֶת הַשֵּׁם הַקִּדּוּשׁ כְּפִי שְׂצָרִיךְ

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֹּל פֶּהֵן שְׂלֵא יוֹדַע סוּד זֶה, וְלָמִי מְבָרַךְ, וּמַה הַבְּרָכָה שְׂמְבָרַךְ - אֵין בְּרַכְתּוֹ בְּרָכָה, וְהֵינּוּ מַה שְׂפַתּוּב (מלאכי ב) כִּי שְׂפַתִּי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ. מַה זֶה דַעַת? דַעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ, עֲלֵינוּנִים יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ. וּמַה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֹּל פֶּהֵן דְלֹא יוֹדַע רְוָא דָּא, וְלָמָן מְבָרַךְ, וּמָאן הִיא בְּרַכְתָּא דְּמְבָרַךְ, לָאוּ בְּרַכְתָּא דִּילִיָּה בְּרַכְתָּא, וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, (מלאכי ב) כִּי שְׂפַתִּי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ. מָאן דַעַת. דַעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ, עֲלָאִין, יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ.

יבקשו מפיהו? תורה. תורה. תורה סתם. איך אחוזה תורה שלמעלה שנקראת תורה סתם? שלמדנו, תורה שבכתב ותורה שבעל פה באותם פתרים עליונים שנקראו פך. מה הטעם? כי מלאך ה' צבאות הוא. ולמדנו שצריך הפה לכוון באותם דברים שלמעלה ליחד את השם הקדוש כפי שצריך.

ומאי יבקשו מפיהו. תורה. תורה. תורה סתם, היך אחידא תורה דלעילא דאקרי תורה סתם. דתניא, תורה שבכתב ותורה שבעל פה באינון בתרין עלאין דאתקרוי הכי. מאי טעמא. כי מלאך יי צבאות הוא. ותניא, דבעי כהנא לכוונא באינון מלין דלעילא, ליחדא שמה קדישא כמה דאצטרך.

היחוד של שניהם

מצוה אחר זו - ברפת כהנים. יברכך ה', יאר ה', יאר ה', ישא ה'. מקור משלשה שמות אלו: יוד ה"א וא"ו ה"א (י"ד ה"י וא"ו ה"י). קדשה, אה"ה אה"ה אה"ה, שמקורו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הקשור של שניהם, היחוד של שניהם - אדנ"י, שבו א"י, שרמוזים איהדונה"י (יאהדונה"י, וזה העמוד האמצעי, והשכינה היא יאהדונה"י) (מקור מג' שמות אלו יו"ד ה"י וי"ו ה"י שרמוזים יאהדונה"י, וזה העמוד האמצעי, השכינה איהדונה"י) (יאהדונה"י), ורמוזים א"י רביעי משני שמות מפרשים שרשומים בהם.

פקודא בטר דא, ברפת כהנים יברכך יי, יאר יי, ישא יי. מקורא מתלת שמהן אלן, יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ס"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י). קדושה, אה"ה אה"ה אה"ה, דמקורא דיליה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קשורא דתרויהו, יחוד דתרויהו, אדנ"י, דביה א"י, דרמוזין איהדונה"י (ס"א יאהדונה"י ודא עמודא דאמצעיתא ושכינתא איהי יאהדונה"י) (ס"א מקורא מג' שמהן אלן יו"ד ה"י וי"ו ה"י דרמוזין יאהדונה"י ודא עמודא דאמצעיתא שכינתא איהדונה"י נ"א איהדונה"י) ורמוזין א"י רביעאה, מתרי שמהן מפרשן, דרשמיין בהון (ע"כ רעיא מהימנא) (תצא רע"ו ע"א כי ימצא איש נערה)

רעיא מהימנא -

שם הקדוש גלוי ומכסה

אמר רבי שמעון, למדנו בספרא דצניעותא, שם הקדוש גלוי ומכסה, שגלוי הרי כתוב ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. שמכסה כתוב באותיות אחרות, נאותו שמכסה הוא הנסתר

אמר רבי שמעון, תאנא בצניעותא דספרא, שמה קדישא אתגלייא ואתכסייא. דאתגלייא, כתיב ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. דאתכסייא כתיב באתון אחרן, ומהווא דאתכסייא ההוא

(אחרים, ואותו שמכסה הוא נסתר) של הכל. אמר רבי יהודה, ואפלו אותו שמגלה מכסה באותיות אחרות, בגלל אותו טמיר הטמירים בפנים.

טמיר (ס"א אחרנין והוא דאתכסייא הוא טמירו) דכלא. אמר רבי יהודה, ואפילו ההוא דאתגלייא, אתכסייא באתון אחרן, בגין ההוא טמירא דטמירין בגו.

באותיות אלו של השם הזה סתומים עשרים ושתים מדות הרחמים, ושלש עשרה של העתיק נסתר וגנוז מהכל

שְׁהַרִי פֶּאן צְרוּף הַכְּהֵן לְצִרְף שֵׁם הַקְּדוּשׁ וְלִהְיוֹרִיד רַחֲמִים, (כלם) שְׁכֻלָּם כְּלוּלִים בְּדַבּוּר שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת (שכלן מדות) (בשני כתרים) כְּתָרֵי הַרַחֲמִים. וּבְאוֹתִיּוֹת אֵלּוּ שֶׁל הַשֵּׁם הַזֶּה סְתוּמִים עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם מִדּוֹת הַרַחֲמִים, וְשֵׁלֶשׁ עֲשָׂרֵה שֶׁל הַעֲתִיק נִסְתָּר וְגִנּוּז מִהַכֹּל. וְתִשַׁע שֶׁהִתְגַּלוּ מִזְעִיר אֲנָפִין (בזעיר אנפין), וּמִתְחַבְּרִים כָּלֵם בְּצִרוּף שֵׁם אֶחָד שֶׁהִיא הַכְּהֵן מְכוּן כְּשֹׁפֵרֶס יְדִיו בְּעֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת.

דְּהָא הֵכָא בְּעֵי כְּהֵנָא לְצִרְפָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, וְלִמְיַחַת רַחֲמֵי, (כלהו) דְּכֻלְהוּ כְּלִילִין בְּדִיבּוּר דְּכ"ב אֲתוּן (ס"א דכלהו מכילין) (ס"א בתרי כתרי) כְּתָרֵי דְּרַחֲמֵי. וּבְהֵנִי אֲתוּן דְּהָאֵי שְׁמָא, סְתִימָאן כ"ב מְכִילִין דְּרַחֲמֵי, וּי"ג דְּעִתִּיקָא סְתִימֵי וְגִנּוּז מְכֻלָּא, וְט' דְּאֲתַגְלִיין מְזַעִיר אֲנָפִין (בועיר אנפין) וּמִתְחַבְּרִין כְּלָהוּ בְּצִרוּפָּא דְּשְׁמָא חַד, דְּהוּהוּ מְכוּוּן כְּהֵנָא כַּד פְּרִים יְדִי כְּכ"ב אֲתוּן גְּלִיפִין.

כְּשֶׁהִיָּתָה צְנִיעוּת בְּעוֹלָם, הִיא מִתְגַּלָּה שֵׁם זֶה לְכֹל

וְלִמְדָנוּ, כְּשֶׁהִיָּתָה צְנִיעוּת בְּעוֹלָם, הִיא מִתְגַּלָּה שֵׁם זֶה לְכֹל. מִשְׁרַבְּתָהּ הַחֲצִפָּה בְּעוֹלָם, נִסְתָּר בְּאוֹתִיּוֹתָיו. שְׂכֻשְׁהִיא מִתְגַּלָּה, הַכְּהֵן הִיא מְכוּוּן, וְהַשֵּׁם מִתְפָּרֵשׁ. בְּמָה מְכוּוּן? מְכוּוּן בְּנִסְתָּר שְׁטִמִיר וְגִנּוּז, וּמִתְגַּלָּה וּמִתְפָּרֵשׁ. מִשֶּׁהִתְרַבְּתָהּ הַחֲצִפָּה בְּעוֹלָם, נִסְתָּר הַכֹּל בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת.

וְתֵאנָא, כַּד הוּהוּ צְנִיעוּתָא בְּעוֹלָמָא, הוּהוּ מִתְגַּלִּיא שְׁמָא דָּא לְכֻלָּא. מְדַאסְגִי חֲצִיפּוּתָא בְּעוֹלָמָא, סְתִימֵי בְּאֲתוּוֹי. דְּכַד הוּהוּ מִתְגַּלִּיא. כְּהֵנָא מְכוּוּן, וְשְׁמָא מִתְפָּרֵשׁ. בְּמָאֵי מְכוּוּן. מְכוּוּן בְּסְתִימָא דְּטִמִיר וְגִנּוּז, וּמִתְגַּלִּיא וּמִתְפָּרֵשׁ. מְדַאסְגִי חֲצִיפּוּתָא בְּעוֹלָמָא, סְתִימֵי כֻלָּא בְּאֲתוּוֹן רְשִׁימוֹן.

כָּלֵם כּוּלָּל הַכְּהֵן כְּשֹׁפֵרֶשׁ יְדִיו לְבִרְךְ אֶת הָעָם

וְתֵא חֲזוּ, דְּכָל הֵנִי כ"ב אֲתוּן (ס"א וּבֵא רְאֵה שְׁכֻלָּא אֵלּוּ עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם

אותיות (רחמים) (שכל אלו עשרים ושנים מדות הרחמים), מִשָּׁה אָמַר אוֹתָן בְּשֵׁתֵי פְעָמִים. פעם ראשונה אמר שלש עשרה מדות של עתיק העתיקים, נסתר הכל, להוריד אלה למקום שנמצא הדיון, לקפותם. פעם שניה אמר תשע מדות רחמים שכוללים בזעיר אנפין, ומאירים מהעתיק נסתר הכל. וכלם כולל הכהן כשפורש ידיו לברך את העם, ונמצאים שמתברכים כל (העליונים) העולמות בצד הרחמים שנמשכים מהעתיק הטמיר, נסתר הכל. וכל העשרים ושנים אותיות הללו מדות נסתרות.

רחמי) (ס"א דכל הני כ"ב מכילן דרחמי), דף קמ"ו ע"א) מִשָּׁה אָמַרְן בְּתַרְי זְמַנֵי. זְמַנָּא קִדְמָאָה אָמַר, וְי"ג מְכִילָן דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין סְתִימָא דְכָלָא, לְנַחְתָּא אֲלִין לְאַתְר דְדִינָא אֲשֵׁתְכַח, לְאַכְפֵּיא לְהוּ. זְמַנָּא תְנִינָא, אָמַר מ' מְכִילָן דְרַחְמֵי, דְכִלְיָן בּוֹזְעִיר אֲנָפִין, וְנַהֲרִין מֵעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכָלָא. וְכִלְהוּ כְּלִיל כְּהֵנָּא כַּד פְּרִים יְדוֹי לְבָרְכָא עֲמָא, וּמִשְׁתַּכְחַן דְמַתְבְּרִין כְּלָהוּ (ס"א עלאין) עֲלָמִין בְּסַטְרָא דְרַחְמֵי, דְאַתְמִשְׁכֵּן מֵעֵתִיקָא טְמִירָא סְתִימָאָה דְכָלָא. וְכָל הֵנִי כ"ב אַתְוֹן, מְכִילָן סְתִימָאָן.

יְבָרְכֶךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ, אֵלֹהֵי שְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים וְשִׁלְשָׁה שְׁמוֹת שֶׁל שְׁתֵּים עָשָׂרָה אוֹתוֹת הַכְּלוּלוֹת כְּנֶגְדָם, וּבְכָל הַתְּכַוֵּן הַכֹּהֵן

יְבָרְכֶךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ, אֵלֹהֵי שְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים וְשִׁלְשָׁה שְׁמוֹת שֶׁל שְׁתֵּים עָשָׂרָה אוֹתוֹת הַכְּלוּלוֹת כְּנֶגְדָם, וּבְכָל הַתְּכַוֵּן הַכֹּהֵן. וְכָל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים מִתְּבַשְׂמִים בְּעֵשְׂרִים וּשְׁתֵּים אוֹתוֹת שֶׁנִּסְתְּרוֹת בְּשִׁלְשַׁת הַפְּסוּקִים הַלְלוּ, כְּנֶגֶד עֵשְׂרִים וּשְׁתֵּים (אוֹתוֹת) מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁכוּלְלוֹת הַכֹּל. וְלִכְּן כְּתוּב אָמור, וְלֹא אָמור, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. אָמור - שְׁצַרְיָךְ לְכוּן בְּכָל הַנִּסְתְּרִים הַלְלוּ בְּכָל הַמַּעֲלוֹת הַלְלוּ. אָמור - בְּדַבְרִים נִסְתְּרִים שֶׁל מַעְלָה. אָמור - חֲשַׁבּוֹן רמ"ח אֵיבָרִים שֶׁבְּאֲדָם חָסר אַחַד. מָה הַטַּעַם? שֶׁבְּאֲחַד כָּלָם תְּלוּיִים. וְכָלָם מִתְּבַרְכִּים בְּבִרְכָּה זוֹ בְּשִׁלְשַׁת הַפְּסוּקִים הַלְלוּ כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. לָהֶם - לְכֻלָּל בְּבִרְכָּה זוֹ עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.

יְבָרְכֶךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ, אֲלִין תֵּלַת קְרָאִי, וְג' שְׁמֵהֶן דְתַרְיִסַר אַתְוֹן כְּלִילָן לְקַבְלֵיהוֹן, וּבְכָלָא אַתְכוּוֹן כְּהֵנָּא. וְכָל עֲלָאִי וְתַתָּאִי מִתְבַּסְּמֵן כ"ב אַתְוֹן, דְסְתִימִין בְּהֵנִי ג' קְרָאִי, לְקַבִּיל כ"ב (אַתוון) מְכִילָן דְרַחְמֵי דְכְּלִיל כָּלָא. וּבְגִין כַּד כְּתִיב אָמור, וְלֹא אָמור, כְּמָה דְאוּקְיָמָנָא. אָמור. דְבַעֲי לְכוּוֹנָא בְּכָל הֵנִי סְתִימִין, בְּכָל הֵנִי דְרַגִּין. אָמור: בְּמִלִּין סְתִימִין דְלַעֲיֻלָּא. אָמור: חוּשְׁבָן רמ"ח אֵבָרִין דְבְּאֲדָם חָסר חַד. מֵאִי טַעְמָא. דְבַחַד תְּלִיין כְּלָהוּ. וְכִלְהוּ מִתְּבַרְכָּאן בְּהֵאִי בְּרַכְתָּא, בְּהֵנִי תֵּלַת קְרָאִי, כְּדָאֲמַרְן. לָהֶם: לְאַתְכַּלְלָא בְּהֵאִי בְּרַכְתָּא עֲלָאִין וְתַתָּאִין.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר פרה ארומה

ספר ז

הלכות נשיאת כפים
מרח המחבר ורמ"א

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527651911

קובץ שופר הזוהר

כרך יב
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (278 עמודים):
זהר ה'שיבה \ זהר
הצדיקים \ למ הזהר ח"ג
עלון אור זהר \ 53 סוד
שיח שרפי קודש

קובץ שופר הזוהר

כרך יא
ובו שלשה ספרים
נפתחים (248 עמודים):
זהר חצות (ובו שלשה ספרים:
זהר התעוררות, חצות הרשב"י
א' וב') \ זהר תהלים \
גדולי ישראל וזהר

בהאי חבורא דילך דאיהו
ספר הזהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריך נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזהר, יפקון
ביה מן גלותא ברחמי.

קובץ שופר הזוהר

כרך יג
ובו חמשה ספרים
נפתחים (276 עמודים):
זכותא דבר יוחאי
נשמת הרשב"י זהר ארץ
ישראל א, ב, ג, ד, ה, ו, ז,
חאור הזהר 38

קובץ שופר הזוהר

כרך טו
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (252 עמודים):
זהר השבת המלק \
תקון מח \ תקון מג \
קובץ שופר הזוהר

קובץ שופר הזוהר

כרך יד
ובו חמשה ספרים
נפתחים (276 עמודים):
לקוטי זהר תהלות
דוד בראשית \ מאמרי
הרשב"י ברכות יומא \
מאמרי הרשב"י ספה
חגיגה - מאמרי הרשב"י
יקמות קדושין \ משניות
זהר ברכות

סימן קכח - מחבר זרמ"א

**דיני נשיאת כפים ואיזה דברים הפוסלים בבהן,
ובו מ"ה סעיפים**

א. אין נשיאת כפים בפחות מי' והכהנים מהמנין (ואין לזר לישא כפיו אפילו עם כהנים אחרים) (נפרק ב' דמטויות, דזר עובר נעשה. ותוספות פרק כל כתבי, לא ידע ר"י מה איסור יש צזר העולה, ולאפשר עם כהנים אחרים שרי, ולריך עיון):

ב. כל כהן שאין בו אחד מהדברים המעכבים אם אינו עולה לדוכן אף על פי שביטל מצות עשה אחת הרי זה כעובר בג' עשה אם היה בבית הכנסת כשקראו כהנים או אם אמרו לו לעלות או ליטול ידיו:

ג. אם עלה פעם אחת ביום זה שוב אינו עובר אפילו אמרו לו עלה:
ד. כשהכהנים אינם רוצים לעלות לדוכן אינם צריכים לשהות חוץ מבית הכנסת אלא בשעה שקורא החזן כהנים אבל כדי שלא יאמרו שהם פגומים נהגו שלא ליכנס לבית הכנסת עד שיגמרו ברכת כהנים:

ה. לא יעלו הכהנים לדוכן במנעלים אבל בבתי שוקים שרי. ויש מחמירין אם הם של עזר (אגודה פרק הקורא את המגילה), (ונהגו להקל בקלמ מקומות):

ו. אף על פי שנמלו הכהנים ידיהם שחרית חוזרים ונוטלים ידיהם עד הפרק שהוא חבור היד והזרוע והלוי יוצק מים על ידיהם וקודם לכן

יטול הלוי ידיו. ולא נהגו הלויים ליטול ידיהם תחלה רק סמכו על
נמילתן שחרית:

ז. אם נטל הכהן ידיו שחרית וברך על נמילת ידים לא יחזור לברך
כשנוטל ידיו לנשיאת כפים:

ח. כשמתחיל שליח ציבור רצה כל כהן שבבית הכנסת נעקר ממקומו
לעלות לדוכן ואף אם לא יגיע שם עד שיסיים שליח ציבור רצה
שפיר דמי אבל אם לא עקר רגליו ברצה שוב לא יעלה:

ט. כשעוקרים (רש"י ומסופות ור"ן כתבו ללא יאמר אותו עד עמדו לפני המזבח,
וכן כתב הצי"ת יוסף) כהנים רגליהם לעלות לדוכן אומרים יהי רצון
מלפניך ה' אלהינו שתהא ברכה זו שצויתנו לברך את עמך ישראל
ברכה שלמה ולא יהא בה מכשול ועון מעתה ועד עולם ומאריכים
בתפלה זו עד שיכלה אמן של הודאה מפי הציבור:

י. עומדים בדוכן פניהם כלפי ההיכל ואחוריהם כלפי העם
ואצבעותיהם כפופים לתוך כפיהם עד ששליח ציבור מסיים
מודים ואז אם הם שנים קורא להם (השליח ציבור) כהנים. הגה: ולא
יאמר אלהינו ואלהי וכו' ויש אומרים שאומרים אותו בלחש עד מלת
כהנים ואז יאמרו בקול רם (טור גסס ר"י ור"מ מרוטנבורג) וחוזר ואומר
עם קדושך כאמור בלחש (וכן נוהגין צמדינות אלון). ומחזירים פניהם כלפי
העם ואם הוא אחד אינו קורא לו אלא הוא מעצמו מחזיר פניו:

יא. כשמחזירין פניהם כלפי העם מברכין אשר קדשנו בקדושתו של
אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה:

יב. מגביהים ידיהם כנגד כתפותיהם ומגביהים יד ימנית קצת למעלה
מהשמאלית ופושטים ידיהם וחולקים אצבעותיהם ומכוונים
לעשות ה' אורים בין ב' אצבעות לב' אצבעות אור אחד ובין אצבע
לגודל ובין גודל לגודל ופורשים כפיהם כדי שיהא תוך כפיהם כנגד
הארץ ואחורי ידיהם כנגד השמים:

יג. מתחילין הכהנים לומר יברכה. הגה: ויש אומרים שגם מלת יברכה יקרא אותו שליח ציבור תחלה (טור ור"ן פרק הקולא והגהות מיימוני) וכן נוהגים בכל מדינות אלו. ואחר כך מקרא אותם שליח ציבור מלה במלה והם עונים אחריו על כל מלה עד שיסיימו פסוק ראשון ואז עונים הציבור אמן וכן אחר פסוק ב' וכן אחר פסוק ג':

יד. אין מברכין אלא בלשון הקודש ובעמידה ובנשיאת כפים ובקול רם:

טו. ואחר כך מתחיל שליח ציבור שים שלום ואז כהנים מחזירים פניהם להיכל ואומרים רבון העולמים עשינו מה שגורת עלינו עשה אתה מה שהבטחתנו השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל. הגה: ויאריכו בתפלה זו עד שיסיים שליח ציבור שים שלום ושיענו הציבור אמן על שניהם ואם אינם יכולים להאריך כל כך יאמרו אדיר במרום וכו' כדלקמן סימן ק"ל (רש"י פרק אלו נאמרין והגהות מיימוני):

טז. אין הכהנים רשאים להחזיר פניהם עד שיתחיל שליח ציבור שים שלום ואינם רשאים לכוף אצבעותיהם עד שיחזירו פניהם ועומדים שם ואינם רשאים לעקור משם עד שיסיים שליח ציבור שים שלום ויש מי שאומר שצריכין להמתין עד שיסיימו הציבור לענות אמן אחר ברכת שים שלום (וכן המנהג):

יז. כשמחזירין פניהם בין בתחלה בין בסוף לא יחזירו אלא דרך ימין. הגה: כשיורדין מן הדוכן לא יגעו במנעליהם המטונפים ואם נוגעים יטלו ידיהם לתפלה שיתפללו אחר כך (אגודה פרק היה קורא):

יח. אין המקרא שקורא כהנים רשאי לקרות כהנים עד שיכלה מפי הציבור אמן שעונים אחר ברכת מודים ואין הכהנים רשאים להתחיל ברכת אשר קדשנו בקדושתו של אהרן עד שיכלה דיבור קריאת כהנים מפי הקורא ואחר שברכו הכהנים אשר קדשנו

בקדושתו של אהרן אינם רשאים להתחיל יברכך עד שיכלה מפי כל הצבור אמן שעונים אחר ברכת אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וכן אינם רשאים להתחיל בתיבה עד שתכלה התיבה מפי המקרא ואין הצבור עונים אמן עד שתכלה ברכה מפי הכהנים. הגה: ולא יתחילו הכהנים רבון העולמים כו' עד שיכלה אמן מפי הצבור (צ"ת יוסף):

יז. אין שליח ציבור רשאי לענות אמן אחר ברכה של כהנים:

כ. אם שליח ציבור כהן אם יש שם כהנים אחרים לא ישא את כפיו. (ולא יאמרו לו לעלות או ליטול ידיו אבל אם אמרו לו כריך לעלות דהוא עוצר צעקה

אם אינו עולה) (מרדכי פרק הקורא עומד והגהות מיימוני פרק ט"ו דתפלה ואגור).

ואפילו אין שם כהן אלא הוא לא ישא את כפיו אלא אם כן מובטח לו שיחזור לתפלתו בלא טירוף דעת שאם הוא מובטח בכך כיון שאין שם כהן אלא הוא ישא את כפיו כדי שלא תתבטל נשיאות כפים וכיצד יעשה יעקור רגליו מעט בעבודה ויאמר עד ולך נאה להודות ויעלה לדוכן ויברך ברכת כהנים ויקרא לו אחר ומסיים החזן שים שלום ואם המקרא כוון לתפלת שליח ציבור מתחלה ועד סוף עדיף טפי שיסיים המקרא שים שלום:

כא. אין הכהנים רשאים לנגן בברכת כהנים שנים או שלשה נגונים משום דאיכא למיחש לטירוף הדעת ואין לנגן אלא נגון אחד מתחלה ועד סוף:

כב. משתדלין שיהא המקרא ישראל וכשהחזן כהן יעמוד ישראל אצלו ויקרא כהנים ויקרא אותם והחזן עומד ושותק:

כג. בשעה שהכהנים מברכים העם לא יביטו ולא יסיחו דעתם אלא יהיו עיניהם כלפי מטה כמו שעומד בתפלה והעם יכוונו לברכה ויהיו פניהם כנגד פני הכהנים ולא יסתכלו בהם. הגה: וגם הכהנים לא יסתכלו בידיהם על כן נהגו לשלשל הטלית על פניהם וידיהם חוץ לטלית. ויש מקומות שנהגו שידיהם בפנים מן הטלית שלא יסתכלו העם בהם (צ"ת יוסף):

בד. עם שאחורי הכהנים אינם בכלל ברכה אבל מלפניהם ובצדיהם אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת ולאחריהם נמי אם הם אנוסים כגון עם שבשדות שהם טרודים במלאכתן ואינם יכולים לבוא הם בכלל הברכה:

בה. בית הכנסת שכולה כהנים אם אין שם אלא י' כולם עולים לדוכן למי מברכין לאחיהם שבשדות ומי עונה אחריהם אמן הנשים והטף ואם יש שם יותר מעשרה היתרים מעשרה יעלו ויברכו והעשרה עונים אחריהם אמן:

בו. בשעה שמברכין אין לומר שום פסוק אלא ישתקו ויכוונו לברכה. הגה: ומכל מקום עכשיו שהכהנים מאריכין הרבה בנגונים נהגו גם כן לומר פסוקים וכמו שנתבאר לעיל סימן נ"ז לענין ברכו אך יותר טוב שלא לאמרם (דברי עזמנו):

בז. כהן אינו רשאי להוסיף מדעתו יותר על השלשה פסוקים של ברכת כהנים ואם הוסיף עובר על כל תוסיף:

בח. כהן שנשא כפיו ואחר כך הלך לבית הכנסת אחר ומצא צבור שלא הגיעו לברכת כהנים יכול לישא את כפיו פעם אחרת:

בט. כהן שלא התפלל עדיין ומצא צבור מתפללין נושא כפיו ואין התפלה מעכבתו:

ל. מי שיש לו מום בפניו או בידיו כגון שהם בוהקניות או עקומות או עקושות (בוהקניות פירוש מין נגע לזן ורש"י פירש לניטלי"ש צלע"ז. עקומות כפופות. עקושות לצדדיהן. והר"ן פירש עקומות שנתעקמה ידו אחרונית, עקושות שאינו יכול לחלק אצבעותיו) לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בו והוא הדין למי שיש מומין ברגליו במקום שעולים לדוכן בלא בתי שוקים וכן מי שריריו יורד על זקנו או שעניו זולפות דמעה וכן סומא באחד מעיניו לא ישא את כפיו ואם היה דש בעירו דהיינו שהם הגילים בו ומכירים הכל שיש בו אותו מום ישא כפיו ואפילו הוא

סומא בשתי עיניו וכל ששהה בעיר ל' יום מקרי דש בעירו ודוקא בעירו אבל אם הולך באקראי לעיר אחרת ושהה שם ל' יום לא ואפילו לא בא לדור שם להיות מבני העיר אלא בא להיות שם מלמד או סופר או משרת שנה או חצי שנה חשוב דש בעירו בל' יום:

לא. אם מנהג המקום לשלשל הכהנים טלית על פניהם אפילו יש בפניו ובידיו כמה מומין ישא את כפיו. הגה: ודוקא אם היו ידיו בפנים מן הטלית אבל אם הם מבחוץ לא מהני הטלית לידיו:

לב. היו ידיו צבועות אסמים ופואה (אסטריס ופואה פירוש מיני לצעים) לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בהם ואם רוב העיר מלאכתן בכך ישא את כפיו וכן אם הוא דש בעירו ישא את כפיו:

לג. מי שאינו יודע לחתוך האותיות כגון שאומר לאלפין עיינין ולעיינין אלפיין וכיוצא בזה לא ישא את כפיו:

לד. קמן שלא הביא שתי שערות אינו נושא את כפיו בפני עצמו כלל אבל עם כהנים שהם גדולים נושא ללמוד ולהתחנך ומי שהביא שתי שערות נושא את כפיו אפילו בפני עצמו ומיהו דוקא באקראי בעלמא ולא בקביעות עד שיתמלא זקנו שאז יכול לישא כפיו אפילו יחידי בקבע וכל שהגיע לשנים שראוי להתמלאות זקנו אף על פי שלא נתמלא קרינן ביה נתמלא זקנו (ועיין לעיל סימן כ"ג סעיף ח').

לה. כהן שהרג את הנפש אפילו בשוגג לא ישא את כפיו אפילו עשה תשובה. הגה: ויש אומרים דאם עשה תשובה נושא כפיו ויש להקל על בעלי תשובה שלא לנעול דלת בפניהם והכי נהוג (דברי ענמו,

ללא גרע ממשומד) (טור ורש"י והרצ"ה פוסקים אגור וצ"ח יוסף):

לו. מל תינוק ומת נושא את כפיו ואם העם מרננים אחריו שהוא שופך דמים כיון שלא נתברר הדבר ישא את כפיו:

לז. מומר לעבודת אלילים לא ישא את כפיו ויש אומרים שאם עשה תשובה נושא כפיו (וכן עיקר). ואם נאנס לדברי הכל נושא כפיו:

לח. שתה רביעית יין בבת אחת לא ישא את כפיו שתאו בשני פעמים או שנתן לתוכו מעט מים מותר ואם שתה יותר מרביעית אף על פי שהוא מזוג ואפילו שתאו בכמה פעמים לא ישא את כפיו עד שיסיר יינו מעליו:

לט. לא היו בו מהדברים המונעים נשיאת כפים אף על פי שאינו מדקדק במצות וכל העם מרננים אחריו נושא את כפיו (שאין שאל עזירות מונעין נשיאת כפים):

מ. כהן שנשא גרושה לא ישא כפיו ואין נוהגין בו קדושה אפילו לקרות בתורה ראשון ואפילו גירשה או מתה פסול עד שידור הנאה על דעת רבים מהנשים שהוא אסור בהם:

מא. נטמא למת שאינו משבעה מתי מצוה פסול מן הדוכן וכל מעלות הכהונה עד שישוב ויקבל שלא יטמא עוד למתים. (ויש אומרים דמי שיש לו צמ שהמירה לעזרת כוכצים או שזנתה אין מחייבין עוד לקדשו כי אציה היא מחללת) (מרדכי פרק נגמר הדין):

מב. החלל אינו נושא את כפיו:

מג. אחר שבעת ימי אבלות נושא כפיו ובתוך שבעת ימי אבלות יצא מבית הכנסת בשעה שקורא כהנים. הגה: ויש אומרים דכל זמן האבלות אפילו עד י"ב חדש על אביו ועל אמו אינו נושא את כפיו (מרדכי סוף פרק הקורא עומד והגהות מיימוני) וכן נוהגין במדינות אלו:

מד. כהן אף על פי שהוא פנוי נושא את כפיו. הגה: ויש אומרים דאינו נושא כפיו דהשרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה והמברך יש לו להיות בשמחה (מרדכי פרק הקורא עומד). ונהגו שנושא כפיו אף על פי שאינו נשוי ומכל מקום הרוצה שלא לישא כפיו אין מוחין בידו רק שלא יהא בבית הכנסת בשעה שקורין כהנים או אומרים להם ליטול ידיהם. נהגו בכל מדינות אלו שאין נושאים כפים אלא ביום טוב משום שאז שרויים בשמחת יום טוב וטוב לב הוא יברך מה שאין

כן בשאר ימים אפילו בשבתות השנה שטרודים בהרהורים על מחייתם ועל ביטול מלאכתם ואפילו ביום טוב אין נושאים כפים אלא בתפלת מוסף שיוצאים אז מבית הכנסת וישמחו בשמחת יום טוב (דצ"י ע"מ). וכל שחרית ומוסף שאין נושאים בו כפים אומר השליח ציבור אלהינו ואלהי אבותינו וכו' כדלעיל סוף סימן קכ"ו ויום הכפורים נושאים בו כפים כמו ביום טוב ויש מקומות שנושאים בו כפים בנעילה ויש מקומות אפילו בשחרית:

מה. אלו תיבות שהכהנים הופכים בהם לדרום ולצפון יברכך וישמרך אליך לך שלום. הגה: ונוהגין שמאריכין בניגון אלו תיבות כי כל אחת מהן הוא סוף ברכה בפני עצמה ואומרים רבון כמו שמפורש בסימן ק"ל ובשעה שמאריכין בניגון התיבות שבסוף הפסוקים דהיינו וישמרך ויחנך שלום והמקרא לא יאמר רבון וכו' (משנת מהרי"ל סימן קמ"ט). אסור להשתמש בכהן אפילו בזמן הזה דהוי כמועל בהקדש אם לא מחל על כך (מרדכי נהגות דגיטין):

סימן קכ"ז - באיזה תפלות נושאים כפים ובו ב' סעיפים

א. אין נשיאת כפים אלא בשחרית ומוסף ובנעילה ביום שיש בו נעילה כמו ביום הכיפורים אבל לא במנחה משום דשכיחא שכרות באותה שעה שמא יהא הכהן שכור וגזרו במנחה של תענית אטו מנחת שאר ימים אבל בתענית שאין בו נעילה הואיל ותפלת מנחה סמוך לשקיעת החמה היא דומה לתפלת נעילה ואינה מתחלפת במנחה של שאר ימים הלכך יש בה נשיאת כפים. (והמנהג שלנו כבר נתבאר לעיל סימן קכ"ט):

ב. כהן שעבר ועלה לדוכן ביום הכיפורים במנחה כיון שהדבר ידוע שאין שם שכרות הרי זה נושא את כפיו ואין מורידין אותו מפני החשד שלא יאמרו פסול הוא ולכך הורידוהו. הגה: ולכן אומרים

במנחה ביום כפורים אלהינו ואלהי אבותינו אף על גב דאין ראוי
 לנשיאת כפים מכל מקום הואיל ואם עלה לא ירד מיקרי קצת ראוי
 (הגהות מיימוני), וכן נוהגין במדינות אלו אף על פי שיש נוהגין במדינות
 אלו אף על פי שיש חולקים:

**סימן קל - רבוש"ע שאומרים בשעת נשיאת כפים,
 ובו סעיף אחד**

א. מאן דחזא חלמא ולא ידע מאי חזא ניקום קמיה כהני בשעה
 שעולים לדוכן ונימא הכי רבונו של עולם אני שלך וחלומותי שלך
 וכו' ויכוין דליסיים גם בהדי כהני דעני צבורא אמן ואי לא לימא הכי
 אדיר במרום שוכן בגבורה אתה שלום ושמך שלום יהי רצון שתשים
 עלינו שלום. הגה: ובמקום שאין עולין לדוכן יאמר כל זה בשעה
 שהשליח צבור אומר שים שלום ויסיים בהדי שליח צבור שיענו הקהל
 אמן (הר"י פרק הנוסח):

קיצור שולחן ערוך הלכות נשיאת כפיים

סימן ק - הלכות נשיאת כפים
ובו כ"ב סעיפים:

הכפורים, שאפלו חל בשבת, נושאין כפיהם. ויש מקומות שנוהגין שבכל יום טוב, אפלו חל בשבת, נושאין כפיהם, וכן נכון יותר.

אין נשיאת כפים אלא בעשירה, ^{סעיף ב} והכהנים מן המניין, לפי שגם הם בכלל הברכה, שנאמר ואני אברכם.

קדם נשיאת כפים, לא ישתה הכהן ^{סעיף ג} לא יין ולא שאר משקה ממשקים המשכרין. ואם לבו חלוש ורוצה לאכול פת כיסנין קדם מוסף, ישמע קדוש מאחר ^{ע"ז לעיל סימן ע"ז} ^{סעיף ט"ו}.

קדם הדוכן, צריך הפהן לטול ידיו ^{סעיף ד} עד הפרק, שהוא חבור היד עם הזרוע, כדרך שהיו מקדשין את ידיהם במקדש לעבודה, שנאמר, שאו ידיכם קדש וברכו את ה'. ויש ספק אם צריכין לברך על נטילה זו או אין צריכין לברך, כיון שברך על נטילת ידים בקומו ממטתו. ומספקא

סעיף א' מצות עשה מן התורה על הכהנים שיברכו את העם, שנאמר, כה תברכו את בני ישראל. וכל כהן שאין בו מדברים המעכבים אותו ואינו עולה לדוכן, עובר בעשה. ואינו עובר אלא כשקוראין אותו, שנאמר, אמור להם ותרגם אונקלוס, כד תימרון להון, ^(וע"ז לקט"ו סעיף ח'). והמנהג במדינותינו, שאין נשיאת כפים אלא ביום טוב, משום דאז שרויים בשמחת יום טוב, וביום הכפורים יש בו שמחת מחילה וסליחה, וטוב לב הוא יברך ^(וע"ז לעיל סימן מ"ה סעיף ה'), מה שאין כן בשאר ימים, אפלו בשבתות השנה, שטורדים בהרהורים על מחיתם ועל בטול מלאכתם. ואפלו ביום טוב אין נושאין כפיהם אלא בתפלת מוסף, שיוצאין אחר כך מבית הכנסת וישמחו בשמחת יום טוב ^(וע"ז לקט"ו סימן קל"ח סעיף ח'). עוד נוהגין במדינותינו, שביום טוב שחל להיות בשבת, אין נשיאת כפים, אלא ביום

כְּשֶׁעָלוּ לְדוֹכֵן, עוֹמְדִים וּפְנִיָּהֶם סעיף ח'
 כְּנֶגֶד אַרְוֹן הַקֹּדֶשׁ
 שְׁבַמְזֵרַח, וְאוֹמְרִים מוֹדִים דְּרַבְּנָן עִם
 הַצְּבוּר, וְאַחַר כֵּךְ אוֹמְרִים: יְהִי רְצוֹן
 מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵינוּ אַבּוֹתֵינוּ
 שֶׁתְּהֵא בְּרָכָה זוֹ שְׁצוֹיִתְנוּ לְבָרֶךְ אֶת
 עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְלֹא
 יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מִכְּשׁוֹל וְעוֹן מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם. וּמֵאַרְיִכִין בַּתְּפִלָּה זוֹ עַד
 שְׁיִכְלֶה שְׁלִיחַ הַצְּבוּר וְלֶךְ נֶאֱדָה
 לַהֲוֹדוֹת, כְּדִי שְׁיַעֲנוּ הַצְּבוּר אֲמֵן גַּם
 עַל תְּפִלָּה זֹאת. הַשְּׁלִיחַ צְבוּר אוֹמֵר
 אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵינוּ אַבּוֹתֵינוּ, בְּרַכְנוּ
 בְּבְרָכָה וְכוּ' בְּלַחֲשׁ, וְתִיבַת כְּהֵנִים
 אוֹמֵר בְּקוֹל רֶם, וּבְזֶה הוּא קוֹרֵא אֶת
 הַכְּהֵנִים שְׁיִבְרְכוּ. וְשׁוֹב אוֹמֵר
 בְּלַחֲשׁ, עִם קְדוּשַׁת פְּאֵמוֹר. וְלֵאחֶר
 שְׁקָרָא שְׁלִיחַ הַצְּבוּר כְּהֵנִים,
 מִתְּחִילִים וּמִבְּרָכִים כָּלֶם בְּיַחַד,
 בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל אֶהְרֹן,
 וְהוֹפְכִין פְּנֵיהֶם כָּלִפֵּי הָעַם, וּמְסִימִים
 אֶת הַבְּרָכָה, וְצוּנּוּ לְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה. וְעוֹנִין הַצְּבוּר אֲמֵן.
 אֲבָל שְׁלִיחַ הַצְּבוּר לֹא יַעֲנֶה אֲמֵן,
 מִשׁוּם דִּהוּי הַפֶּסֶק. מֵה שְׁאוּמְרִים
 בְּאַהֲבָה, הוּא לְאַפּוֹקֵי שְׂאֵם הַצְּבוּר
 שׁוֹנְאִים אֶת הַפֶּה אוֹ הַפֶּהן שׁוֹנֵא
 אֶת הַצְּבוּר, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו,
 וְסִכְנָה הוּא לִכְהֵן אִם יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו,
 וְעַל כֵּן, יֵשׁ לוֹ לְצִאֵת מִבֵּית הַכְּנֶסֶת.
 אִם אֵין בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֱלֹא כְּהֵן אַחַד,
 אֵינוֹ אוֹמֵר שְׁלִיחַ הַצְּבוּר כְּהֵנִים

נֹוֹהֲגִין שְׁלֹא יִכְרֹךְ. וְאִם נִגַּע בִּינְתִים
 בְּמָקוֹם מְטֻנֵּף, הָיָה רְאוּי לְבָרֶךְ עַל
 נְטִילָה זוֹ, אֲלֹא שְׁלֹא נִהְגוּ. וְרְאוּי
 לְכָל כְּהֵן יִרְא שְׁמַיִם, לְשִׁמּוֹר הֵיטֵב
 יָדָיו מִנְטִילַת יָדַיִם שְׁחֵרִית, שְׁלֹא לִגַּע
 בְּמָקוֹם הַמְּלַכְלֶךְ, כְּדִי שְׁלֹא יִצְטָרֵךְ
 לְבָרֶךְ שְׁנִית.

סעיף ה' הַלְוִי יוֹצֵק אֶת הַמַּיִם עַל יָדֵי
 הַכְּהֵנִים, עַל שֵׁם שְׁנֵאֲמַר,
 וְגַם אֶת אַחִיף מְטֵה לוֹי וְגו' הַקֶּרֶב
 אַתָּךְ וְלָוִי עָלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ. וְאִם אֵין
 שֵׁם לוֹי, יִצּוֹק בְּכוֹר פֶּטֶר רַחֵם
 שֶׁהוּא קְדוּשׁ, עַל יָדוֹ. וְאִם גַּם בְּכוֹר
 אֵינוֹ, מוֹטֵב שֶׁהַכְּהֵן בְּעַצְמוֹ יִצֵּק,
 וְלֹא יִצֵּק יִשְׂרָאֵל. הַלְוִי אוֹ הַבְּכוֹר
 אֲשֶׁר יִצֵּק מַיִם עַל יָדֵי הַכְּהֵנִים, אִם
 אֵין יָדָיו נְקִיּוֹת, יֵשׁ לוֹ לְרַחוּץ יָדָיו
 תַּחֲלָה.

סעיף ו' אֲסוּר לְעַלֵּת לְדוֹכֵן בְּמִנְעָלִים. וַיַּחֲלֵץ
 הַמִּנְעָלִים קֹדֶם נְטִילַת יָדַיִם,
 וְטוֹב לְזַהֵר לְהַצְנִיעַ הַמִּנְעָלִים תַּחַת
 הַסַּפְסָלִים, שְׁלֹא יִהְיוּ מְגֻלִין וְנִרְאוּ,
 מִפְּנֵי כְבוֹד הַצְּבוּר.

סעיף ז' כְּשֶׁשְׁלִיחַ הַצְּבוּר מִתְּחִיל רִצָּה,
 צְרִיכִין כָּל הַכְּהֵנִים
 לְעַקֵּר מִמְּקוֹמוֹתֵיהֶם לְעֵלוֹת לְדוֹכֵן.
 וְעַל כֵּן יֵטְלוּ אֶת יָדֵיהֶם קֹדֶם לְכֵן,
 כְּדִי שְׁכַּשְׂיֵאמַר שְׁלִיחַ הַצְּבוּר רִצָּה,
 יַעֲקְרוּ מִמְּקוֹמָם לְעֵלוֹת לְדוֹכֵן עִם
 יָדַיִם רְאוּיּוֹת לְבָרְכָה. וּבְדִיעֵבֵד גַּם
 אִם נְטְלוּ יָדֵיהֶם אַחַר כֵּךְ, שְׁפִיר דְּמִי.

אָנוּסִים. אֲבָל הָעַם שָׁמֵן הַצְּדָדִים
 לַפְּנֵיהֶם, הֵמָּה בְּכָלֵל הַבְּרָכָה.
 וּבִמְקוֹם שְׁאוֹרֵן הַקֹּדֶשׁ בּוֹלֵט מִן
 הַכֶּתֶל, אִם כֵּן הָאֲנָשִׁים שְׁעוּמְדִין
 אֲצֵל הַכֶּתֶל הַמְּזוֹרְחִי, הֵמָּה מִן
 הַצְּדָדִין שְׁאֲחֹרֵי הַכֶּהֱנִים, צְרִיכִין
 לְלַכֵּת מִשָּׁם וְלַעֲמוֹד בְּמָקוֹם שִׁיְהִי
 לְכָל הַפְּחוֹת מִן הַצְּדָדִין שְׁלַפְנֵי
 הַכֶּהֱנִים. וְאִם אֵי אֶפְשָׁר, הָרִי הֵן כְּמוֹ
 אָנוּסִים, וְהֵם בְּכָלֵל הַבְּרָכָה.

בְּקוֹל רֶם, אֲלֵא הוּא מַעֲצָמוּ מַחֲזִיר
 אֶת פָּנָיו.

^{ט'} מִגְבִּיהִים אֶת יְדֵיהֶם נֶגֶד כְּתֻפֵיהֶם,
 וּפּוֹשְׁטִים אוֹתָן, וְחוֹלְקִין
 אֲצַבְעוֹתֵיהֶם שִׁיְהִי בִינְיָהֵן חֲמִשָּׁה
 אֹוִירִים, דְּהֵינּוּ בֵּין שְׁתֵּי אֲצַבְעוֹת
 לְשְׁתֵּי אֲצַבְעוֹת אֹוִיר אֶחָד, וּבֵין שְׁתֵּי
 אֲצַבְעוֹת לְאֶגּוּדֵל גַּם כֵּן אֹוִיר אֶחָד,
 וְכֵן בֵּיד הַשְּׁנַיָה, הָרִי אַרְבָּעָה אֹוִירִים.
 וּבֵין אֶגּוּדֵל לְאֶגּוּדֵל גַּם כֵּן אֹוִיר
 אֶחָד, הָרִי חֲמִשָּׁה אֹוִירִים. וְצָרִיךְ
 לַעֲשׂוֹת כֵּן, מִשּׁוּם דְּכֻתִּיב, מִצִּיץ מִן
 הַחֲרָכִים, ה' חֲרָכִים. וְצָרִיךְ לְזַהֵר
 מְאֹד, שְׁלֹא יִגְעוּ רֵאשֵׁי הָאֶגּוּדֵלִין זֶה
 בָּזֶה, שְׁלֹא יִתְקַלְקַל הַחֲלוֹן. וְצָרִיךְ
 לְהַגְבִּיחַ אֶת הַיָּד הַיְמָנִית קֶצֶת
 לְמַעַלָּה מִהַשְּׂמַאלִית, וְיֵהָא אֶגּוּדֵל
 יְמִין עַל אֶגּוּדֵל שְׂמַאל, (עֵינֵי מִגּוֹ אֲבָרְהִם
 וּלְבוּשֵׁי שַׂדְדוֹ). וּפּוֹרְשִׁין כְּפֵיהֶם, שִׁיְהִיָּה
 תּוֹךְ כְּפֵיהֶם כְּנֶגֶד הָאָרֶץ, וְאַחֲרָי
 יְדֵיהֶם כְּנֶגֶד הַשָּׁמַיִם.

^{י"ב} שְׁלִיחַ הַצְּבוּר מִקְרָא אוֹתָם בְּרַבְת
 כְּהֵנִים מְלָה בְּמִלָּה, וְהֵם
 אוֹמְרִים אַחֲרָיו כָּל מְלָה, עַד
 שְׁמַסִּימִים פְּסוּק רֵאשׁוֹן, וְעוֹנִין
 הַצְּבוּר אִמֵּן, וְכֵן אַחַר הַפְּסוּק הַשְּׁנַי
 וְאַחַר הַפְּסוּק הַשְּׁלִישִׁי. לֹא יִקְרָא
 שְׁלִיחַ הַצְּבוּר בְּעַל פִּה, אֲלֵא מִתּוֹךְ
 הַסְּדוּר, שְׁלֹא יִתְבַּלְבֵּל. וְיִכּוֹל לומר
 גַּם הוּא הָאֲמִנִים שְׁלֹא אַחַר הַפְּסוּקִים
 וְלֹא הוּי הַפְּסוּק, שְׁזֵהוּ צָרִיךְ תְּפִלָּה.
 אֵלוּ תְבוֹת שֶׁהַכֶּהֱנִים הוֹפְכִים בְּהֵן
 לְדָרוֹם וְלַצָּפוֹן, יְבָרְכֶךָ, וְיִשְׁמְרֶךָ,
 אֱלֹהֵי, וְיִחַנְךָ, אֱלֹהֵי, לְךָ מִשּׁוּם דְּתְבוֹת
 אֵלוּ הֵן לְנִכְחַ, לְכֵן הוֹפְכִין אֶת עֲצָמָם
 גַּם לְצָדָדִין, כְּדִי לְבָרֵךְ אֶת כָּלָם. וְכֵן
 הוֹפְכִין גַּם בְּתַבַּת שְׁלוֹם, לְפִי שֶׁהִיא
 סִיּוּם הַבְּרָכוֹת. וּבְשַׁעָּה שְׁמַאֲרִיכִין
 בְּנִגּוֹן שֶׁל הַתְּבוֹת שֶׁבְּסוֹף הַפְּסוּקִים,
 דְּהֵינּוּ, וְיִשְׁמְרֶךָ, וְיִחַנְךָ, שְׁלוֹם,
 אוֹמְרִים הַצְּבוּר רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם וְכוּ'.
 וְהַמְקַרָּא, אֶפְלוּ אֵינוּ שְׁלִיחַ הַצְּבוּר,
 לֹא יֵאמֵר, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מִפְּנֵי
 הַטְּרוּף. וּמְכַל שְׁכֵן שְׂאֵם הוּא שְׁלִיחַ

^{י"ג} בְּשַׁעָּה שֶׁהַכֶּהֱנִים מְבָרְכִים אֶת הָעַם,
 לֹא יְבִיטוּ וְלֹא יִסִּיחוּ דַעְתָּם,
 אֲלֵא יֵהִי עֵינֵיהֶם כְּלִפֵּי מַטָּה, כְּמוֹ
 בְּתַפְלָה, וְהָעַם יִכְוֹנוּ לְבָרְכָה, וְיֵהִי
 פְּנֵיהֶם נֶגֶד פְּנֵי הַכֶּהֱנִים, אֲבָל לֹא
 יִסְתַּכְּלוּ בָּהֶם. וְגַם הַכֶּהֱנִים בְּעֲצָמָם
 לֹא יִסְתַּכְּלוּ בִּידֵיהֶם. וְנִהְיֶה לְשִׁלְשֵׁל
 אֶת הַטְּלִית עַל פְּנֵיהֶם, וּיְדִיָּהֶם חוּץ
 לְטְלִית. וְגַם הַצְּבוּר מְשַׁלְשֵׁלִין אֶת
 הַטְּלִיתִים עַל פְּנֵיהֶם שְׁלֹא יִסְתַּכְּלוּ.
^{י"ד} הָעַם שְׁאֲחֹרֵי הַכֶּהֱנִים, אֵינָם בְּכָלֵל
 הַבְּרָכָה, אֲלֵא אִם כֵּן הִי

לְאַחַר שְׂיכְלָה אָמֵן מִפִּי כָּל הַצְּבוּר.
 וְכֵן בְּאָמֵן שְׁעוֹנִים אַחַר וַיִּשְׁמְרָךְ,
 וַיַּחַדְךָ, שְׁלוֹם, יִמְתִּין הַמַּקְרָא וְלֹא
 יִתְחִיל יָאֵר, יִשָּׂא, שִׁים שְׁלוֹם, עַד
 לְאַחַר שְׂיכְלָה אָמֵן מִפִּי כָּל הַצְּבוּר.
 וְאִין הַפְּהֵנִים רִשָּׁאִים לְהַחְזִיר פְּנֵיהֶם
 מִן הַצְּבוּר לְהִיכָל, עַד שְׂיִתְחִיל שְׁלִיחַ
 הַצְּבוּר שִׁים שְׁלוֹם. וְאִינֵם רִשָּׁאִים
 לְכַף אֲצַבְעוֹתֵיהֶן מִפְּשִׁיטָתָן, עַד
 שְׂיִחְזִירוּ פְּנֵיהֶם מִן הַצְּבוּר. וְאִינֵם
 רִשָּׁאִים לְעַבֹּר מִן הַדּוּכָן, עַד
 שְׂיִסְיָמוּ הַצְּבוּר אָמֵן, לְאַחַר הַמַּבְרָךְ
 אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם.

הַצְּבוּר, שְׁלֹא יֵאמְרוּ מִפְּנֵי הַפְּסֵק
 בְּתַפְלָה. וְלֹא יִגְנְנוּ הַפְּהֵנִים אֶלָּא נִגְוִן
 הַמִּיחָד, מִפְּנֵי טְרוּף הַדַּעַת.

בְּשִׁעָה ^{סעיף י"ג} שֶׁהַפְּהֵנִים אוֹמְרִים אֶת
 הַתְּבוּת, אִין לְצְבוּר לּוֹמֵר
 שׁוֹם פְּסוּק, רַק יִשְׁמְעוּ הֵיטֵב בְּכוֹנָה
 אֶת הַתְּבוּת מִפִּי הַפְּהֵנִים, כִּי כְּלוּם יִשׁ
 עֹבֵד שְׁמֻבְרָכִים אוֹתוֹ וְאִינוּ מֵאֲזִין
 וּמְכוּן לְבָרְכָה. וְאִם אוֹמְרִים
 הַפְּסוּקִים, אִינֵם יְכוּלִים לְכוּן לְבָרְכָה.
 אֲךָ קֶצֶת, נוֹהֲגִים לּוֹמֵר פְּסוּקִים.
 וַיִּזְהָרוּ שְׁלֹא לְאִמְרֵם אֶלָּא בְּשִׁעָה
 שְׁשִׁלִּיחַ הַצְּבוּר אוֹ הַפְּהֵנִים מִנְּגַנְגִים,
 וְלֹא בְּשִׁעָה שְׁאוֹמְרִים אֶת הַתְּבוּת.

בְּשִׁמְחֻזְרִין ^{סעיף י"ד} הַפְּהֵנִים אֶת פְּנֵיהֶם, בֵּין
 בְּתַחֲלָה בֵּין בְּסוּף, לֹא
 יִחְזִירוּ אֶלָּא דְרָךְ יָמִין. לְכֵן בְּתַחֲלָה
 כְּשִׁעוֹמְדִים וּפְנֵיהֶם לְמִזְרַח, יִפְנוּ
 לְדָרוֹם וְאַחַר כֵּךְ לְמַעְרָב. וְאַחַר
 הַדּוּכָן כְּשֶׁהוֹפְכִין פְּנֵיהֶם לְמִזְרַח,
 פּוֹנִים דְרָךְ צְפוֹן. וְכִשְׁהֵם יוֹרְדִין מִן
 הַדּוּכָן, יִהְיֶה פְּנֵיהֶם קֶצֶת לְנֶגֶד אֲרוֹן
 הַקֹּדֶשׁ, וַיִּפְסְעוּ לְאַחֲרֵיהֶם כְּתַלְמִיד
 הַנֶּפֶטָר מִלְּפָנֵי רַבּוֹ. כְּשֶׁנוֹעֲלִין
 הַמְּנַעְלִים, לֹא יִגְעוּ בָהֶם. וְאִם נִגְעוּ,
 צָרִיכִין לְטוֹל יְדֵיהֶם.

אַחַר ^{סעיף י"ד} כֵּךְ מִתְחִיל שְׁלִיחַ הַצְּבוּר שִׁים
 שְׁלוֹם, וְאִזּוֹ הַפְּהֵנִים מַחְזִירִים
 אֶת פְּנֵיהֶם כְּלָפֵי אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ
 שְׁבַמְזֻרְחָ, וְאוֹמְרִים, רַבּוֹן הָעוֹלָמִים
 וְכוּ', וַיֵּאָרִיכוּ בְּתַפְלָה זֹאת עַד שְׂיִסְיָם
 שְׁלִיחַ הַצְּבוּר, הַמַּבְרָךְ אֶת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם, כְּדֵי שְׂיַעֲנוּ הַצְּבוּר
 אָמֵן גַּם עַל תְּפִלָּתָם. וְאִם אִינֵם
 יְכוּלִים לְהֵאָרִיךְ כָּל כֵּךְ יֵאמְרוּ עוֹד,
 אֲדִיר בְּמָרוֹם וְכוּ', וּבְרֵאשׁ הַשָּׁנָה
 יוֹם הַפְּפוּרִים שְׁמִנְגָנִים הַיּוֹם
 תְּאֻמְצָנוּ וְכוּ', לֹא יִתְחִילוּ הַפְּהֵנִים
 רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְכוּ', עַד קְרוֹב לְסוּף,
 כְּדֵי שְׂיִסְיָמוּ בְּשׁוּהָ עִם שְׁלִיחַ הַצְּבוּר.

מִשְׁתַּדְּלִים ^{סעיף י"ז} שְׁשִׁלִּיחַ הַצְּבוּר לֹא יִהְיֶה
 כְּהֵן. וְאִם הוּא כְּהֵן, לֹא
 יַעֲלֶה לְדוּכָן, וְגַם לֹא יִקְרָא לְפָנֵי
 הַפְּהֵנִים, אֶלָּא אִישׁ אַחַר יַעֲמֵד אֲצִלוֹ
 שְׂיִקְרָא כְּהֵנִים, וְגַם יִקְרָא לְפָנֵיהֶם
 אֶת הַתְּבוּת יְבָרְכֶךָ וְגו', וּשְׁלִיחַ
 הַצְּבוּר עוֹמֵד וְשׁוֹתֵק עַד שִׁים שְׁלוֹם.

אִין ^{סעיף ט"ו} הַפְּהֵנִים רִשָּׁאִים לְהִתְחִיל בְּרַכַּת
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ וְכוּ', עַד שְׂתַכְלָה
 לְגַמְרֵי תַבַּת כְּהֵנִים מִפִּי הַמַּקְרָא. וְאִין
 הַמַּקְרָא רִשָּׁאִי לְהִתְחִיל יְבָרְכֶךָ, עַד

מְשַׁלְשָׁלִים אֶת הַטְּלִיתִים עַל פְּנֵיהֶם, מֵתָר לְשֵׂא אֶת כַּפָּיו. אָבֵל מִי שֵׁישׁ לוֹ מוֹם בְּיָדוֹ, כְּגוֹן שֶׁהָן בַּהֲקִנְיֹת (פרוש מ"ו נג ע לבו), או מְנַמְרוֹת בְּנִקְדוֹת דְּקוֹת, או שֶׁהָן עֲקָמוֹת, או שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְחַלֵּק אֶת אֲצָבְעוֹתָיו, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו מִפְּנֵי שֶׁהָעַם יִסְתַּכְּלוּ בּוֹ וְיִסְיָחוּ דַעְתָּם. וְאִם הוּא רָגִיל בְּעִירוֹ, שֶׁכָּבַר שָׁהָה שֵׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמְכִירִים אוֹתוֹ, נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. הָיוּ יָדָיו צְבוּעוֹת, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו, מִפְּנֵי שֶׁהָעַם מִסְתַּכְּלִין בָּהֶם. וְאִם רַב הָעִיר מְלֹאכְתָן בְּכָךְ, יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו. מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְחַתֵּךְ הָאוֹתִיּוֹת הַיֵּטֵב וְקוֹרֵא שִׁי"ן יְמִנִית כְּמוֹ שְׁמַאֲלִית, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו, אִם לֹא שָׁכַל הַקְּהָל קוֹרֵין כֵּן. וְכָל כֹּהֵן שֶׁאֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו, יֵצֵא קֹדֶם רְצָה מִבֵּית הַכֹּנֶסֶת לְחוּץ, עַד שִׁגְמְרוּ נְשִׂיאת כַּפָּים.

וְאֵינוֹ עוֹבֵר בְּמָה שֶׁאֵינוֹ עוֹלָה לְדוֹכֵן, אִף שֶׁזֶה קָרָא כֹהֲנִים בְּקוֹל, כִּי אֵין הַכּוֹנֵה אֲלָא עַל מִי שֶׁאֵינוֹ עוֹמֵד בַּתְּפִלָּה וְעָקַר רִגְלָיו בְּרְצָה. וְאִם אֵין שֵׁם כֹּהֵן אַחֵר אֲלָא הוּא, אֲזִי כְּדִי שֶׁלֹּא תִתְבַטֵּל מִצְוַת נְשִׂיאת כַּפָּים, יַעֲלֶה הוּא לְדוֹכֵן וְסוֹמֵךְ עַל נְטִילַת יָדַיִם שֶׁל שַׁחֲרִית. כִּיצַד עוֹשֶׂה. עוֹקֵר רִגְלָיו קֶצֶת כְּשֹׂאמֵר רְצָה, וְאוֹמֵר עַד וּלְךָ נִאֶה לְהוֹדוֹת, וְאַחֵר אוֹמֵר, אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּרַכְנוּ בְּבִרְכָה וְכוּ', וְשִׁלַּיִח הַצְּבוּר עוֹלָה לְדוֹכֵן, וְזֶה הָאֲחֵר מְקָרָא לוֹ, וְחֹזֵר שִׁלַּיִח הַצְּבוּר וְאוֹמֵר שִׁים שְׁלוֹם, וְלֹא יֹאמֵר רַבּוֹן הַעוֹלָמִים וְכוּ', עַד לְאַחֵר הַקְּדִישׁ. וְאִם לֹא עָקַר רִגְלָיו בְּרְצָה, אֵינוֹ רִשְׁאֵי לַעֲלוֹת.

סעיף י"ח צבור שְׁכָלֵם כֹהֲנִים, אִם אֵין שֵׁם אֲלָא עֲשָׂרָה, כָּלֵם עוֹלִים לְדוֹכֵן. לְמִי מְבָרְכִין. לְאַחִיהֶם שְׁבִשְׁדוֹת. וּמִי עוֹנֶה אַחֲרֵיהֶם אֲמֵן. נְשִׁים וְטָף. וְאֶפְלוּ אֵין נְשִׁים וְטָף, עֲנִית אֲמֵן אֵינָה מְעַכֶּבֶת. וְאִם יֵשׁ יוֹתֵר מִעֲשָׂרָה, הֵיטְרִים מִעֲשָׂרָה יַעֲלוּ לְדוֹכֵן, וְעֲשָׂרָה יִשְׁאָרוּ לַעֲנוֹת אֲמֵן.

סעיף י"ט כֹהֵן שֶׁנִּשְׂאָ אֶת כַּפָּיו וְאַחֵר כֹּךְ הֵלֵךְ לְבֵית הַכֹּנֶסֶת אַחֵר, אִם רוּצָה, יָכוֹל לַעֲלוֹת לְדוֹכֵן גַּם כֵּאֵן. וְאִם אֵינוֹ רוּצָה, אִף שֶׁשׁוֹמֵעַ קוֹרְאִין כֹהֲנִים אֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲלוֹת כִּינֵן שֶׁכָּבַר עָלָה.

סעיף כ' מִי שֵׁישׁ לוֹ מוֹם בְּפָנָיו, בְּמִדֵּינוֹתֵינוּ שְׁנוּהֲגִים שְׁכָל הַכֹהֲנִים

סעיף כ"א הָרַג אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּמִזִּיד, אֶפְלוּ עֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְאִם הָרַג בְּשִׂגְגָה וְעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְכֵן מוֹמֵר שֶׁעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. נִשְׂא גְרוּשָׁה אוֹ חִלּוּצָה אוֹ שֶׁנִּשְׂמָא לְמַת שֶׁאֲסוּר לוֹ לְטַמֵּא אֵלָיו, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו, עַד שִׁיעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה עַל פִּי תַלְמִיד חֶכֶם. וְשֶׁאֵר עֲבֵרוֹת, אֵינָן מוֹנְעוֹת מִנְשִׂיאת כַּפָּים. חָלַל, אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו.

סעיף כ"ב אוֹנֵן אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְאָבֵל תּוֹךְ שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ עַל אָבִיו וְאָמוֹ אוֹ תּוֹךְ שְׁלֹשִׁים עַל שֶׁאֵר קְרוֹבִים,

אָביו וְאָמוֹ וְתוֹךְ שְׁלֹשִׁים עַל שְׁאָר
 קְרוֹבִים. אַבְל תוֹךְ שִׁבְעָה, כְּגוֹן
 הַקּוֹבֵר מֵתוֹ בְּרַגְלָא, אִפְלוּ אִם אֵין שָׁם
 שְׁנֵי כַּהֲנִים אַחֲרַיִם, אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת
 כַּפָּיו (קכ"ח).

אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו, וְצָרִיךְ לְצִאת
 מִבֵּית הַכִּנּוּסֶת קֹדֶם רְצָה עַד אַחַר
 נְשִׂיאת כַּפָּיִם. וְאִם אֵין בְּבֵית הַכִּנּוּסֶת
 שְׁנֵי כַּהֲנִים אַחֲרַיִם, מִתָּר לְאַבְל לְשֵׂא
 אֶת כַּפָּיו תוֹךְ שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ עַל

ברכת כהנים

הכהנים מברכים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
 בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל אֶהְרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

יְבָרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ:

והצבור עונים: אָמֵן:

יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶךָ:

והצבור עונים: אָמֵן:

יֵשֵׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

והצבור עונים: אָמֵן:

הקהל אומרים:

אֲדִיר בְּמָרוֹם שׁוֹכֵן בְּגִבּוֹרָה אַתָּה שְׁלוֹם וְשִׁמּוֹךְ שְׁלוֹם.
 יְהִי רְצוֹן שְׁתַּשִּׁים עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית
 יִשְׂרָאֵל. חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם:

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראש שליט"א
חיבר למעלה מאתי ספרים על כל מקצועות התורה

אבן הפינה

אור הזוהר 187 ★ אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

אבן הפינה הופכת לאלפי בנינים זוהרים

הזמן קצר, ובידינו הדבר! לנצל עוד ועוד, זוהר הקדוש ללמד וללמוד. מצויים אנו עתה בעידן של פעמי משיח, בדור הגאולה, ואין לנו זמן לעסוק בחיצוניות בלבד.

פסק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

כל עלון שאין בו פינה לדברי זוהר
מקומו בגניזה!

כיון שגוזל מזמן הציבור

לעסוק בדברי הזוהר הקדוש

אנא, התעוררו התעוררו כי בא 'אורך'!

מעניקים לכם את היהלום שבכתר - הזוהר הקדוש! אל תשליכו את היהלום האמיתי - כאבני חצץ.

הכירו בערך העצום של כל רגע למוד זוהר ובשמים מצפה לכם מגדל אור שכולו טוב.

ידוע שהתלמוד והגמרא הם מעטה חיצוני לתורת הסוד, והאמת שהיא פנימיות התורה וסודותיה מה תהא עליה?

העיסוק בחיצוניות בלבד, הוא כאחד הנוטל כוס מים ובמקום לשתות את המים, מתעסק עם הכוס בלבד, הכוס מחזיקה את המים אך אין היא העיקר. בדורינו, דור המבול והבלבול כשחושך על פני תהום. סכנות ברוחניות ובגשמיות אורבות בכל פינה, ומי יודע מה ילד יום? נלמד זוהר ונחיש ורוח אלוקים מרחפת על פני המים

רשב"י שלח לנו את "תיבת הנח" הזוהר הקדוש להציל אותנו, לרומם את נשמתינו, להעלותינו מעל כל החפצים להטביענו במים הזידונים.

כי רק בזכות הזוהר, נצא מן הגלות ברחמים!

כהבטחת הרעיא מהימנא "בִּסְפָרָא דָּא יִפְקוֹן מְגָלוּתָא בְּרַחֲמֵי".
ובכך שנכניס פינה לזוהר הקדוש בעלוננו,
ונחדיר פינה של זוהר הקדוש בלבנו,
נזכה לאלפי בנינים וזהרים ויהא שבעתיים כאור החמה מאירים.
הזמן קצר! וכידינו הדבר! ללמוד וללמד, להפיץ זוהר ולעודד

בכל עלון נקדיש לזוהר פינה, ונזכה שמשיח יבוא ברינה

הקב"ה שלח לנו תיבת נח של הרשב"י
שהוא "הזוהר הקדוש"
להצילנו מהמבול הנורא!

הקטגוריה של הרשב"י והזוהר הקדוש... (text continues) ...

המטעמים והיוונו גוהר הקדוש
אליו אנו דקא משדולין גוהר
דא, דאקרי ספר הזהר, דאדרי
קתיבתו של דמתכנשי לה שנים
מעור, ושבוע מולכותא. ולזמן
אחד מעור, ושנים מושפחה.
דמיון ותקום (שמות א) כל הפן
הילוד תאוה תשלימוהו. (דא
אודי דספרא דא.

(זהר חלק ב' דף ק"ג ע"א טו"ט)
(עייניי טעמי זור חזק דף ק"ב ע"ב)
ד, וספרות מופלא לאור חכמי דור
מוקדרא. וז' דברי רבנו רמב"ם קרב משה
קודמוהו, דע את אליק אביך. (א').

תיבת נח של הרשב"י

0722-990044

המבול היה נח נשא עם וזוהר הקדוש... (text continues) ...

בוקר חדש מפציע בעולם. משמיע זוהר ומאיר לכולם.

ברדיו 2000 טל: 03-5220005
תוכלו להאזין ברנה
כל דרשה מיוחדת במינה
חמש דקות בלבד להקשבה

ובנוסף תוכלו להאזין
לתוכניתו של האדמו"ר מהאלמין
"חיים על פי הזוהר"
כל יום רביעי בשעה 12:00 בצהריים.

להזמנת דיסקים
054-457-7956

חמש דקות
זוהר חק לישראל
כל יום בשעה 8:05 בבוקר

חמש דקות
זוהר דף היומי
כל יום בשעה 8:00 בבוקר

בחמש דקות קנית קנין רוחני מיוחד!

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר
זוהר שרה ארומה

ספר ח

זוהר האר"י לברכת כהנים

שער הכוונות

דרושי חזרת העמידה דרוש ה':

נתקנו ולא נעשה עדיין. גם בחינת היסוד שבה לא נעשה עדיין.

סוד זקיפת האצבעות כלפי מעלה

והנה היסוד שבה נעשה על ידי ויעבור כמבואר שם, והחכמה ובינה שבה נעשית על ידי נשיאות כפים של ברכת כהנים. והענין הוא במה שיתבאר בענין כונת ברכת כהנים שעניינה הוא שאז נכנסין אור המקיף בזעיר אנפין, ופשוט הוא כי אז מתרבים האורות בזעיר אנפין ולכן אז הם נושאים את כפיהם לרמוז שאותם ההארות הניתוספות בזעיר אנפין הנמשכות ויוצאות מסופי האצבעות של ידיו שלא ירדו למטה אמנם יצאו משם ויעלו בסוד אור חוזר ממטה למעלה עד רישא דזעיר אנפין בסוד זקיפת האצבעות כלפי מעלה. ועל ידי כן נתקנין חכמה ובינה של לאה. וזה סוד טעם שצריך הכהן לישא כפיו כנגד ראשו ממש למעלה כנזכר במשנה וצריך לזוהר בזה להגביהם ממש כנגד ראשו, וענין זה יתבאר בדרוש שנתבאר אצלנו בדרוש תיקון פרצוף לאה איך נתקן, ושם נתבאר

דרוש ענין נשיאת כפים וברכת כהנים בולל שני דרושים דרוש ענין משמעות נשיאות כפים וענין ברכת כהנים. ובתחילה נבאר טעם נשיאות כפים יען כי הוא דרוש קצר, ואחר כך נחזור לבאר דרוש ברכת כהנים בכמה פנים ששמעתי ממורי זכרונו לברכה. דע כי ענין נשיאות כפים הוא לצורך תיקון פרצוף לאה כמו שנבאר. והענין הוא כמו שנתבאר לעיל בסוד ברכת שים שלום דתפלת לחש כי שני זיווגים נעשים עתה האחד הוא זיווג הזעיר אנפין הנקרא ישראל ב"ג מידות דרחמים של ויעבור כו' עם לאה מן החזה שלו ולמעלה. והב' הוא זיווג יעקב עם רחל בנפילת אפים.

תיקון לאה

והנה בברכת אבות נעשה פרצוף רחל וגם פרצוף לאה כנזכר לעיל במלת האל הגדול כו', שהם אותיות לאה, אבל אז לא נעשה כל פרצוף לאה כולו כנזכר שם, כי לא נעשה אז רק בחינת הדעת דלאה, ובחינת השבע תחתונות שבה, אבל התרין מוחין חכמה ובינה שבה לא

שנעשו ב' מוחין דילה אין צריך עוד בהם ולכן מורידין הידים כדרכם למטה, ואורות יוצאין דרך האצבעות בסוד אור ישר מעילא לתתא כדרכן תמיד:

מוחין פנימיים ומוחין מקיפים

ועתה נבאר ענין ברכת כהנים כבר הודעתך בדרוש הצלם של זעיר אנפין איך יש בזעיר אנפין מוחין מצד אימא והם מוחין פנימיים, וגם יש לו מוחין מקיפים מבחוץ, וחיבור ב' בחינות אלו נקרא צלם, בסוד אך בצלם יתהלך איש, ואות צ' הם מוחין פנימיים, ושני אותיות ל"מ הם מוחין מקיפים, וכן על דרך זה יש בזעיר אנפין מוחין אחרים מצד אבא והם מתלבשים בתוך המוחין דמצד אימא, והם גם כן פנימיים ומקיפין ונקראים גם הם בחינת צלם, באופן שהם ב' צלמים בסוד עד שיפוח היום ונסו הצללים תרין.

סדר כניסת המוחין לפי השנים

והנה המוחין פנימיים דמצד אימא נכנסין בזעיר אנפין עד תשלום היותו בן י"ג שנים, ואז נקרא איש, ואחר כך נכנסים בו מקיפין דמצד אימא בה' שנים אחרים שהוא עד תשלום היותו בן ח"י שנה, ואז נאמר עליו בן ח"י לחופה, ואחר כך בב' שנים אחרים

שעל ידי האורות היוצאים מסופי הזרועות דזעיר אנפין דרך קצוות האצבעות נבנה פרצוף לאה מתתא לעילא בסוד אור חוזר, ועיין שם.

אלו האורות נעשים בחינת חכמה ובינה בלאה משני צדדי הדעת שלה

וקיצור הענין הוא כי בהגביה הזעיר אנפין שני זרועותיו למעלה, נמצאים ראשי אצבעותיו מכוונות משני צדדי ראשו בשני צדדי מוח הדעת שבו אצבעות זרוע ימין מימין הדעת ואצבעותיו השמאליות משמאל מוח הדעת, ואז האורות יוצאים דרך קצוות אצבעותיו בסוד אור חוזר מתתא לעילא, ובצאתם מתגלים האורות ההם ומשם מאירים בלאה העומדת ראשה באחורי דעת דזעיר אנפין, ואלו האורות נעשים בחינת חכמה ובינה בלאה משני צדדי הדעת שלה, והם גבוהים יותר מהדעת כנודע, כי לעולם כל חכמה ובינה הם גבוהים מן הדעת, והאורות מתפשטים בשני צדדי הדעת מתתא לעילא וכל זה נעשה על ידי נשיאות כפי זעיר אנפין, וכנגד זה צריכים הכהנים להגביה כפיהם, ואחר אשר סיימו ברכת כהנים ונגמר תיקון לאה ונעשו ב' מוחין שלה אין צורך להשאיר כפיהם זקופים עוד, עד ויעבור שהוא עת הזווג דלאה, כי כיון

שבתפלת שחרית דימי החול עולה זעיר אנפין עד ראש התבונה, אמנם אינו ממש שהוא עולה רק שהם יורדין עד מקום זעיר אנפין כמו שהוא בליל שבת כמבואר במקומו, ונמצא שבשחרית דחול הוא כמו ערבית דליל שבת, אבל לא שמעתו בפירוש ממורי זכרונו לברכה וברוך היודע האמת.

סוד בקיעת יסוד אימא בתוך זעיר אנפין ונחזור לענין ראשון כי הנה עדיין זעיר אנפין עתה צריך שיכנסו בו המקיפין שלו דמצד אבא תוך פנימיותו בבחינת פנימיים לצורך הזווג שעתיד להזדווג עתה, ועל ידי כניסת אלו האור המקיף בתוכו בסוד פנימיים ניתוספו בו הארות עצומות במוחין שבו, ועל ידי כן נבקע יסוד דאימא שבתוך הדעת שלו כנודע, כי אינו יכול לסבול כל כך אורות עצומים בסוד ונבקע הר הזתים וכו', ונבקע בעת שאומרים ויעבור וכו' כמו שיתבאר שם בעזרת ה', ואז נעשים בו ד' תיקוני דיקנא העליונים שהיו חסרים ממנו, כי לא היו בו בברכת אבות רק ט' תיקוני דיקנא כנזכר באדרת נשא ונגמרו בו י"ג תיקוני דיקנא גם הוא כמו אריך אנפין והוא סוד י"ג מדות אל רחום וחנון וכו' ונודע כי גם השערות דתיקוני דיקנא הם אור

נכנסים בו מוחין הפנימיים דמצד אבא ואז הוא בן עשרים שנה, ואמרו עליו בגמרא בן עשרים שנה ואילך יכול למכור אפילו בקרקעות שהניח לו אביו, ומשם ואילך נכנסין בו מקיפין דמצד אבא בהיותו בחתימת זקן, והנה בברכת אבות דתפלת שחרית דחול נכנסו בו כל המדרגות הנזכרים זולתי מקיפין דמצד אבא בלבד, והנה צריכים הם ליכנס בו טרם הזווג, והנה עדיין הוא חסר מהם ולכן אנו מכניסין אותם בו על ידי ברכת כהנים כמו שיתבאר.

אות הצ' הוא המוחין הפנימיים בנצח הוד יסוד דאימא והמקיפים הנקראים ל' דצלם הם בחסד גבורה תפארת דתבונה, והמקיפים היותר עליונים הנק' מ' דצלם הם בחכמה בינה דעת דתבונה

והנה ביארנו במקום אחר דרוש זה של הצלם בסדר השנים של זעיר אנפין והוא באופן אחר ועיין שם כי שם ביארנו האמת והנכון. והנה אני שמעתי ממורי זכרונו לברכה שהמקיפים דמצד אימא שהם ל"מ דצלם, הנה אות הצ' הוא המוחין הפנימיים בנצח הוד יסוד דאימא והמקיפים הנקראים ל' דצלם הם בחסד גבורה תפארת דתבונה, והמקיפים היותר עליונים הנק' מ' דצלם הם בחכמה בינה דעת דתבונה. וכפי זה נמצא

המקיפים, מקיפים התחתונים הם ל' דצלם כנזכר לעיל, והמקיפים העליונים הם מ' דצלם, לפי שאות צ' דצלם הם המוחין הפנימיים הנכנסים תוך זעיר אנפין שהוא בן ט' ספירות וכל ספירה כלולה מעשר הרי צ' דצלם, ול' דצלם המקיפים שעל גבי המוחין ונרמזו באות הל' לפי שהם ג' מוחין כל א' כלולה מעשר הרי ל', וגם כי מתלבשין תוך נצח הוד יסוד דאימא שהם ג' לבושים בלבד ולכן נק' ל', אבל המקיפים העליונים למעלה מהם הם נרמזים באות מ' דצלם לפי שאינם שם מלובשים תוך לבושים רק הד' מוחין בעצמם בלי לבושים ולכן נק' אותם כי אז הם ניכרים שהם ד' מוחין, כי בהיות מוח הדעת הכלול מב' מוחין שהם חסדים וגבורות מלובש תוך לבושו שהוא היסוד דאימא נקרא מוח א', ובהיותו בלי לבוש אז ניכר היותו בחינת שני מוחין.

האור הגדול שנמשך מרום המעלות וטעם היותם שם בלתי לבוש הוא לפי שהנה בתחילה נזדווגו אבא ואימא כדי להאציל אלו המוחין, וניתנו תוך בטן אימא עלאה בסוד עיבור, וכאשר נולדו ויצאו משם יצאו ערום מבלי לבוש ואז שם נרשמו היותם ד' מוחין כי כל דבר שבקדושה כך הוא שבכל

מקיף ולקמן בביאור ויעבור יתבאר בעזרת ה'.

בברכת כהנים נכנסים ל"מ

ונמצא כי בברכת אבות נכנסו המקיפים דמצד אימא במלת ואלקי אבותינו, כמבואר שם, ובתיבות אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב נכנסו הפנימיים דמצד אבא, ועתה בברכת כהנים נכנסו בו המקיפים דמצד אבא והם ב' אותיות ל"מ דצלם שמצד אבא. וטעם היות נעשה על ידי הכהנים הוא לפי שסוד הכהן הגדול הוא בחכמה שהוא קו ימין, והוא אבא ולכן אין מקיפין דמצד אבא נכנסים אלא על ידי הכהנים, ואמנם כדי לבאר ענין הג' ברכות שיש בברכת כהנים צריך שנקדים לך ענין דרוש המוחין דזעיר אנפין:

הטעם שנקראים צ' ל' מ'

דע כי המוחין דזעיר אנפין הם ד' והם חכמה ובינה ודעת כלול מחסדים וגבורות. אמנם לפי שאלו הד' מוחין הם מלובשים תוך ג' לבושים בלבד שהם נצח הוד יסוד דאימא והדעת כלול מב' מוחין מלובש תוך לבוש א' שהוא יסוד דאימא לכן לעולם אנו מזכירין אותם בשם ג' מוחין לבד שהם חכמה בינה דעת. גם צריך שתדע שהמקיפים הם ב' מדרגות של

המשך - סוד צ' ל' מ' וטעמם
 וְהָרִי נִתְבָּאָר טַעַם לְמָה הִיוּ ב' בחינות מוחין מקיפין זולת הפנימיים. הטעם הא' הוא לפי שכל דבר של קדושה עושה רושם בכל מקום שהוא בהכרח הטעם השני לפי שהלואי שאחר כל אלו הג' המיעוטים יוכל זעיר אנפין לסבול האורות האלו המוחין הגדולים כי ודאי הוא שבכל מדרגה ומדרגה מאלו הג' מתמעטין מיעוט אחר מיעוט כי אין מעלת הג' כמעלת הב' ואין מעלת השנית כמעלת הא' ואין זעיר אנפין יכול לקבל הארתם אלא אחר שנתמעט אורם במיעוט הג' שהוא אות צ' דצלם כנזכר והרי ביארנו דרוש הצלם דזעיר אנפין בקיצור מופלג:

סדר האורות בפסוקי יברכך יאר ישא
 וּנְחֻזֹּר לְעֵינֵי בְרַכַּת כְּהֻנִּים כִּי הִנֵּה נִתְבָּאָר שְׁכַל מַה שִׁישׁ בְּאוֹת צ' דצלם יש באות ל' וכן באות מ', והנה עתה בברכת כהנים נכנסים שני בחינות כפולות זה עם זה שהם ל' וס'. ואות ל' שהיא יותר תחתונה נכנסה בתחלה. ואחר כך נכנסת המם שהיא יותר עליונה, וכניסתם נרמז בג' ברכות אלו וזה סדרן, יברכך עתה נכנס מוח חכמה של הלמד. יהו"ה, בו נכנס מוח חכמה של המם, וישמרך עשר חסדים של הדעת דאות מם, יאר בינה של הל',

מקום ומקום עושה רושם ואינו נמחק, ולכן אז עשה שם רושם א' ונקרא ס' סתומה דצלם. ואחר כך רצה המאציל העליון להלביש המוחין האלו כדי שיהיה כח לזעיר אנפין לסבול האורות הגדולים האלו כי הנה הם בחינת טפות שממשיכין אבא ואימא בעת זווג שנזדווגו ממקום עליון מאד שהוא מן אריך אנפין, ואריך אנפין המשיכין מן עתיק, וכן על דרך זה עד רום המעלות כמבואר אצלינו, ולא יש כח בזעיר אנפין לסובלם בהיותם אורות מגולים, ולכן הוצרך לעשות להם לבושים, והוא מה שנתבאר אצלנו בדרושים של המוחין איך נתעלו ונסתלקו אורות נצח הוד יסוד דתבונה מתוכן למעלה, ונשארו הכלים ההם של הנצח הוד יסוד כלים רקים מבלי אורות בסוד אדם כי ימות באהל, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, היינו התבונה הנקראת מי שממיתה עצמה על התורה שהוא זעיר אנפין. ואז נתלבשו המוחין הנזכרים שהם בחינת אורות בתוך הכלים של הנצח הוד יסוד דתבונה ואז נקראים שם בשם ל' דצלם בסוד ג' מוחין בלבד ושם נעשה רושם הב'. ואחר כך נכנסו בהיותם מלובשים כנזכר תוך רישא דזעיר אנפין ואז נעשו בסוד אות צ' דצלם.

ממורי זכרונו לברכה ענין תיקון א'
שהוא תלוי בכוונת השליח ציבור
ואיני זוכר אותו:

טעם למה אנו כופלים כוונת המוחין

והנה צריך ליתן טעם למה אנו
כופלים כוונת המוחין כנזכר
לעיל, והוא במה שנתבאר כי הנה
בתחילה נכנסין ג' מוחין בפסוק
יברכה כנזכר, וכשנכנסין המוחין
האחרים בפסוק יאר, אנו מחברים,
עמהם כל המוחין הראשונים
שבפסוק יברכה, וכשנכנסין המוחין
האחרים בפסוק ישא כו' אנו
מחברים עמהם כל המוחין
הראשונים של יברכה ושל יאר.
והטעם הוא כדי לחברן יחד שיאירו
אלו באלו ואלו באלו, ואם תסתכל
במה שנתבאר תבין איך הד' מוחין
העליונים דאות מ"ם הם רמוזים
בבחינת ג' ההויות שבברכת כהנים
חוץ מן החסדים של המם שלא
נרמזו אלא בתיבת וישמרך, ולכן
היה צריך לתקנו כיון שלא נרמזו
בשם ההויה כמו האחרים וצריך
הארה ותיקון אחר ודבר זה תלוי
בכוונת השליח ציבור כנזכר לעיל,
ואיני זוכר אותו איך הוא, אבל
המוחין של הלמ"ד להיותם יותר
תחתונים אינם נרמזים בהויות אלא
בשאר תיבות הפסוקים כנזכר חוץ
מן הגבורות של הלמ"ד שהם יותר

יהו"ה, בינה של המם, פניו עתה אנו
חוזרים לחבר עמהם הראשונים,
ונמצא כי פניו הוא בחכמה של הלי'
אליך הם החסדים של המם. ויחונך
החכמה של המם. ישא החסדים של
הלי', יהו"ה, הם עשרה גבורות
שבדעת של המם, פניו עתה אנו
חוזרים לחבר כל מה שנכנס עם אלו
שנזכר ונמצא כי פניו חכמה של
הלמד, אליך החסדים של המם,
וישם חכמה של המם, לך בינה של
הלמד, שלום בינה של המם.

י הגבורות של הלמ"ד

והנה עדיין הי' גבורות של הלמ"ד
לא נכנסו, ואינם תלויים
בכהנים, אלא על ידי הכונה
שמכוונים הקהל והעם, והוא כי
צריך אל כל עם הקהל כאשר
הכהנים מברכים ברכת כהנים שהוא
ברוך אתה ה' כו', קודם שיאמרו
מלת יברכה, יכוונו הקהל באות
ראשונה ו' של וידבר ה' אל משה
כו', ובאות דלת של דבר אל אהרן,
ושני אותיות ו"ד הם בגימטריא
עשרה, ויכוונו שאז נכנסין עשרה
גבורות של הלמד, לפי שמוח
התחתון שבכולם הם גבורות
שבדעת הלמ"ד ונכנס בזעיר אנפין
בתחלת הכל וזה נעשה על ידי
הקהל כנזכר, ואחר כך נכנסין כל
השאר על ידי הכהנים יברכה כו'
יאר כו' ישא כו' כנזכר. עוד קבלתי

מבן עשרים שנה ומעלה. והטעם הוא במה שנתבאר לעיל כי אלו המקיפים דמצד אבא אינם נכנסים תוך זעיר אנפין עד שיהיה בן כ' שנה, וענין מלוי הזקן הוא כי הנה נודע שאין בזעיר אנפין אלא ט' תיקוני דיקנא בלבד כנזכר באדרא רבא וזוטא, וחסרים ממנו ד' תיקוני דיקנא עלאין, ואין זקנו מתמלא עד שנכנסין בו אלו המקיפים דמצד אבא כי בתחילה מאירים במקום המוחין ואחר כך על ידי אמירת י"ג מדות דויעבור נבקע יסוד אימא שבתוך הדעת דזעיר אנפין על ידי כניסת אורות הרבים של המקיפים שאין כח ביסוד דאימא לסובלם ונבקע ויוצא אורם לחוץ ונשלמים בזעיר אנפין כל י"ג תיקוני דיקנא כמו שיתבאר שם בענין ויעבור כו'.

רמ"ח איברים רוחניים

גם בזה תבין מ"ש בפסוק אמור להם יברכך ה' וישמרך והענין הוא כי כבר נתבאר כי ג' מיני מדרגות מוחין הם ונרמזים בתלת אותיות צלם כנזכר לעיל, וכל מדרגה מהם הוא פרצוף גמור שלם. גם נתבאר אצלנו שהמוחין האלו אינם גשמיים אמנם הם בחי' הנפש הרוחנית המתפשטות תוך גוף האדם בכל רמ"ח איבריו, וכמו שהנפש נכנסת באדם מדריגה אחר

תחתונים מכולם, ולכן לא נרמזו אפילו בשאר תיבות של הפסוקים דברכת כהנים אלא באותם ב' אותיות שנתכוונו הקהל כנזכר.

תכוין להשפיע ולהאיר משם אל הנוקבא דזעיר אנפין

והנה אף על פי שמצינו שגם החסדים של המם נרמזו במלת אליך של פסוק יאר, ובפסוק ישא כו' כנזכר. וכן בשאר המוחין של המם אין זה חשש כיון שעיקר זכירתם במקומם שהוא פסוק א' היו בסוד הוי"ת וכמו שנתבאר שיש כוונה בזה תלויה על ידי כוונת השליח ציבור, ואיני זוכרה. והנה בתיבת ויחונך אשר היא כנגד חכמת המם כנזכר לעיל, אשר היא בחינת זכר, תכוין להשפיע משם אל זעיר אנפין שהוא זכר. אבל בתיבת שלום שהיא כנגד בינה של המם והיא נקבה, תכוין להשפיע ולהאיר משם אל הנוקבא דזעיר אנפין.

אין זקנו מתמלא עד שנכנסין בו אלו המקיפים דמצד אבא

ונמצא כי משני בחינות אלו מקבלין הארה זעיר ונוקבא, ובכל מה שביארנו יתבאר לך כמה עניינים שיש בברכת כהנים. ונבאר לך קצת מהם. הנה נודע שאין הכהן עולה לדוכן יחידי אלא עד שיתמלא זקנו או עד שיהיה גדול

ואין לו על ראשו אור מקיף הנקרא מורא על גבי ראשו אלא בתוך פנימיות ראשו:

נתבאר בזוהר כי ענין ברכת כהנים הוא להוריד רחמי י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא קדישא וט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין

עוד יש כוונת אחרת בסוד מנין התיבות והאותיות שיש בג' פסוקים אלו וענינם הוא כי הנה נתבאר בזוהר כי ענין ברכת כהנים הוא להוריד רחמי י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא קדישא וט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין, והנה פסוק של יברכה ה' וישמרך הוא באריך אנפין, ולכן יש בו שלש תיבות כנגד שלש רישין עלאין דאריך אנפין כנזכר בריש אדרא זוטא, וט"ו אותיות שיש בו הם כנגד ב' רישין עלאין יתיר המאירים בשלש עשרה תיקוני דיקנא דאריך אנפין הנמשכין ויוצאים מרישא תליתאה, כנודע כי כל בחינת דיקנא מרישא תליתאה שהוא חכמה מוחא סתימא דעתיקא קדישא נפקי, והנה ב' וי"ג הם ט"ו, והנה ההוי"ה שבפסוק זה מנוקדת בחולם וצירי וקמץ וצירי, ומלוייה ביודי"ן כמו שנתבאר אצלנו באדרת האזינו דף רפ"ח ע"א, במאמר ג' רישין שהוזכרו שם בריש אדרת האזינו, ועיין שם היטב, ונמצא כי בפסוק זה הוא ענין המשך ג' רישין עלאין למטה וזהו הטעם שראשי

מדריגה עד היותו בן י"ג שנה, כן המוחין האלו כנזכר לעיל, ונמצא שהמוחין האלו שהם בחי' נפש זעיר אנפין הם פרצוף גמור מרמ"ח אברים נפשיים רוחניים המתפשטים תוך רמ"ח איברי הגוף וכל אות ואת מג' אותיות צלם היא פרצוף שלם, כלול מרמ"ח איברים רוחניים, באופן שהם ג' פרצופים כל א' כלול מרמ"ח איברים רוחניים, וזה נרמז במלת אמור להם, כי אמור בגימטריא רמ"ח עם הכולל, גם רבותינו זכרונם לברכה דרשו ענין זה ואמרו כך אמור בגימטריא רמ"ח עם הכולל, וכוונתם זכרונם לברכה לרמוז אל מה שנתבאר שעתה נכנסים רמ"ח איברי הנפש פרצוף שלם של בחי' האור המקיף תוך פנימיות רמ"ח איברים גופניים של זעיר אנפין, ובזה תבין ענין המורא שצריך האדם לקבל עליו מורא שם שמים שיהיה מורא אלקיו על ראשו, שהוא סוד רמ"ח איברים דאור מקיף שהוא בגימטריא מורא, והוא ענין בחי' השכינה המקפת על ראשו של אדם ועל המוחין שלו, ובזה תבין מה שנאמר בשמשון ומורא לא יעלה כו' כי שמשון הוא נזיר והנזיר עולה עד עתיקא קדישא כנזכר בזוהר, וכל בחי' אור המקיף שלו נכנסין בו בסוד פנימיות בתוכו

הארה יותר עליונה מן ז' תיקוני גלגלתא דאריך

ואחר כך תמשיך בהם עוד הארה יותר עליונה והוא מן ז' תיקוני גלגלתא דאריך, שהם יותר עליונים מן י"ג תיקוני דיקנא דאריך, ומהם תמשיך הארה אל י"ג תיקוני דזעיר אנפין. והנה י"ג וז' הם עשרים ואמנם זו ההוי"ה שבפסוק זה היא במילוי ס"ג, ובפסוק ישא וכו' הוא בחינת המוחין שירדו בזעיר אנפין שאחר כך נתהוו בתרין עטרין עלאין שהם חסדים וגבורות דתפארת כנודע. ולכן יש בפסוק זה ז' תיבות ועם התרין עטרין הנז' הרי הם ט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין ויש בו כ"ה אותיות ותכוין בזה אל שם בן כ"ב העליון שהוא הוי"ה דמלוי אלפי"ן ויש בה עשרה אותיות ולשם אדנ"י במלואו שיש בו י"ב אותיות י"ב וי' הרי כ"ב אותיות, להורות שעתה נתמלאו ב' השמות האלה במלואם על ידי הנצח הוד יסוד דתבונה שהם ג' המוחין שנכנסו בזעיר אנפין כנזכר, והנה כ"ב וג' הם כ"ה. ובזה תבין מה שכתוב בזוהר נשא כי יברכך יאר ישא הם נצח הוד יסוד שהכונה הוא על נצח הוד יסוד דתבונה המלבישים את המוחין המקיפין, גם תכוין כי עתה המלכות הנקרא כה, בסוד כה תברכו את בני ישראל,

תיבות של יברכך ה' וישמרך הם יי' שהם בגימטריא כ"ו כמנין ד' אותיות הוי"ה. וסופי תיבות הם כהך שהם בגימטריא מ"ה כמנין ד' אותיו' הוי"ה דמלוי אלפי"ן.

להוריד הארה מן ד' תיקוני עלאין דדיקנא קדישא דאריך אנפין שיש בה י"ג תיקונים, אל זעיר אנפין

והכוונה הוא לרמוז כי שם ההוי"ה שבזעיר אנפין מתמלא בסוד חשבון ובסוד מלוי ממה שמתברך מן אריך אנפין מן ג' רישין הנזכרים, ובפסוק יאר ה' פניו כו' יש בו ה' תיבות כי כונתו הוא להמשיך מן אבא ואימא ג' מוחין אל זעיר אנפין, ולכן הם ה' תיבות כנגד אבא ואימא וג' מוחין ויש בו כ' אותיות כחשבון ב' יודי"ן כי כמו שחכמת אבא נקרא יו"ד להיותו בן עשר ספירות גמורות עם ראש שלימה בג' מוחין שבה. גם עתה זעיר אנפין נקרא יו"ד גמורה כי כבר נשלמו עשר ספירות שבו בענין אלו הג' מוחין שנכנסו בו גם תכוין בעשרים אותיו' אלו להוריד הארה מן ד' תיקוני עלאין דדיקנא קדישא דאריך אנפין שיש בה י"ג תיקונים, אל זעיר אנפין שאין בו רק ט' תיקוני דיקנא בלבד, ועל ידי כן יושלמו בו י"ג תיקוני דיקנא גם הוא.

מדות דויעבור תיכף, להורות שעל ידי ברכת כהנים נגמרים בו י"ג תיקוני דיקנא. ודע כי ג' דיקנין הם למעלה השתים יש בהם שערות והג' אין בה שערות, והם דיקנא דאריך ודיקנא דזעיר אנפין יש בהם שערות לפי שהם זכרים אבל דיקנא דנוקבא דזעיר אנפין היא נוקבא ואין בה שערות. ומה שאין אנו מזכירין דיקנא דאבא הוא לפי שאבא ואימא אתכלילו במזלא דדיקנא דאריך אנפין ולכן אין בו דיקנא, ולכן היו תיקוני דיקנא דאריך אנפין י"ג ודזעיר אנפין ט' ודנוקבא שיתא לבד, כנזכר באדרא רבא וזוטא.

סדר תיקוני דיקנא באריך אנפין, בזעיר אנפין ובנוקבא

והטעם הוא במה שנתבאר אצלנו שהמקום של השערות שאנו מונין בזעיר אנפין ובאריך אנפין גם כן הם נמנין בדיקנא דנוקבא באותם המקומות עצמם, אף על פי שהם חלקים בלתי שערות ולכן אינם נמנין אלא במנין ו' תיקונים בלבד, והנה כמו שזעיר אנפין מקבל הארה גדולה בברכת כהנים שאף על פי שאין בו מתחילה רק ט' תיקונים, עם כל זה עתה מאירים בו כל הי"ג תיקונים דדיקנא דאריך אנפין. כן נוקבא דזעיר אנפין אף על פי שמתחלה לא היו בה אלא

ולכן באמרוך מלת שלום תכוין להוריד כל השפע הנזכר לעיל בכח ב' שמות שהם הוי"ה דאלפי"ן ואדנ"י במלואו שיש בהם כ"ב אותיות ובאלו הכ"ב אותיות נכללין י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא וט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין שהם כ"ב ואלו נכנסין בתוך המלכות ונעשים בה בסוד כ"ה אותיות שבפסוק זה שהם כנגד כ"ב אותיות שבשני השמות הנזכרים, וג' פסוקים הנזכרים הרי כ"ה, ולכן זו ההוי"ה שבפסוק זה היא במלוי אלפי"ן. והנה בענין דרוש הנז' שמעתי מא' מן החברים שאמר לי שנלע"ד ששמע דרוש זה ממורי זכרונו לברכה אבל הוא מסופק קצת בו אם יש בו איזה טעות וזה עניינו:

נתבאר לעיל כי בברכת כהנים נכנסין המקיפין דזעיר אנפין

הנה נתבאר לעיל כי בברכת כהנים נכנסין המקיפין דזעיר אנפין, ועל ידי כן מקבלת הדיקנא שלו הארה גדולה ומה שהיתה בתחלה בט' תיקונים לחוד נעשים עתה י"ג תיקוני דיקנא גמורים, ואחר כך מאירים בו עוד ז' דגולגלתא דאריך הרי הם עשרים הארות, ונמצא שעל ידי ברכת כהנים נמשכת הארה גדולה בדיקנא דזעיר אנפין ונגמרים ונעשים י"ג תיקונים גמורים ולכן אחר ברכת כהנים אנו אומרים י"ג

גם הוא נקרא שלום כנזכר לעיל בסוד המברך את עמו ישראל בשלום ובסוד הפורס סוכת שלום עלינו, וכיון שהוא בחינת נוקבא לכן תכוין להמשיך ממנו הארה אל נוקבא דזעיר אנפין, ויש בפסוק זה כ"ה אותיות שהוא סוד הארת י"ג תיקוני דיקנא דאריך בט' דזעיר אנפין וט' דזעיר אנפין יאירו בשית תיקוני דיקנא דנוקבא ויוסיפו לה ג' תיקונין אחרים י"ג וט' וג' הרי הם כ"ה. והנה בפסוק יאר נתבאר שצריך לכוין בד' תיקונים יתרים שניתוספו בדיקנא דזעיר אנפין, אבל בפסוק זה שאינו מדבר רק בנוקבא לכן לא זכרנו הד' תיקונים שניתוספו בזעיר אנפין אלא הג' תיקונים שניתוספו בנוקבא. וכבר ידעת שהי"ג תיקונים דיקנא דאריך והט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין הם כ"ב אותיות התורה כנזכר בזוהר פרשת נשא והוא סוד עשרה אותיות שיש במילוי הוי"ה דאלפ"ן וי"ב אותיות דמילוי אדנ"י כנזכר לעיל:

שם אדנ"י הנרמו בתיקוני דיקנא דאריך אנפין ודע כי זה השם דאדנ"י הוא למעלה בדיקנא דאריך, ובזה תבין מה שכתוב בזוהר בלק קפ"ה ע"ב, אם עונות תשמור י"ה כו' אם חוביך סלקו עד אבא ואימא כו', עד כאן, והכי פירושו, אם עונות תשמור י"ה שהם אבא ואימא

ו' תיקונים עתה נעשים בה ט' תיקוני דיקנא כמו הזעיר אנפין לפי שהיא עתה מקבלת הארה מן זעיר אנפין בעלה. אבל זעיר אנפין המקבל הארה מן אריך שיש בו י"ג תיקונים נעשים גם כן בו י"ג תיקונים כמוהו.

התיקוני דיקנא בפסוקים

הנה הפסוק הא' כנגד אריך אנפין. והב' כנגד זעיר אנפין והג' כנגד נוקבא. והענין הוא כי בפסוק א' יש בו ט"ו אותיות כנגד תרין רישין עלאין המאירים בי"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין היוצאים מן רישא תליתאה. גם ג' תיבות הפסוק הזה הם כנגד תלת רישין הנזכרים, ובפסוק הב' שהוא כנגד זעיר אנפין יש בו עשרים אותיות כנגד ד' תיקוני דיקנא דאריך אנפין המאירים אל ט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין. ואחר כך מאירים בהם גם כן ז' תיקוני גלגלתא דאריך אנפין הרי הם עשרים הארות ונמצא כי פסוק זה הוא כנגד דיקנא דזעיר אנפין, ולזה הטעם מסיים הפ' הזה ויחנך שהוא חכמה של המקיף העליון הנקרא מ' דצלם כמבואר בדרוש שקדם, ויען שהוא חכמה והוא דכורא, לכן תכוין להמשיך ממנו הארה אל זעיר אנפין שגם הוא דכורא, ופסוק ג' מסיים בשלום שהיא בינה של המקיף העליון של מ' דצלם כנזכר לעיל, גם כן ונדע שהיסוד דאימא

והוא למטה בתיקון השני. ולכן זהו המקום הראשון שמתחיל לצמות. ולכן בכהן גדול יש בו לאו יתירה בהקפת ראשו, וזהו פירוש דיקנא דכהנא רבא הנזכר באדרא רבא. נמצא שהכתר אינו מקבל האור הגדול אם לא על ידי צינורות.

להאיר התיקוני דיקנא מפרצוף לפרצוף

ונחזור לענין כי לכן בברכת כהנים יש י"ג יודי"ן כנגד י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין, ויש בה ט' ווי"ן כנגד זעיר אנפין הנק' ו' שבשם ויש בו ט' תיקוני דיקנא, ויש בה שית ההי"ן כנגד ו' תיקוני דיקנא דנוקבא, הנקרא ה' תתאה של שם ההוי"ה, ותכוין להאיר מן י"ג דאריך לט' דזעיר אנפין, ומט' דזעיר אנפין לר' דנוקבא.

ועיין בשער רוח הקודש ביחוד החיבורתי **ונלע"ד** חיים הכותב, כי לכך ביי"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין שהם ג' הויו"ת ובהם י"ב אותיות והכולל ומילוייהם ביודי"ן ויש בהם גם כן י"ב יודי"ן והכולל כנגד י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין, וט' ווי"ן כנגד ט' תיקונים דזעיר אנפין, ושש ההי"ן כנגד ו' תיקוני נוקבא, להורות כי שרש כולם הם באריך אנפין ביי"ג תיקוני שבו, ועיין בשער רח הקודש באותו היחוד של י"ג חבורתי דרישא דאריך אנפין:

והגיעו העונות עד המקום הזה העליון, הנה שם אדנ"י שהוא סוד י"ב אותיותיו הנרמזים ביי"ב תיקוני דיקנא דאריך אנפין הוא יעמוד עלינו, אבל שם אדנ"י שבמלכות הוא גרוע מאד במעלה משם י"ה שהוא באבא ואימא ואיך יאמר שאם גברו העונות עד י"ה ואין בו כח לעמוד לנו ששם אדנ"י שבמלכות יעמוד לנו, אבל הכוונה היא על שם אדנ"י העליון שבדיקנא דאריך אנפין וזכור זה.

ג' בחינות התיקוני דיקנא, בג' פרצופים **בבר** ידעת שג' בחינות תיקוני דיקנא הם דיקנא דאריך אנפין ודזעיר אנפין ודנוקבא. דאריך הם י"ג תיקונים, דזעיר אנפין הם ט', דנוקבא הם ו' בלתי שערות, והוא סוד ו' מעלות לכסא. והנה זעיר אנפין בתחלתו אין לו רק ט' תיקונים, ואחר כך נשלמים בו כל הי"ג תיקונים ואז נתמלא זקנו, ולכן מטבע העולם שאין שערות זקן האדם צומחין רק מיי"ג שנה ומעלה אחר שנגמר ונתמלא זקן האדם העליון שהוא זעיר אנפין, והנה מה שמתחיל לצמות קודם הכל הוא התיקון הב' והוא מקום השפה, והטעם הוא לפי שהתיקון הזה הוא מקומו סמוך לפאת הראש כנודע, ונקרא א"ל, וכשתחלפהו באתב"ש יהיה ת"ך, והוא בגימטריא שפם,

פרי עין חיים

שער חזרת העמידה - פרק ד'

וכו', שהוא מדה י' הנקראת אין תכלית, ועל ידה נמשכו כל פעולות עה"ז, ובה נעשה כל הניסים וכל הנפלאות, שנאמר כה אמר ה', וצוה לכהנים שימשכו הברכה למדת כה, וממנה לישראל. וזהו כה תברכו, למדת כה. תברכו אתם כהנים, מאין סוף עד לאין תכלית:

תברכו, אותיות בכתר"ו. כלומר, מן הכתר צריך להמשיך הברכה

ופירוש תברכו, אותיות בכתר"ו. כלומר, מן הכתר צריך להמשיך הברכה. בא וראה, בשעה שהכהנים פורשים ידיהם לברך העם, אז השכינה שורה על ידיהן, ויתמלאו משפע, ויד ימין עולה על יד שמאל, לכן צריך להגביה יד ימין על יד שמאל, ואז כל אותן המדרגות כשפרשו ידיהן, כולם מתברכים ממקור כולם שהוא עולם הבא, שהוא מקור עליון, שכל הפנימים מאירין ממנו, וכל הנרות ממנו מתדלקין ומתמלאין, ואז הוא שעת רצון מסטרא דאריך אנפין. ותמצא, שכל ברכה מג' ברכות היא כפולה, יברכך וישמרך הוא כפול, יאר ה' ויחונך גם כן כפול, ישא ד' וישם

כשרצה הקב"ה לזכות את ישראל ולברך אותם, נתן להם התורה שהיא המישרת ומדרכת אותנו את הדרך אשר נלך בה, ואת המעשה אשר נעשה, וצוה לכהנים שהם מצד החסד שיברכו את ישראל, וגילה להם את הסוד

ונבאר עתה ענין מברכת כהנים:

מעין חיים - צריך לכויזן מאוד בברכת כהנים. וצריך הכהן לישא ידיו נגד ראשו ממש, וצריך ליזהר בזה. מהחברים - תקנו ברכת כהנים קודם שים שלום שהוא נשיאת כפים. וידוע שהברכה שורה בנשיאת כפים, לפי שיש בהם יו"ד אצבעות, הרומז לעשר ספירות. וכל ברכות הבאות לעולם, צריך לבא קודם למדה אחרונה שהיא כנסת ישראל, ומשם יורדין לעולמות, וכשרצה הקב"ה לזכות את ישראל ולברך אותם, נתן להם התורה שהיא המישרת ומדרכת אותנו את הדרך אשר נלך בה, ואת המעשה אשר נעשה, וצוה לכהנים שהם מצד החסד שיברכו את ישראל, וגילה להם את הסוד, שצריכין קודם להמשיך הברכה מאין סוף עד אין תכלית, ומשם יתברכו ישראל מהאל יתברך. ואמר הכתוב כה תברכו

פעמים יש ס' אותיות, נגד ס' אותיות נסתרות שיש בקריאת שמע בפסוק שמע, וזה סוד ששים גבורים וכו', עד כאן מהחברים:

שלוש גם כן כפול. לרמז, שקודם יבא שפע למדת כה, ואחר כך לישראל. וזהו ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. ובאלו שלש

שער חזרת העמידה - פרק ה':

נכללו י"ג דעתיקא וט' דזעיר אנפין, והם נכנסין תוך המלכות

פסוק יאר, הוא להמשיך מן אבא ואימא ג' מוחין לזעיר אנפין, לכן הם ה' תיבות, כנגד אבא ואימא וג' מוחין. והם כ' אותיות, כי הם ב', י', י', כי כמו שהחכמה נקראת י', בערך היותו ראש גמור עם המוחין, גם הזעיר אנפין נתהוו בו ג' מוחין, ובזה נשלמו בו עשר ספירות גם כן, ונקרא י'. אמנם הוי"ה זו במילוי ס"ג. פסוק ישא, הוא בחי' המוחין שנתהוו אחר כך בב' עטרין, חסד וגבורה עלאה של התפארת כנודע, ולכן יש בו ז' תיבות, ועם הב' עטרין הנזכר לעיל, הם ט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין. ויש בו כ"ה אותיות, לרמז כי עתה המלכות הנקרא כ"ה, בסוד כה תברכו, ולכן תכוין באומרך שלום, להוריד כל השפע הנזכר לעיל, בכח ב' שמות שהם מלוי אלפיין, ואדנ"י במלוי י"ב אותיות כנודע, שהם כ"ב אתוון. ובזה נכללו י"ג דעתיקא וט' דזעיר אנפין, והם נכנסין תוך המלכות, ונעשין בה

הכוונה להוריד מכילין דרחמי

ברכת כהנים. כבר ידעת מה שכתוב בזוהר, כי הכוונה להוריד מכילין דרחמי, מן י"ג תיקוני דדיקנא דעתיקא, לט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין. והנה פסוק יברכך, הוא באריך אנפין, לכן הוא ג' תיבין, סוד ג' רישין עילאין שבו, כנזכר באדרא. אמנם יש בו ט"ו אותיות. הב' אותיות ראשונים מן הט"ו, נגד ב' ראשין, עתיק ואריך אנפין עילאין סתימן. והיי"ג אותיות, נגד י"ג תיקוני דיקנא דרישא תליתאי:

נקוד חול"ם צירי קמ"ץ צירי

אמנם שם הוי"ה זו במילוי יודיין, והנקוד חול"ם צירי קמ"ץ צירי כמו שידעת. וזהו המשך של תלת רישין עילאין למטה, לכן נרמז סוד הוי"ה בראשי תיבות וסופי תיבות. כי ראשי תיבות ג' תיבות אלו, הם גימטריא כ"ו. וסופי תיבות גימטריא מ"ה. כי הוא השם בן ד' אותיות בחשבונו ובמלואו, כי הוא מתברך מן האריך אנפין:

בסוד כ"ה אותיות שבפסוק זה, שהם כ"ב אתון דב' שמות הנזכר לעיל, וג' פסוקים, הרי כ"ה. לכן הוי"ה זו באלפי"ן:

שער חזרת העמידה - פרק ו':

נמצא, כי שחרית דחול כערבית דשבת, והש"י הוא היודע האמת:

הכהן גדול העליון כנודע

ונחזור לענין הראשון, שאנו צריכין להכניס לו מקיפי אבא בסוד פנימים לצורך הזיוג, ואז על ידי כניסת כל המקיפים אלו, נתוספו אורות גדולים במוחין דזעיר אנפין, ואז נבקע היסוד דאמא, בסוד ויעבר כמבואר אצלנו. ומזה נעשה לו תיקוני דיקנא הד' העליונים, כי תיקוני דיקנא הם אורות מקיפים, ודי בזה. נמצא, כי ברכת כהנים, הוא הכנסת מקיפי אבא, שהם ל"ם של צלם אבא. והנה כל כהן הוא כנודע. וזהו הענין ברכת כהנים, שעל ידי ברכת כהנים יכנסו מקיפי אבא הנקרא כהן, תוך הזעיר אנפין:

המוחין הם ד', חכמה ובינה חסדים וגבורות והנה דע, כי בברכת אבות כבר היו נכנסים מקיפי אמא במלת אבותינו, ואחר כך באלהי אברהם נכנסין מוחין פנימים דאבא, ועתה יכנסו מקיפי אבא בברכת כהנים. והנה כבר בארנו, כי המוחין הם ד', חכמה ובינה חסדים

סדר כניסת המוחין

מצות ברכת כהנים. כבר בארנו שיש מוחין דאמא, ויש מוחין דאבא, ומקיפים למוחי דאמא שהם ל"ם דצלם. כי הנה הצ' הם המוחין, והל"ם הם מקיפין. וכן יש צלם דאבא, מוחין הפנימים הם צ', והמקיפין הם ל"ם. וכבר בארנו, כי המוחין דאמא נכנסים עד י"ג שנים, ואז נקרא איש. אחר כך נכנסים בו מקיפי אמא, והם נכנסים בו בה' שנים, מן י"ג עד י"ח, ואז בן שמונה עשרה לחופה, ואחר כך בב' שנים שהם מי"ח עד כ', נכנסים מוחי אבא, ואז הוא בן עשרים ומוכר קרקעות. אמנם, בברכת אבות נכנס הכל, חוץ ממקיפי אבא לבד, ועדיין הם חסרים לצורך הזווג:

בתפלת שחרית דחול עולה הזעיר אנפין וכו' **אמנם** כפי מה ששמעתי, שמקיפים אלו הם הל' בחד גבורה תפארת של תבונה, והם בשלש ראשונות. נמצא, שבתפלת שחרית דחול, עולה הזעיר אנפין עד ראש תבונה, אך אינו עולה עד שם, רק הם יורדין למקומו, כמו שהוא בליל שבת.

נרשמו להיותן ד' מוחין, כי כל דבר של קדושה עושה רושם בכל מקום שהוא, והוא נעשה שם רושם א', הנקרא ס':

המוחין נמשכים מרום המעלות

אחר כך, כשרצה המאציל לתתם תוך זעיר אנפין, ראה שלא יכול לקבל האורות ההם הגדולים, כי המוחין כבר ידעת שהם טפה נמשכת מלמעלה, כי אבא ואימא מושכים אותם מלמעלה מהם, שהם אריך אנפין, ואריך אנפין מעתיק, וכן עד למעלה. ולכן, אין כח בזעיר אנפין לקבלם מגולים, לכן מה עשו, נתעלו האורות של נצח הוד יסוד דתבונה, לעילא, כמו שנתבאר בסוד אדם כי ימות באהל, ונשארו ריקנים. ואז, נתלבשו המוחין בתוכם, והרי שם נעשין בסוד ל' של צל"ם, ונעשה שם רושם א' קודם שיכנסו, ואחר כך נכנסו בזעיר אנפין, ושם הם סוד צ' של צל"ם, כבר בארנו במ"א, למה נקרא צ'. הרי לב' טעמים אלו, הוצרכו להיות אלו הב' מקיפים, חוץ מן הפנימי. והטעם הראשון, לפי שכל דבר שבקדושה הוא עושה רושם במקומו בהכרח. וטעם ב', כי הלואי אחרי כל אלו המיעוטים הג', יהיה יכולת בזעיר אנפין לקבלם, ולא קיבל, אלא בהארה הנמשכת מהם אחר המיעוט הג'. כי ודאי, שאין מעלת הג'

וגבורות. אך בהיותן מלובשין בג' לבושין לבד, שהם נצח הוד יסוד דאמא, לכן אין אנו קוראין אותה תמיד, אלא ג' מוחין:

ב-ס' הוא בלי התלבשות

והנה דע, כי ב' מקיפים הם - א', ל' של צלם. וא', הוא ס' של צלם. והענין, כי הצ' של צלם הם המוחין הפנימים הנכנסין תוך זעיר אנפין. והל"ם מקיפים, והל' מקיף אל המוחין, ונקרא ל', כי הם ג' מוחין, שגם שם הם מלובשים בנצח הוד יסוד דאמא, ולכן נקרא למ"ד, כי הם ג' לבד. ועוד מקיף אחר למעלה ממנו, הנקרא ס'. ושם אינן מלובשים, רק הד' מוחין עצמן בלתי לבוש, לכן נקרא ס', כי שם ניכר שהם ד' מוחין, כי הלבוש של חכמה וגבורה, הוא יסוד אמא המלביש שניהן יחד, ולכן בהיותן מלובשים נקרא אחד, אך בהיותן בלי לבוש, אז הם ב' מוחין נפרדין:

נקרא ס'

ואמנם, היות הענין כך הוא, כי הלא בתחלה נזדווג אבא ואימא להוציא המוחין אלו, והיו תוך בטן הבינה, וכאשר רצו לינתן תוך זעיר אנפין להיותן מוחין בו, אז הוצרכו להוליד ולצאת ממעי אמא עלאה, ובצאתן לחוץ יצאו לאויר העולם בלתי שום לבוש, ושם

ברכתם. ברוך אתה ה', אז יכווננו קודם שיאמרו יברכך, באות ראשונה של וידבר ה', שהוא ו'. ובאות ראשונה דבר אל אהרן וכו' אמור להם, שהוא הד'. והרי ו"ד, גימטריא יו"ד. לכוין שיכנסו י' גבורות של ל', כי הם מוח התחתון שבכולם, והוא נכנס ראשונה על ידי כוונת הקהל:

אנו מחברים עמהם מוחין הראשונים **עוד יש תקון א'** תלוי בכונת השליח ציבור, ואיני זוכר. אמנם, הטעם שאנו כופלין כוונת המוחין האלו, כבר בארנו אותו לעיל. כי בתחילה נכנסין הג' מוחין של פסוק יברכך, אחר כך כשנכנסין המוחין האחרים של פסוק יאר, אנו מחברים עמהם מוחין הראשונים. וכן פסוק ישא, אנו חוזרים לחבר הכל ביחד, להאיר אלו באלו. והנה תראה, כי הד' מוחין של מ' להיותן עליונים יותר, הם רמוזים כולם בסוד הוי"ת שבפסוקים אלו, חוץ ממוח החסדים של מ', שזה אינו רמוז בהוי"ת, רק בתיבות וישמרך. וזהו מה שנתבאר לעיל, כי יש תיקון אחר הנוגע לכוונת השליח ציבור דווקא, ואיני זוכר היאך. האמנם המוחין תתאין של הל', הם בשאר תיבות של ברכת כהנים, חוץ מן הגבורה שבהם, שלא נרמזו אפילו בתיבות של ברכת כהנים, לכן הוצרכו לכוין בהם בב'

כמעלת הב', וגם אין מעלת הב' כמעלת הא'. הרי בארנו, סוד כללות ענין צל"ם מה עניינו בקיצור. נמצא, כל מה שיש בצ', יש למעלה בל', וכנגדו בס':

בברכת כהנים נכנסים אורות ל' ס'

והנה עתה בברכת כהנים, נכנסו שם הג' בחינות כפולות זו בזו, והם הל"ם. ותחלה נכנס ל' תחתונה, ואחר כך הם' עליונה. והם כך - נתחיל מן יברכך, עתה נכנס מוח חכמה של ל'. יהו"ה - נכנס חכמה של ס'. וישמרך - הם י' חסדים דס'. יאר - בינה דל'. יהו"ה - בינה דס'. פניו - עתה אנו חוזרין לחבר עמהם הראשון, והם כי פניו הוא חכמה של ל'. אליך - הם ד' חסדים של ס'. ויתונך - הוא חכמה של ס'. ישא - הם י' חסדים של ל'. יי' - הם יו"ד גבורות של ס'. פניו - עתה חוזרים לחברם כל מה שנכנס עם אלו, והם פניו חכמה של ל'. אליך - הם י' חסדים של ס'. וישם - חכמה של ס'. לך - בינה של ל'. שלום - בינה של ס':

י' גבורות של הל'

והנה, עדיין הם חסרים י' גבורות של הל'. אמנם, אלו אינם נתקנים על ידי הכהנים, רק אלו תלויים ועומדים בכוונת הקהל, לכן ראוי שיכוונם כשאומרים הכהנים

תליתאי, משם יוצאין. בפסוק יאר כ' אותיות, תכוין להאיר מן הד' תיקונין עילאין של דיקנא עלאה דאריך אנפין, שיש בה י"ג תיקוני דיקנא, ובזעיר אנפין חסר מהן אותן הד', כי אין לו אלא רק ט' לבד, ולכן תכוין להאיר מאותן הד' בט' דזעיר אנפין, ונעשה י"ג. ואחר כך מאיר בהם מז' תיקוני דגולגלתא דאריך אנפין, שהם יותר עילאין מן הדיקנא באריך אנפין, ואז הם כ'. בפסוק ישא יש בו כ"ה אותיות, תכוין לשם כ"ב העליון, שהוא מ"ה דאלפין ואדנ"י במילואו, כי מ"ה וס"ה, יש בהן כ"ב אותיות במילואן, כי עתה הם מתמלאים על ידי נצח הוד יסוד דתבונה, שהם ג', הרי הכל כ"ה. ובזה תבין מה שכתוב בזוהר פרשת נשא, כי יברכך יאר ישא, הם נצח הוד יסוד דתבונה המלבישים את המוחין המקיפים:

על ידי כניסת המקיפים ורבו הארתם, גורמים לבקוע יסוד אמא, ואז נעשין י"ג תיקוני דיקנא

וכבר ביארנו לעיל, כי אין המקיפים האלו נכנסים בזעיר אנפין, אלא משנת כ' ואילך. וזהו הטעם שאין הכהן עולה לדוכן לבדו, רק מך' שנה ואילך, או עד שתמלא זקנו. והנה הענין מילוי הזקן, סודו הוא, כי הלא זעיר אנפין אין לו אלא רק ט' תיקוני דיקנא

אותיות ו"ד כנזכר לעיל, והוא תיקון הנוגע לכוונת הקהל, וכל השאר נוגע בכוונת כהנים המברכים:

חסדים העליונים של הם'

אף על פי שבארנו שפסוק יאר ישא ומלת אליך, הם כנגד החסדים העליונים של הם', עם כל זה אין כוונתינו לומר, אלא שבפעם א' שנכנסו יהיו רמוזים בהויו"ת אלו שבג' פסוקים אלו, אך אם אחר כך רמוזים בתיבות אחרות, אין כאן קפידא:

תכוין להוריד מזה הארה אל נוקבא דזעיר אנפין

הנה, באמריך ויחונך, שהוא רמז אל חכמה דם' והוא דוכרא, תכוין להשפיע אל זעיר אנפין שהוא דוכרא. אך בסוף פסוק ישא שהוא שלום, שהוא רמז אל הבינה של הם' שהיא נוקבא, תכוין להוריד מזה הארה אל נוקבא דזעיר אנפין, ועל ידי ב' אלו הם מקבלין הארה זעיר ונוקבא. עוד יש כוונה אחרת, בסוד מנין התיבות והאותיות שבכל פסוק מאלו, וכבר בארנו במקום אחר אך חסר מהם קצת, ונבארהו כאן. הנה פסוק יברכך, יש בו ט"ו אותיות, נגד ב' ראשין עילאין, המאירים בי"ג תיקוני דיקנא היוצאין מרישא תליתאי כנודע, כי כל דיקנא ממוח חכמה דאריך אנפין, שהוא רישא

צריך האדם להיות מורא אלהיו על ראשו
והענין, כי עתה נכנסין רמ"ח
 איברים עליונים, המקיפים
 פרצוף שלם ברמ"ח איברים, וזה
 סוד היראה שצריך האדם להיות
 מורא אלהיו על ראשו, סוד האמור
 ברמ"ח, כמנין מורא, והוא השכינה
 המקפת ראשו של אדם, המקפת
 המוחין שלו. והנה הנזיר אין לו
 מקיף זה, כי כל מקיפים אלו הם
 פנימים בו, כי הוא עולה עד עתיקא
 כנזכר בזוהר, וזה סוד האמור
 בשמשון, ומורא לא יעלה על ראשו,
 כי אין לו מקיפים למעלה, כי כולם
 תוך ראשו פנימים:

תיקון לאה

ברכת כהנים. הנה דע, כמו שרחל
 לוקחת נצח הוד יסוד
 דזעיר אנפין, ונעשה מהם ג' קוין
 שלה, כן נעשים אל לאה ג' קוים
 מחסד גבורה תפארת שלו. אמנם
 יש חלוק מנצח הוד יסוד לחסד
 גבורה תפארת, כי מנצח נעשה
 לרחל חח"נ, ומן הוד בג"ה, ומן
 יסוד קו האמצעי. אך מחסד גבורה
 תפארת דזעיר אנפין, אף על פי
 שכל אחד נחלק לשלש פעמים, עם
 כל זה כאשר יפשוט אדם זרועותיו
 למטה ביושר, יבואו הזרועות
 הנקרא קובד"ו, שהם סיום הפרקין
 עילאין, נגד הירכיים שהם נ"ה

לבד, ואינן ממולא לו הזקן, כי
 חסרים ממנו ד' תיקונים אחרים
 עלאין, וכאשר נכנסו אלו המקיפים,
 אז נתמלא זקנו. לכן אנו אומרים
 אחר כך י"ג מדות, כי על ידי כניסת
 המקיפים ורבו הארתם, גורמים
 לבקוע יסוד אמא, ואז נעשין י"ג
 תיקוני דיקנא, וכמבואר בסוד י"ג
 מדות עיין שם:

רמ"ח אברים

והנה בזה תבין מה שאמר
 הכתוב, אמור להם
 יברכך. פי', כי הלא כבר בארנו כי
 ג' מוחין הם, והם ג' אותיות צלם,
 וכל אחד הוא פרצוף שלם
 כמבואר אצלינו, כי המוחין אלו
 הם, סודם הוא סוד הנפש
 הרוחניות, המתפשטת בגוף האדם
 בכל רמ"ח איברים. וכמו שהנפש
 נכנסת בי"ג שנה, כן המוחין האלו
 גם כן. ונמצא, כי המוחין האלו יש
 בהם גם כן רמ"ח אברים,
 ומתפשטין ומתלבשין ברמ"ח
 איברי הגוף. נמצא, כי הל' וס',
 בכל אחד יש לו רמ"ח אברים
 מצוייר בהם, וזה סוד אמור להם,
 כי אמור, גימטריא רמ"ח ע"ה.
 וכמו שכן דרשו רבותינו זכרונם
 לברכה גם כן ענין זה, כי אמור
 גימטריא רמ"ח, וכווננו לזה שאנו
 מבארים כאן:

בברכת אבות נתקנו שבע תחתונות ודעת דלאה - ובברכת כהנים מתקנים גם חכמה ובינה דלאה

והנה בברכת אבות עשינו פרצוף רחל ופרצוף לאה במלת האל הגדול, אך לא נעשו שם רק שבע תחתונות דלאה, ובחינת דעת לבד, וחכמה ובינה שלה לא נעשה עדיין כנזכר לעיל. אמנם, תיקונה הוא בברכת כהנים נשיאת כפיים. והענין, כי בברכת כהנים נכנסים המקיפים בזעיר אנפין, ויש שם הארה גדול, לכן נושאים כפיים אז, לרמז, כי אותן האורות שיצאו מסופי אצבעות, יחזרו למעלה, ויצאו שבע תחתונות לעילא בראש הזעיר אנפין, ועל ידי זה נעשים חכמה ובינה דלאה. והענין הוא, כי הלא כשאדם מגביה ידיו למעלה, הנה צריך לישא אותן נגד ראשו ממש, וצריך ליזהר בזה. הענין כי אז ראשי אצבעות מב' קצווי הדעת, אצבעות הימין מימין הדעת, ואצבעות השמאל משמאל הדעת, ואז יוצאים אורות דרך אצבעות מתתא לעילא, סוד אור חוזר. ובצאתם מן האצבעות, אז הם אורות מגולים מבחוץ, והם סוד חכמה ובינה דלאה, ב' קצוות הדעת שלה, והם יותר גבוהים מן הדעת, כי כן הוא תמיד. ומתחיל הארה, ומתפשט מתתא לעילא, מב' צדדי

עצמן. וכבר נודע, שאורך לאה עד ראש רחל, ואם כן אין ללאה אלא פרקין עילאין דחסד גבורה תפארת, כי ג' אמצעים וג' תחתונים כולם הם לרחל. ואם כן, איך נגמר פרצוף לאה, באורך פרצוף רחל בעשר ספירות גמורות. אמנם להבין זה דע, כי קו ימין הם חח"ן, ונמשך הארה ושפע מזו לזו ביושר, דרך קו ימין, וכן בקו שמאל. ואמנם נודע, כי תפארת הוא סוד גופא דאמצעיתא, וחסד וגבורה הם ב' זרועותיו. ואם כן קשיא טובא, חדא, הלא החסד זרוע ימין, מתחיל בכתף ומסיים בסוף האצבעות של יד, ואם כן איך יתפשט ממנו האור שלו ממנו לנצח. והנה לזה צריך, שיהיו דבוקים סוף האצבעות, עם ראשי השוקיים, כדי להמשיך אור מהזרוע לשוק. אמנם בהיות הידים מושפלים למטה דרך קו ישר באורך הזעיר אנפין, אז יצאו האורות דרך ראשי אצבעות, אל ראשי שוקיים באותן הפרקים אשר שם, ונבלעת ההארה דרך הפרקין, וחיבור אברים זה עם זה, כי שם הוא חלול, ויכול ההארה לעבור דרך חוץ, כי זהו מה שנתבאר לעיל, כי יצא האור דרך האצבעות ונכנס תוך ראשי הירכיים, אף על פי שהם סתומים, ונכנסו דרך בין הפרקים אשר שם:

כפים שהוא המשכת אור המספיק לב' מוחין דלאה, אנו מורידין הידים ואין צורך להגביה בויעבור, כי כבר לקחה סיפוקה. ובזה יובן ענין הידים, שהם משונים מכל האברים, שהם עולים ויורדים:

שער חזרת העמידה - פרק ז

להורות, כי שורש כולם באריך אנפין, ביי"ג תיקוני דיקנא שבו. ועיין ביחוד שיש לו בסוד י"ג חוורתא דרישא דאריך אנפין. נמצא, כי זעיר אנפין אין לו רק ט' תיקונים, וכשנשלמים בו כל הי"ג, אז נתמלא זקנו, ולכך מטבע העולם שלא לצמוח שער בזקן האדם, רק מי"ג שנה ואילך, אחר שנגמר זקן האדם העליון זעיר אנפין. אמנם, מי שמתחיל לצמוח קודם, הכל הוא בחי' השפיים. והטעם, כי התיקון א' מי"ג תיקוני דיקנא, הוא אל, ואל מקום למעלה אצל פאות הראש. ואמנם בא"ת ב"ש, הוא למעלה בשפה, כי אל בא"ת ב"ש, ת"ך, והוא גימטריא שפם. ולכן זהו התיקון הראשון הקודם לצמוח באדם, ולכן בכהן גדול, יש בו לאו יותר בהקפת ראש. וזהו פי' דיקנא דכהנא רבא הנזכר באדרא רבא. נמצא, שכהן גדול אינו מקבל מהאור הגדול, כי אם על ידי צינורות שהם השערות:

הדעת. וכל זה נעשה על ידי נשיאות כפים של כהנים, ואז אין חסר מפרצוף לאה, רק היסוד לבד כנוכר. לכן אנו אומרים ויעבור, סוד יסוד שבשליש העליון דזעיר אנפין, ואז הוא זיווג לאה. והנה, אחר נשיאת

בג' פסוקים אלו יש בהם י"ג יודיין, כנגד י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין. וט' ווין, נגד ט' תיקוני דיקנא שבזעיר אנפין, הנקרא ו' שבשם. וששה ההי"ן, נגד המלכות הנקראת ה' תתאה

סוד ברכת כהנים. בג' פסוקים אלו יש בהם י"ג יודיין, כנגד י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין. וט' ווין, נגד ט' תיקוני דיקנא שבזעיר אנפין, הנקרא ו' שבשם. וששה ההי"ן, נגד המלכות הנקראת ה' תתאה, ויש בה ו' תיקוני דיקנא בלתי שיער, והם סוד שש מעלות לכסא. ותכוין, להאיר מי"ג דאריך אנפין, לט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין. ומט' תיקוני דיקנא דזעיר אנפין, לו' דנוקבא. ונ"ל חיים ששמעתי ממורי זלה"ה, כי לכך ביי"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין, שהם ג' הוי"ות, שיש בהם י"ב אתון והכולל י"ג, ומילוי של ג' הוי"ות אלו הם ביודיין. ותמצא, שיש בהם גם כן י"ב יודיין, וכללם י"ג, כנגד י"ג דאריך אנפין. וט' ווין, נגד ט' דזעיר אנפין. וו' ההי"ן, נגד ו' דנוקבא כנוכר לעיל.

נהר שלום

הנתקנת בהמשך כל הכ"ד שעות שנסירתה בלילה, ואפשר שלכך אין ברכת כהנים במנחה כי כל עצמה של המנחה היא בכלי האמצעי דצ' דצלם דנצח הוד יסוד דכללות דכל הכ"ד, ואף על פי שהיא בעצמה כוללת צלם שלם כיון שברכת כהנים היא בשני צלמים הפנימיים דחסד גבורה תפארת וחכמה בינה דעת דכללות אינם נמשכים כי אם אחר המשכת הכלי הפנימי דצ' דצלם דנצח הוד יסוד הנמשך בתפילה שחרית. והכי משמע בפרק י"א משער המוחין, בדיבור המתחיל תחילה היה הזעיר אנפין ו' מלכות או ו' כתרים של השש קצוות כ' ואחר כך במוחין דשלש ראשונות באו לו כל השלש ראשונות שבו כל א' כלולה מעשר ואז בא לו המקיף דל"מ דצלם כו' עיין שם:

המקיפים דל"מ הנמשכים בברכת כהנים

ואותם המקיפים דל"מ הנמשכים בברכת כהנים הם המקיפים דל"מ הגדולים הכוללים לזעיר ונוקבא הכוללים דכל הכ"ד שעות כמו הזיווג דנפילת אפים שהוא דזעיר ונוקבא הכוללים.

הטעם שאין ברכת כהנים במנחה **גם** מה שכתב הרב זכרוננו לברכה בדרוש ד' דקריאת שמע, כי כפי ערך המוחין שלוקח הזעיר אנפין כך הוא ערך הזיווג ההוא של אותה התפלה או יעקב עם רחל או ישראל עם לאה או יעקב עם לאה עיין שם. נראה מה שמועיל הקריאת שמע דשחרית לתפילת המנחה הא שמלבד שנמשכת טיפת המוחין מכלי פנימי דחיצוניות דעתיק, אלא שגם נמשכת טיפה בעת יחוד הקריאת שמע דשחרית מכלי אמצעי דחיצוניות דעתיק ודאריך אנפין ודאבא ואימא לתת מוחין דשש קצוות לכלי האמצעי דכלי הפנימי דזעיר ונוקבא, ולכן בשחרית הוא זיווג דיעקב ורחל דכלי הפנימי אבל במנחה אינם אלא דכלי האמצעי. ואפשר שזיווג דישראל ולאה במנחה הם דכלי הפנימי מלבד יעקב ורחל דכלי האמצעי, כי שיעור מוחין דשש קצוות דגדלות דכלי הפנימי כשיעור מוחין שלמים בכלי האמצעי שש קצוות דשלש ראשונות כשלש ראשונות דשש קצוות. ורחל הנגדלת בכל אזור דזעיר אנפין במנחה היא הנוקבא הכוללת

דף י"ב ע"ב

דף כ"ח ע"א

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ

שופר הזוהר

כרך יז

ובו חמשה ספרים ספרים נפתחים (272 עמודים):
זהר הכשרות - מי יאכילנו
בשר - ערכת נר למשיחי
- קרא - מגלה עמקות
חיו ופעליו

קובץ

שופר הזוהר

כרך טז

ובו ספר אחד
(288 עמודים):
ספריו הוהר

קובץ

שופר הזוהר

כרך יח

ובו ספר אחד
(256 עמודים):

זהר קריאת שמע
ההלכתו דיניו ומנהגיו

קובץ

שופר הזוהר

כרך כ

ובו ארבעה ספרים
נפתחים
(328 עמודים):

זהר לפורים השלם

קובץ

שופר הזוהר

כרך יט

ובו ספר אחד
(422 עמודים):

זהר התקונים תקון מ"ג

בהאי חבורא דילך דאיהו
ספר הזהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריך נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזהר, יפקון
ביה מן גלותא ברחמי.

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלקה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

קוד מוסד	אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה			
4 7 6 9 5				

אני/הח"מ (ש בעלי החשבון כסופים בספרי הבנק) מס' זהות _____
 רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

- נותנים/ים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו/הג'ל בסניפיכם, בגון תרומה בסכומים ובמועדים שיופצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מנגנון, ע"י "גן עדן התחנות" כמפורט מטה ב"פרטי הרשאה".
- ידוע לי/לנו כי:
 - א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק ול"גן עדן התחנות" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתו ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין.
 - ב. אהיה/נהיה רשאי/ם לבעל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
 - ג. אהיה/נהיה רשאי/ם לבעל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב או אוכח/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.
 - ד. ידוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוטב.
 - ה. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית בגין חוביכם אלה.
 - ו. הבנק רשאי להוציא/ני/ן מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.
 - ז. נא לאשר לי/גן עדן התחנות" בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי הרשאה מספר פעמים מתאריך עד תאריך

חתימת בעלי החשבון

קוד מסלקה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

אישור הבנק
 לכבוד "גן עדן התחנות" (עפ"י זוהר פ' לך בך)
 רח' נחשון 10 בית שמש 29099
 בית שמש

קוד מוסד	אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה			
4 7 6 9 5				

קבלנו הוראות מ _____ לכבוד חייבים בסכומים ובמועדים שיופצאו באמצעי מנגנון שתציגו לנו מידי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בהתאם על עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוען, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעלי החשבון, או כל עוד לא הוצאו/ בעלי החשבון מן ההסדר. אישור זה לא יפגע בהחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

בכבוד רב,

בנק _____
 סניף _____
 חתימה וחותמת הסניף

תאריך _____